

Tự Ái Nhi Phi

Contents

Tự Ái Nhi Phi	1
1. Chương 1: Lạc Đường Bi Ai	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5: Quên Được Ký Ức	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9: Summer Wind	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	37
12. Chương 12: Dương Phòng Bạch Sắc	40
13. Chương 13	43
14. Chương 14	46
15. Chương 15: Buổi Đêm Vắng Lặng	50
16. Chương 16	54
17. Chương 17	57
18. Chương 18	61
19. Chương 19: Tiếng Vỗ Cánh Của Loài Bướm	65
20. Chương 20	67
21. Chương 21	71
22. Chương 22: Hy Vọng Dập Tắt	74
23. Chương 23	78
24. Chương 24	81
25. Chương 25	84
26. Chương 26	88
27. Chương 27: – Ngỡ Là Yêu Nhưng Lại Không Phải	91
28. Chương 28	95
29. Chương 29	99
30. Chương 30: Phiên Ngoại : Khởi Đầu	104
31. Chương 31: Phiên Ngoại : Điện Cuồng Quấn Lầy	114

Tự Ái Nhi Phi

Giới thiệu

Thể loại : Hiện đại, một chút huyền huyền, có ngược, hồn ma thụ x trước tra sau si tình công, hạnh p

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-ai-nhi-phi>

1. Chương 1: Lạc Đường Bi Ai

Editor: Nguyệt Mẫn

Tôi vẫn cho rằng người sau khi chết sẽ không còn linh hồn nữa. Mặc dù có cũng nhất định là vì lúc sinh tiền chấp niệm quá sâu hoặc là có quá nhiều oán nợ không cam lòng, cho nên mới biến thành cô hồn dã quỷ lưu lại nơi hậu thế.

Hiện tại xem ra không phải hoàn toàn là như vậy.

Tôi chết. Cắt cổ tay tự sát.

Thời gian chết có thể cho là thanh thản không có quá nhiều oán hận hay không cam lòng, cảm thấy cho dù có sống thêm cũng không còn ý nghĩa nữa.

Con người tuyệt vọng cũng sẽ đến một trình độ nhất định, chết không phải là chuyện kinh khủng nhất. Tôi vẫn còn nhớ rõ, dòng nước lạnh như băng chảy qua cổ tay đầy vết cắt dữ tợn, nước trong bồn chậm rãi chuyển sang màu hồng nhạt sau cùng là một màu đỏ tươi, tôi lẳng lặng nhìn tay mình phiêu phù trong nước rồi sau đó từ từ nhắm mắt lại.

Cuối cùng, tất cả đều buông xuống. Cuối cùng, đã có thể buông tay.

Hết thấy tình yêu và thống khổ, nhưng nhớ và bi thương, cuối cùng cũng đã tiêu tan thành mây khói.

Lần này thật sự sẽ buông tha cho anh.

Cứ như vậy đi, chân thành mong anh sau này sẽ được hạnh phúc.

Tôi không nghĩ tới mình có thể còn cơ hội nhìn thấy ánh sáng.

Ánh sáng đó nhu hòa giống như đang đi trong bóng tối vô tận dần dần lộ ra một tia sáng, sau đó càng ngày càng sáng hơn.

Trước mắt dường như có những hình ảnh mơ mơ hồ hồ chồng lên nhau, tôi nửa mê nửa tỉnh cũng không có phát hiện, cho đến khi nhớ lại, khi đó thân thể rất nhẹ, tựa như phiến lá phiêu lãng trên không trung, không cảm thấy được ấm áp hay lạnh lẽo, cũng sẽ không còn thấy được thống khổ hoặc bị thương, mọi thứ xung quanh tôi nhẹ nhàng như lông chim, mềm mại hư vô.

Tôi bắt đầu có ý thức, trong tầm tối tôi cảm thấy có vật gì đó đang dắt mình về phía trước, cảnh vật xung quanh vừa sáng vừa tối, chợt dập tắt lại chợt rõ ràng, bắt lấy luồng ánh sáng mờ đi xuống phía dưới bỗng hóa thành ngọn đèn cam mà người ta vẫn luôn hoài niệm.

Sàn nhà gỗ lim màu sậm, sô pha màu trắng mềm mại thật to, đèn sàn bao phủ bởi một màu cam ấm áp, chiếu vào khuôn mặt điềm tĩnh đang ngủ của anh.

Đã thành thói quen, tôi gần như cứ nhìn say đắm.

Anh luôn thích nằm nơi ghế sô pha mềm mại mở đèn bàn rồi chìm vào giấc ngủ, hơn nữa cách ngủ cũng thật không đáng hoàng. Tôi thì lại thích ngồi bên cạnh lén lút nhìn anh ngủ, nhìn khuôn mặt đẹp trai như chạm khắc, mái tóc đen óng và gần gò má lấp lánh bóng tai bạc sáng bóng.

“Ừm...” Anh hơi trở mình, nhú nhú màu, dường như đang lạnh, tay lần mò tấm chăn hoa văn ẩn độ phiền phức.

Chăn đã sớm bị anh trở mình làm rơi xuống đất, trước đây đều là tôi lần lượt nhẹ nhàng giúp anh đắp chăn, mà bây giờ chỉ có thể đứng ở một bên lực bất tòng tâm.

Tìm không thấy chăn, anh bị ép tỉnh lại. Trong lòng tôi hơi động một chút, giống như thường ngày nhìn lên anh ngủ nên có tật giật mình, song lần này tầm mắt của anh nhìn thẳng đến tôi nhưng lại không hề nổi giận, chỉ là thẳng tay cầm tấm chăn dưới đất lên.

Tôi đứng gần anh như vậy, thời điểm anh kéo chăn tay đã xuyên qua cơ thể tôi, mà cả hai cũng không cảm thấy một tia lạ thường.

Anh không nhìn thấy tôi, cũng không sờ tôi được. Anh không thể nào cảm giác được sự tồn tại của tôi.

Thật ra thì cũng không sao cả, hiện tại hay quá khứ anh luôn không hề nhìn tôi, có thì sẽ cố gắng để đánh

tôi hoặc không hề chạm vào.

Thời điểm tôi ở cạnh anh, anh vẫn luôn coi tôi như không khí, hiện tại, tôi đã thật sự là không khí rồi.

Anh hài lòng cầm lấy tấm chăn, một lần nữa xoay người nằm lên sofa, chỉ một lát đã chìm vào giấc mộng.

Tôi lặng lẽ nhìn anh ngủ, trong lòng không ngừng thán phục.

Tôi nên nổi điên, tôi nên cuồng loạn, nên nổi giận lôi đình, tôi nên cầm cổ áo anh liều mạng lắc hỏi anh rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng tôi không cách nào nhìn thấy thượng đế, tôi cũng không nhìn thấy Hắc bạch vô thường, tôi không nhìn thấy đức chúa trời, tôi không hề nhìn thấy một ai khi chết như trong truyền thuyết đã nói...ít nhất...là có thể nói cho tôi, bước tiếp theo tôi phải đi như thế nào.

Tôi cứ như vậy mà chết đi, một lên thiên đường, một xuống địa ngục, không sao hiểu được lại biến thành cô hồ dã quỷ không có kẻ nào quản lý.

Nhưng lại hết lần này đến lần khác đem tôi đặt bên cạnh anh, tôi không nghĩ ra cái này tên khoa học gọi là gì, chẳng lẽ là phước linh sao?

(Phước linh: Linh hồn bị trói buộc)

Tôi nghĩ nhất định mình đã làm sai thứ tự gì đó rồi, nói ví dụ như sau khi cửa thiên đường được mở ra nhưng tôi không cẩn thận nên không thấy được, hoặc là Hắc Bạch vô thường đổi lịch vì hôm nay bận việc, không hề có trách nhiệm mà đem tôi vứt ở đây.

Hoặc chẳng, bản thân tự lừa dối, tâm âm thầm giấu quá nhiều chấp niệm, ủy khuất và không cam lòng.

Tôi không biết.

Lúc ban đầu khi khôi phục ý thức cùng với lúc giật mình từ trong ác mộng tỉnh dậy đều giống nhau. tôi phát hiện mình ở trong xe còn anh về mặt mệt mỏi ngồi phía sau đang ngủ.

Bình thường tôi vẫn cùng anh ngồi xe từ công ty trở về, anh vẫn như hàng ngày không hề nhìn tôi rồi ngủ mất, tôi có thể thông cảm cho anh, cả ngày phải liên tục chạy show nên rất tiêu hao thể lực. Đại minh tính vạn người hâm mộ, thật ra cũng rất khổ sở.

2. Chương 2

Editor: Nguyệt Mẫn

Tôi vươn tay nhưng lại chạm không được một sợi tóc của anh.

Đó là lần đầu tiên tôi ý thức được mình và trước đây đã không còn giống nhau.

Tôi là tài xế, vì là tài xế nên không thể quay đầu lại, tôi dù có gọi tên anh thì anh cũng không có phản ứng.

Thân thể rất nhẹ, chân còn đạp trên mặt đất, nhưng cơ thể của tôi đã không còn là thực thể, không còn ai có thể nhìn thấy tôi, nghe tôi nói.

Lái xe đến lâu dưới, anh xuống xe, tôi giống như bị trói lại bên người anh vì vậy cũng bị kéo đi theo. Có thể nhìn ra, cự ly xa nhất bất quá chỉ có ba thước.

Sau đó tôi liền lo lắng không yên đi theo anh về một nơi không thể nào quen thuộc hơn được nữa.

Trên cửa sổ vẫn còn treo tấm rèm tua mây vàng mà tôi đã chọn, phía trên in hình một con vịt dễ thương và ngay cả căn phòng cũng vô cùng đơn giản, bầu không khí thời thượng.

Bài biện không có thay đổi gì lớn, đèn, sofa, gối đầu, đều vẫn y như trong trí nhớ của tôi.

Chỉ là khung trên bàn không còn là tôi gần gũi với anh, cũng không còn tấm ảnh hoa hướng dương sáng rực phía sau là ánh mặt trời, mà đã đổi thành anh và người kia.

Người nọ thanh tú mỹ lệ sáng sủa, mặc quần áo con mèo buộc theo cái chuông nhỏ, cười đến mặt mày xán lạn; mà anh thì bị ép mặc quần áo hình con chó, vẫn là gò má cao gây khuôn mặt lạnh khốc, còn có một chút bất đắc dĩ và uể oải bị giấu đi, nhưng nếu nhìn thật kỹ sẽ rất khó phát hiện rằng anh đang có một chút ôn nhu thật nhàn nhạt.

Tuy đã sớm biết rằng nhất định sẽ là như vậy, nhưng cũng khiến cho tôi cảm thấy thất vọng.

Nghĩ rằng cả hai đều là đại minh tinh, không chỉ thế còn thật lòng thật dạ yêu nhau, ngay cả bên ngoài cũng được công ty chính thức ra mắt cặp đôi được rất nhiều người hâm mộ.

Mỗi khi lên blog luôn nhìn thấy những tấm ảnh mập mờ và cả đồng nhân văn, tôi thật muốn nhảy ra ngoài rống to một câu rằng: Trong vòng mười năm, Lạc Dư Thân là người của Tiểu Hằng ta!

Bây giờ trở về tôi lại nghĩ, mình giống như một diễn viên luôn xuất hiện quần quít lấy nhân vật chính, không biết lượng sức cùng dụng tâm hiểm ác đáng sợ ngăn chặn tình yêu của hai nhân vật, khiến cho đường tình của họ trở trên biển tình cuộn trào mãnh liệt náo loạn nửa ngày nhưng cuối cùng cũng được bên nhau.

Quả nhiên cuối cùng tôi cũng đã giống loại diễn viên phổ biến luôn gây trở ngại cho hạnh phúc nhân vật chính, không chỉ bị xem như rác rưởi cản trở cần dọn sạch triệt để, mà còn nhân tiện rơi vào kết cục không được chết già cho lòng người hả hê.

Tôi ngẩng đầu nhìn một chút, lại phát hiện những tấm poster của anh mà tôi cố ý dán lên đã bị anh tháo xuống bằng sạch.

Tôi lại dự đoán vận mạng của mấy tấm ảnh, so với cái này càng làm tôi tức giận hơn, không biết anh đi đâu nhưng tôi chỉ còn một bảo bối này.

Mà thôi, giờ nào rồi mà tôi vẫn còn quan tâm đến những thứ ấy.

Bây giờ nhìn thấy vẻ mặt của anh làm tôi vô cùng nhụt chí. Vốn cho rằng khi chết rồi thì có thể né tránh, ai mà nghĩ rằng cứ nhiên mọi việc xong rồi lại nhằm cảnh giới, đến cả chết tâm cũng phải trở về bên cạnh anh.

Chỉ là cuối cùng cũng có thể an ủi, bởi vì đã chết, cho nên không bao giờ có thể đòi hỏi anh cái gì nữa, cũng không bao giờ áp buộc anh phải nhìn thấy tôi mỗi ngày hạ mình chăm sóc cho anh.

Đây chính là lợi ích vô cùng nhỏ mà tôi nhận thấy từ lúc chết.

Linh hồn hình như là không cần ngủ, hiện tại tôi cứ như vậy nhìn anh đến hơn nửa đêm mà vẫn không chút nào mỏi mệt. Vì vậy thôi thừa dịp lúc này, khi anh đã tiến vào mộng đẹp, tham lam nhìn anh, giống như muốn đem không biết bao nhiêu năm rồi không thể nhìn và bây giờ bù lại.

Hiện tại đã không thể chạm đến, không thể ôm, chỉ có thể nhìn nhưng lại cảm thấy rất thỏa mãn.

Bệnh của tôi thật nguy kịch rồi, không còn thuốc để chữa.

Mười năm, đáng lẽ tôi phải sớm đã vừa lòng.

Mười năm, nhớ lại những năm tháng vô tư trước đây, cả hai cùng nhau rong đuổi trên sân bóng xanh rờn, cùng nhau cười, chỉ khí hùng tâm mà võ tay thề nguyện nói sẽ cùng nhau đá cho hết tuổi trẻ, ngay cả tương lai cũng sẽ cùng nhau đá banh.

Ai cũng biết năm đó trường học náo động Lạc Dư Thần cùng bạn học với một câu rất hay: Lạc Dư Thần là tiên đạo giỏi nhất, Tiểu Hằng là thủ thành tốt nhất.

Còn nhớ rõ anh mặc áo bóng đá tư thế oai hùng bồng bồng phần chấn, dưới ánh trời chiều quay đầu lại cười, tuổi trẻ trên mặt sáng lạn như hoa.

Anh nói, có Tiểu Hằng nơi hậu phương thì anh yên tâm rồi.

Bởi vì một câu nói này, anh ở đó không biết, tôi đã bao nhiêu lần len lén nhìn anh, làm bao nhiêu nỗ lực, bị thương bao nhiêu lần, gió mặc gió, mưa mặc mưa đạo nghĩa vẫn không cho phép chùn bước, dường như chỉ vì đứng phía sau nhìn bóng lưng anh dưới ánh mặt trời, vì thành công mà anh cười rạn rổ và ôm thật chặt.

Khi đó, anh xem tôi là người bạn tốt nhất, tôi dấu mình trong cái danh bạn tốt rồi tùy ý hưởng thụ ấm áp từ anh, xa xỉ tiêu xài thanh xuân mà không oán cũng không hối hận.

Khi đó cái gì cũng chưa có xảy ra, không có biến cố, là hương vị thuở thiếu niên không hề lo lắng.

Đoạn ký ức này tôi vĩnh viễn trân bảo.

Sau đó, thật sự có quá nhiều chuyện xảy ra, nhiều thật nhiều khiến cho chúng tôi ngày càng xa cách.

Coi như hết, tôi lắc đầu, hiện tại cũng không phải thời điểm tôi nên bị thương, bây giờ tóm lại đã âm dương ngăn trở, là xa cách đến cuối cùng, giống như bị ép vào tù nhiều năm phạm trọng tội nơm nớp lo sợ tuyên án tử hình, tuy rằng không phục nhưng cuối cùng cũng không còn phải tiếp tục thấp thỏm hay cố gắng vãn hồi nữa.

3. Chương 3

Editor: Nguyệt Mẫn

Từ nay về sau anh đi đường dương thế còn tôi đến cầu Nại Hà.

Tôi không biết trời sáng từ lúc nào. Tôi bị tiếng ồn của đồng hồ làm cho hoảng sợ, rất không có thói quen, thời gian chúng tôi ở chung với nhau chưa bao giờ dùng đồng hồ, tôi thích tự gọi anh rời giường, sáng sớm năm giờ nhất định tôi sẽ tỉnh, so với đồng hồ còn đúng giờ hơn.

Kiên trì tự mình gọi anh rời giường, bởi vì tôi thích nhìn anh – một Lạc Dư Thần lúc mới tỉnh bộ dáng mơ màng màng, tại có những lúc như thế ánh mắt anh nhìn tôi mới không hề lạnh lùng, chỉ có lúc ấy đầu tôi có làm bất luận cái gì anh cũng sẽ không dễ dàng tức giận.

Cho nên tôi mới hơi phóng túng một chút, len lén làm một chuyện mờ ám, giả dạng giống như chúng tôi vô cùng yêu nhau và đang cực kỳ hạnh phúc.

Anh luôn không có tinh thần rời giường, ngày hôm nay cũng tức giận nhấn tắt chuông đồng hồ sau đó mới chậm chạp từ ghế sa lon đứng lên, tùy tiện rửa mặt một cái, đồ cũng không thay, ra khỏi cửa.

Điểm tâm không ăn.

Từ thời niên thiếu dạ dày của anh đã không tốt, trước đây mỗi sáng tôi đều dậy sớm làm cho anh ít bánh kem phối với thực phẩm phong phú, tuy rằng mỗi lần anh rất khó chịu, thế nhưng nói nhiều một chút thì anh sẽ ăn, mà bây giờ tôi chỉ có thể nhìn, một chút biện pháp cũng không có.

Bị một sức mạnh vô hình kéo vào trong xe, nhìn anh không một chút biểu cảm tôi mới bắt đầu tự giấu bản thân. Người đầu đã chết còn muốn thay anh quan tâm, tôi quả thật là lo chuyện bao đồng, dù anh có ăn hay không hay sức khỏe như thế nào hiện tại cũng đã hoàn toàn không liên quan gì đến tôi nữa.

Khi còn sống tôi tạo ra tất cả tự biên tự diễn một vở kịch anh cũng không còn thấy lạ, giờ khắc này rốt cuộc ngay cả tôi cũng cảm thấy mình cũng thật dễ hèn.

vì vậy tôi mới không nhìn anh mà quay đầu nhìn cửa sổ xe, thấy tấm thủy tinh phản chiếu khuôn mặt anh chứ không thấy hình bóng tôi đâu cả.

Thật sự là gặp quỷ mà.

Tôi nhìn tay chân của mình, giống như phản xạ ánh sáng cho nên hoàn toàn không nhìn được gì.

Đơn giản là không thể chạm vào mọi thứ, không phải là xuyên qua mà là bị xuyên qua.

Thật ra tôi có thể lên tiếng, tôi nghe được giọng nói của mình thế nhưng người khác thì không thể.

Không có ai biết đến sự tồn tại của tôi, tôi căn bản đã bị thế giới từ bỏ.

Quên đi, cho dù tôi phiền muộn buồn khổ cũng sẽ không có ai để ý, thiên sứ không xuống đây nên tạm thời vẫn yên ổn.

Đến lúc vào Studio tôi mới cam chịu theo anh xuống xe.

Khi vào cao ốc tâm trạng không tránh khỏi có chút hoảng loạn. Thật ra không phải là tôi chưa từng tới, tôi đã hầu như mỗi ngày đều đến đây, toàn bộ cao ốc này từng là của tôi, studio cũng là nơi tôi len lén chạy tới nhìn anh mấy lần. Lúc này sẽ rất khẩn trương, có lẽ trước đây đều chỉ có thể trốn ở một góc xa

xa nào đó, hôm nay lại có thể đến gần như vậy, khoảng cách để đánh giá phong cách của một ngôi sao lớn.

Lạc Dư Thần trời sinh khôi ngô bức người, từng động tác đều hoàn mỹ và làn da nhẵn nhụi chứ không phải do y phục và đồ trang điểm tạo nên, dù vậy, vẫn là bị từng lớn từng lớp che khuấy đi, ba chân bốn cẳng lặn qua lặn lại mặc vào một đồng quần áo. Nhờ tất cả sắp xếp chuẩn bị, thiên thần hấp dẫn gợi cảm của tôi rốt cuộc cũng toả sáng, lóa mắt vạn người.

Dưới từng góc độ máy ảnh, Lạc Dư Thần ngoan ngoãn bày ra cách tạo hình, có thể là thành thực cũng có thể là gợi cảm, tôi thấy nhân viên công tác bên cạnh ánh mắt đều bắn thẳng vào anh, thậm chí đồ trên tay rớt xuống còn không biết.

Tôi đã từng nhiều lần núp trong bóng tối nơi căn phòng để nhìn khoảnh khắc này, cảm giác ngọt ngào tình ý và chua xót hỗn tạp dày vò.

Ngọt ngào, bởi vì có đến vạn vạn người chúng tụng nam nhân của tôi; chua xót, bởi vì có rất nhiều người khao khát có được anh, thương mến anh, mà ánh mắt anh lạnh như băng, cho đến nay vẫn không hề phản chiếu hình bóng của kẻ nào.

Anh rất ít cười, ra ngoài choàng vào trang phục thời thượng so với trên poster còn chân thật hơn, tất cả vẫn là vẻ ngoài lãnh khốc, hết lần này đến lần khác không biết bao nhiêu người đã chết dưới lớp lãnh khốc này.

Nhưng với anh vẫn có một trường hợp đặc biệt, trường hợp đặc biệt đó chính là Hạ Minh Tu, chính là người đã thay thế vị trí của tôi, là người trong tấm ảnh kia, nam sinh đeo chuông con mèo dễ thương đó.

Chỉ khi ở cùng Hạ Minh Tu anh mới lộ ra được một chút tia nhu tình. Tôi đoán, hai người họ đều đơn độc ở chung với nhau, nói không chừng anh có thể cười.

Dường như lúc với tôi anh chưa bao giờ cười, thật ra không phải vậy, thật lâu trước đây anh luôn cười với tôi không lo không sầu. Biến thành hôm nay như vậy, toàn bộ là lỗi của tôi.

“Lạc Dư Thần tiên sinh...”

Tổng nhiếp ảnh gia đột nhiên dừng lại, ra vẻ có chút khó khăn.

Lạc Dư Thần không hề động, dùng ánh mắt ý bảo đối phương nói. Quả nhiên là kỳ hạ (*) của tôi, chỉ cần dùng mắt chỉ thị đã vô cùng lạnh lùng

(Kỳ hạ: Chi nhánh hay công ty con của một công ty được gọi là các công ty chi nhánh của công ty. ở đây có lẽ Hằng nói đến Thần là cấp dưới của anh)

“Vật này...có thể mời ngài tháo xuống được không?...”

Tôi quan sát trên dưới người này một phen, trên người cậu ta mặc bộ tây trang LU DE VICI mấy triệu một bộ, còn có thêm cái khuyên tai chữ thập nhìn cực kỳ nghiêm chỉnh.

Nếu như tôi còn sống tôi nhất định sẽ cười nhạo người này. Tôi sẽ nói, Tiểu Lộ, bản thân cậu thiết kế cái vòng tai độc nhất ấy mà đi kết hợp với tây trang thì cực kỳ không xứng đâu.

Lạc dư thần liếc liếc mắt nhiếp ảnh gia, nhiếp ảnh gia rõ ràng lo sợ bất an, người bên cạnh cũng đều khẩn trương đến đổ mồ hôi hột.

Đó là đương nhiên, Lạc Dư Thần khởi nghiệp chính năm, tạo hình cũng thay đổi nhiều lần, nhưng thứ không thay đổi chỉ có một khuyên tai ngân sắc chữ thập phía bên trái.

Nói đến vòng tai kia, cuộc sống đầy thất bại của tôi cũng có điểm đặc ý.

Nó thật ra là quà sinh nhật năm mười tám tuổi tôi tặng cho anh.

Có thể là một trong rất ít những đồ tôi tặng mà anh để mắt đến, dù anh có soi mói một chút nhưng là vẫn thích.

Không được tháo xuống là do tôi miễn cưỡng anh, miễn cưỡng anh đeo gần mười năm. Hiện tại khổ ước đã xong, anh cũng không cần miễn cưỡng tuân thủ những yêu cầu vô lý của tôi nữa.

Quả nhiên, anh tháo nó xuống, tùy ý ném xuống đất, tựa như lúc anh tùy tiện tiện tiện đuổi tôi đi như vậy.

tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý rằng một ngày như vậy trước sau gì cũng tới, tuy rằng nhìn nó xảy ra, như dù sao đây cũng là những chuyện mà sau khi tôi chết, tôi có thể mắt nhắm mắt mở xem nó như một thất bại trong đời mình.

Trong lúc đó đột nhiên có một người vui vẻ giúp anh nhặt lên.

Khuyên tai nằm một người có những ngón tay thật đẹp, đôi chân thon dài và thân hình hoàn mỹ, thời điểm cậu ta nâng người lên như thước phim quay chậm, mái tóc nhuộm vàng, ngũ quan thanh tú xinh đẹp, thoáng mang theo tiểu ý cưng chiều.

Hạ Minh Tu.

Cậu ta vẫn như trước, sinh mệnh ấy rực rỡ như ánh sáng mặt trời.

Một sự hoàn mỹ khiến cho tôi khi còn sống luôn phải đổ kị.

Lúc đó tôi không thể thừa nhận cậu ta có gì tốt, tôi nói rằng đó chẳng qua chỉ là một thiếu niên cường dương, thời kì tỏa sáng một chốc rồi sẽ hết. Hiện tại đến cuối cùng khi có thể đứng ngoài cuộc dùng thẩm mỹ bình thường để đánh giá thì cậu ta vô cùng tốt.

“Hạ Minh Tu tiên sinh cũng đến rồi!” Lập tức có nhân viên công tác hô lên, những người khác cũng ở đây cũng đều cần phải nói to như thế, đúng là giống như thái giám hô “Hoàng hậu nương nương giá lâm”

Lạc Dư Thần và Hạ Minh Tu nhìn thẳng vào mắt nhau một cái, chỉ là một cái thôi, nhưng tôi ở ngay đó đã thấy được trong ánh mắt Lạc Dư Thần là sự ảm áp chưa từng có.

4. Chương 4

Editor: Nguyệt Mẫn

Thật sự mà nói thì cũng không phải là chưa từng thấy qua, chỉ là những lúc như vậy Lạc Dư Thần chưa hề dùng ánh mắt đó nhìn tôi mà thôi, trong tấm ảnh của Lạc Dư Thần và Hạ Minh Tu ánh mắt ấy cũng như vậy.

Thua thiệt đã sớm sáng tỏ, bởi vì một mình tôi không thể xoay chuyển thế cờ. Bởi vì trái tim của người tôi yêu chưa từng thuộc về tôi, bởi vì tình này vô cùng mạnh mẽ.

Chuyện này đã quyết định từ sớm rằng tôi sẽ thất bại thảm hại.

Hạ Minh Tu chính là người không thua kém gì Lạc Dư Thần, nhưng không có một phần cuồng ngạo khí thế như anh. Có thể là con đường đi khác nhau, cơ bản mà nói Lạc Dư Thần là ngôi sao ca nhạc thuần chủng rất ít đóng phim, mà Hạ Minh Tu cũng chỉ hát một chút còn việc chính là điện ảnh, Lạc Dư Thần trên sân khấu cường thế khí phách vô cùng nhuần nhuyễn, mà Hạ Minh Tu nhà bên lại là hình tượng của một đại nam hài, khiến cho vô số thiếu nữ ngây thơ chìm đắm trong đó.

Hiện tại, ôn nhu đại nam hài nhà bên đang lẳng lẳng chỉnh lại carvat trên tây trang của ngôi sao lớn. Trong nháy mắt, bức trường bong tróc bỗng hoá thành hành lang của cung điện tráng lệ, băng ghế biến thành vương tọa của vua, sửa xong Hạ Minh Tu ung dung ngồi xuống thật giống như một vương tử ưu nhã ngút trời. Nụ cười trên mặt còn đẹp hơn chói mắt hơn khi lên truyền hình, ngồi dưới một vườn hoa rực rỡ khiến cho nữ chính mê mẩn.

So với tôi còn đẹp hơn gấp trăm nghìn lần...

Sự thật này không phải bây giờ tôi mới biết, chỉ là hôm nay nó cường liệt hơn mà thôi.

Lạc Dư Thành chụp ảnh quảng cáo cho hãng LU DE VICI ngay sau đó còn muốn chụp quảng cáo với Hạ Minh Tu nhân ngày lễ tình nhân, ở nơi góc phòng, tôi nhìn thấy trên tay Hạ Minh Tu là một cái khuyên tai, muốn trả lại cho Lạc Dư Thần.

Lạc Dư Thần thản nhiên liếc mắt, nói: “Ném đi.”

Lòng tôi giống như bị một thứ gì đó đâm vào.

Tôi còn tưởng rằng khi chết thì sẽ không biết đau nữa, có thể mặc người ta nói gì thì nói.

“Sao lại nói vậy?” Hạ Minh Tu trừng mắt liếc hắt, cố ý đem khuyên tai bỏ vào tổng tay hắt.

“Là Tiểu Hằng đưa.” Lạc Dư Thần vẫn lạnh nhạt, giống như nhìn thứ màu bạc kia tựa như cỏ rác, ánh mắt ấy luôn luôn làm cho tôi e ngại nên khiến tôi xấu hổ vô cùng.

Thế nhưng tóm lại anh không biết tôi có ở chỗ này, không cần đối mặt thì đối với tôi mà nói vẫn tốt hơn nhiều.

“Biết, anh không cần biểu quyết với em như vậy đâu, cũng không phải đồ thường, bạc kim còn là hàng hiệu nữa đó, mau cầm đi.”

Tôi kinh ngạc, tuy rằng sớm biết Hạ Minh Tu không giống với tôi, thế nhưng không ngờ cậu ta lại rộng lòng như vậy.

Có lẽ cũng chính bởi vì cậu ta không có lòng đố kỵ cho nên bây giờ vẫn không trở nên xấu xa, chỉ có càng ngày càng xinh đẹp.

Lạc Dư Thần nhận lấy từ tay Hạ Minh Tu sau đó vứt ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài là hồ của công ty, nuôi thiên nga.

Ánh sáng bạc vẽ ra một vòng mỹ lệ sau đó nặng nề rơi xuống nước.

“Anh làm cái gì vậy!” Hạ Minh Tu ngược lại nổi giận.

“Vật đó thật đáng ghét!” Lạc Dư Thần hờ hững nói sau đó tự nhiên bỏ rơi Hạ Minh Tu, quay đầu đi mất.

Lưu lại một mình Hạ Minh Tu ngơ ngác cùng với hai nhân viên công tác.

Trong khoảnh khắc đó tôi có chút ha rhe, thì ra không chỉ là tôi mà cả Hạ Minh Tu chọc giận Lạc Dư Thần cũng sẽ lọt vào cái đối xử này.

Đánh tiếc tôi không nhìn thấy vẻ tủi thân trên khuôn mặt Hạ Minh Tu, thậm chí không có buồn bã. Sau khi quảng cáo kẹo còn cười rất tươi.

Bối cảnh quảng cáo là một căn phòng dễ thương với trần ngập màu hồng, Hạ Minh tu và Lạc Dư Thần còn cọt nơ trên cổ áo, ôm một lọ đường ngọt ngào, hồn nhiên hài hoà và mỹ hảo. Dưới ánh đèn hồng ấm áp, Hạ Minh Tu khuôn mặt thanh tú lộ ra sự non nớt trắng nõn không khỏi khiến cho Lạc Dư Thần cũng nổi lên một chút đáng yêu.

Đợi đến khi bán ra nhất định cư dân mạng sẽ không ngừng xuất hiện nữa dòng như “Hai người họ thật đáng yêu quá!”

Đúng vật, thật sự rất xứng đôi.

Thiếu niên độ tuổi thanh xuân non nớt so với một người có dung mạo xấu xí như tôi hiểu nhiên vô cùng đối lập.

Kỳ thật trước khi gặp Lạc Dư Thần tôi còn tự cho mình lớn lên cũng có thể coi là ‘đẹp trai’, nhưng khi gặp anh đã lập tức bị hấn chinh phục, còn khi gặp Hạ Minh Tu tôi tự cho mình mặc dù không đẹp bằng cậu ta nhưng vẫn MAN hơn và có mị lực hơn, thế nhưng trăm vạn người ái mộ và cả Lạc Dư Thần đều không cho là như vậy.

Người so với người, tức chết đi mà.

Cả đời này trắc trở.

Sau khi buổi chụp hình kết thúc cả hai đều thông báo bận rộn, bởi vì cùng chương trình nên thường xuyên đi cùng nhau, dĩ nhiên khuyên tai bị Lạc Dư Thần vứt đi đã bị nữ chủ bắt quái ép hỏi. Vừa nhìn đã thấy mặt Lạc Dư Thần đã bắt đầu đen lại, mà Hạ Minh Tu cũng đang vội vội vàng vàng hoà giải cả hai.

Lúc màn đêm buông xuống, hai người thật vất vả mới xong việc rồi cùng nhau đến bãi đỗ xe, Hạ Minh Tu kéo Lạc Dư Thần đến chỗ kế bên tài xế ngồi xuống.

Ngẫm lại cũng là, tôi dọn ra khỏi ‘nhà’ cũng đã được mấy ngày.

Tôi dọn đi thì dĩ nhiên Hạ Minh Tu đã dọn đến.

Trước là vì tôi vội lại không muốn đi, làm theo nguyên tắc miễn là cũ không đi thì mới cũng không thể đến.

Hiện tại vai phụ cuối cùng cũng rời sân khấu, đạo diễn cũng có thể tiếp tục tình tiết câu chuyện của họ.

Bây giờ cả hai ở chung nếu bị phát tin này ra thì chỉ có thể khiến cho người hâm mộ cuồng nhiệt hơn mà thôi, trong khi đó, tôi và anh sống với nhau thì nghĩ hết cách này đến cách khác để che giấu.

Ngôi sao lớn và giám đốc điều hành công ty giải trí ở chung, nói ra sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

“Này, chuyện khuyên tai lúc nãy em còn chưa nói xong.” Tôi vừa định thanh tịnh một chút lại nghe được những lời Hạ Minh Tu nói.

Tôi thấy sắc mặt Lạc Dư Thần chợt trầm xuống, thầm nghĩ đây là điềm báo anh sắp nổi điên, loại thời điểm này lập tức cầm miệng mới là khôn ngoan nhất.

“Tiểu Hằng đâu đến nỗi khiến cho anh ghét đến như vậy?” Hạ Minh Tu tiếp tục hỏi.

Tuy rằng Hạ Minh Tu ra vẻ muốn thay tôi nói chuyện, thế nhưng đụng phải họng tôi thì không thể trách. Vì vậy nên tôi chờ xem kịch vui, nhìn cậu ta sắp bị đánh.

Kết quả Lạc Dư thần chỉ lạnh lùng nói cậu ta cầm miệng. Nhìn ra được Lạc Dư Thần đang dùng toàn lực khắc chế cơn tức để thốt lên một câu đó.

Nếu như đổi lại là tôi, nhiều lần nói về trọng tâm câu chuyện mà anh không muốn nghe thì không chừng đã bị đánh.

Khi còn sống tôi quả thật tiện, bị anh đánh dường như cũng trở thành thói quen.

Có lần bị thương rất nghiêm trọng đến nỗi phải nhập viện.

Bây giờ nghĩ lại khi đó chết sớm một chút có lẽ đã tốt hơn rất nhiều.

Thế nhưng Hạ Minh Tu vẫn không hiểu Lạc Dư Thần, cậu ta không những không cầm miệng mà trái lại còn nói cho ra lẽ: “Lạc Dư Thần, anh hãy nói chuyện rõ một chút, em biết chuyện của các anh. Em biết cậu ấy dùng mọi thủ đoạn để giữ anh bên cạnh là sai, thế nhưng nếu anh đã buông tha cậu ấy thì anh có thể...hay ít nhất...đừng hận nữa được không?”

Tôi nghe vậy hoàn toàn sửng sốt, sau đó nhin không được mà cười to, Tiểu Hằng mà thật là bi thảm, cư nhiên luân lạc đến mức để cho tình định thương hại, vì giúp mà nói chuyện mà không tiếc làm người kia tức điên.

Cười xong, nghĩ lại một chút.

Hạ Minh Tu là người tốt tôi đã sớm biết. Cũng biết điều đó lâu rồi, nhưng là bởi vì Lạc Dư Thần nên tôi không thể xem cậu ta là người bạn thật sự. Không biết vì sao cậu ta luôn cố gắng muốn làm bạn với tôi, đối xử với tôi rất nhiệt tình, chuyện gì cũng chủ động hỗ trợ. Nhưng tôi thì không được, chuyện gì cậu ta cũng có thể giúp tôi, nhưng chuyện quan trọng nhất thì lại giúp không được.

Cậu có thể đem Lạc Dư Thần nhường cho tôi không? Không thể!

Cho nên tôi mới đổ kị, mới chán ghét Hạ Minh Tu.

5. Chương 5: Quên Được Ký Ức

Editor: Nguyệt Mẫn

Ngoài dự liệu, Lạc Dư Thần tuy buồn bực nhưng lại không lên tiếng. Tôi nhìn về mặt tâm tình bất định của anh, vừa cười, thì ra một Lạc Dư Thần tính tình nóng nảy cao ngạo cũng có lúc như thế này. Một mặt vừa cảm thán, Hạ Minh Tu và tôi thật không giống nhau, cậu ta có thể chọc giận Lạc Dư Thần lại có thể ngồi cạnh tài xế, ung dung tự tại, nếu đổi lại đó là tôi nhất định sẽ bị đập xuống xe, sau đó sẽ đáng thương cuộc bộ về nhà.

Mà bây giờ, Lạc Dư Thần không thể nào đánh Hạ Minh Tu nên chỉ có thể thở dài một hơi tiếp tục lái.

Anh quả nhiên mang Hạ Minh Tu về nơi từng là nhà của chúng ta, dưới ánh đèn mờ ảo, anh kéo cậu ta vào phòng tắm, tôi đứng bên ngoài, đầu tính toán xem có nên vào nhìn một cách quang minh chính đại hay không.

Tôi biết nhất định có Thiên Chúa trên cao, ngài biết rằng tôi đã chia rẽ mối tình của họ hơn mười năm nay, vì vậy ngài quyết định khiến tôi xuống địa ngục không được mà lên thiên đường cũng không xong, chỉ có thể ở nhân gian bất đắc dĩ lui tới, để bản thân núp ở một góc nhìn hai con người này rốt cuộc có bao nhiêu ngọt ngào.

Đối với một người đã chết mà nói thì chuyện này cũng không có gì cả.

Thôi, tôi tự làm tự chịu.

Hai người từ phòng tắm đi ra, ngay trước mặt tôi lẩn thẳng vào ghế salon.

Bỏ đi, nếu muốn tôi xem thì tôi sẽ xem.

Lạc Dư Thần thật ôn nhu với Hạ Minh Tu làm tôi kinh ngạc. Bởi vì hành động này chính là hy vọng xa vời đối với tôi, mà cũng không dám nghĩ trên người Lạc Dư Thần lại có tế bào ‘ôn nhu’ như thế, bây giờ thấy được cảnh tượng này đã hoàn toàn phá vỡ mọi lý thuyết, thì ra Lạc Dư Thần có thể vô cùng ôn nhu như vậy, vô cùng có tình yêu, có thể có những động tác mềm nhẹ, tràn đầy sự chở che, còn có thể nói ra những lời yêu ngọt ngào.

Những thứ mà anh cho tôi tới bây giờ chỉ có thô bạo. Căn bản là bị tôi ép buộc phải ở bên cạnh nên anh đầy ngập những phần uất và làm tình một cách bất mãn, bình thường là đấm hoặc là đá, có khi bị kéo lê lại có khi còn bị cắn, căn bản là mười năm cực hình.

Thời khắc này Hạ Minh Tu, tôi lại một lần nữa cảm giác mình không đáng giá.

Lúc nào cũng bị Lạc Dư Thần đối xử thô bạo, tại sao không ăn năn. Tôi cứ thế mà mất hy vọng vào đôi mắt này, khiến cho cả cuộc đời đặc biệt thê thảm.

Tệ nhất chính là khi chết rồi mới biết mình thê thảm, không những thê thảm mà còn uất ức, cực kỳ uất ức.

Tôi cả đời...ít nhất...chưa thể tính là một kẻ xấu, tại sao cứ phải gặp những chuyện như vậy?

Hai người ôm ấp quần lấy nhau đến trưa ngày thứ hai, chiều hôm đó Hạ Minh Tu có công việc nên phải rời giường, dùng mọi cách thoát khỏi sự lôi kéo của Lạc Dư Thần, lấy nhiều thứ từ trong tủ lạnh ra đi đến phòng bếp nấu.

Chưa thấy ai làm xôi ngọt thập cẩm ngọt như vậy.

Lạc Dư Thần không ăn ngọt. Mười năm, tôi biết rõ anh thích và không thích thứ gì, khẩu vị của anh tôi rõ hơn bất cứ ai khác.

Nhưng mà sự thật chứng minh tôi lại sai rồi.

Lạc Dư Thần rất ngoan ngoãn tiếp nhận cái chén và thìa, cùng Hạ Minh Tu ăn rất vui vẻ.

Con mẹ nó, đúng là không công bằng!

Tôi nấu, anh chỉ vừa ném thử một miếng đã buông thìa xuống.

Tôi tốt xấu gì cũng bắt đầu nấu ăn từ lúc đi nhà trẻ, tay nghề nấu nướng sao có thể thua một Hạ Minh Tu vụng về kia được!

Mà thôi bỏ đi. Nếu như là thứ do Hạ Minh Tu nấu thì cho dù là thuốc độc cũng uống vào...

Tôi giận dữ, vây quanh Lạc Dư Thần chạy tới chạy lui muốn nện cho anh một quyền.

Đánh không được, aiiii, tôi nên kiềm chế cơn tức thì hơn, đã chết rồi còn tức giận bất bình làm gì, phải cẩn thận không chừng phước linh trực tiếp được thăng cấp thành oán linh.

Tôi cần phải niệm niệm kinh một chút mới mong có ngày sớm thăng thiên thành Phật a...

Lúc Hạ Minh Tu rời đi, Lạc Dư Thần quả nhiên ném cái thìa xôi ngọt thập cẩm đi. Tôi lại có phần đắc ý, dù sao anh cũng không thích ăn nó mà, nói tóm lại khẩu vị bẩm sinh thì không thể sửa được.

Anh mãi mãi là người biết nhẫn nhịn, ở cạnh tôi có thể nhẫn mười năm, huống chi chỉ là chút xôi ngọt thập cẩm này.

Anh ngồi trên salon một chút sau đó mới chập rây đứng lên, có chút nhàm chán đi vòng quanh căn nhà hai lần, cuối cùng đứng trước cửa phòng của tôi. Chính xác mà nói thì là căn phòng trước đây của tôi.

Lúc tôi rời đi đã dọn dẹp căn phòng này sạch sẽ, những thứ có thể đều đã đem đi hết.

Anh đẩy cửa phòng ra, đứng ở căn phòng trống rỗng, ánh mắt lay động, đứng yên như vậy lâu thật lâu.

Tôi đang nghĩ tự mình đa tình, lý trí lại nhảy ra chế nhạo tôi, anh chỉ là đang tính toán tương lai sẽ đem cái phòng này biến thành phòng sách, treo giá và vị trí máy vi tính mà thôi.

Tôi cuối cùng là muốn tự tình đa tình, nếu như anh có thể cho một phần vạn mà hoài niệm về tôi, thì cả đời này cũng coi như không tệ mấy.

Anh đứng đứng, đột nhiên xoay người, trở lại đại sảnh, nhanh chóng đi đến ngăn tủ lấy ra một xấp album ảnh rồi bắt đầu lật, mà thật ra cũng không phải lật mà là đang chọn, rút hết tất cả những tấm ảnh mà tôi với anh chụp chung ném lên mặt đất.

Đuổi tận giết tuyệt, tôi cũng không phải là kẻ tội ác tày trời mà?

Trước khi chết tôi chỉ biết anh tuyệt đối sẽ không yêu tôi, nhưng tôi thật không ngờ anh lại ghét tôi tới mức này.

Nghĩ lại tôi quả thật cường bức lợi dụng để anh ở lại cạnh tôi, làm những điều thật đáng hổ thẹn. Thế nhưng mười năm nay tôi ngoan ngoãn phục tùng anh, muôn vàn chăm sóc, tự hỏi mình đã làm gì có lỗi với anh mà bị anh ghét không ít như vậy?

Tốt xấu gì cũng từng là người bên gối, một ngày phu thê trăm ngày ân sủng, cứ như vậy mà đoạn tuyệt

được sao?

Nếu sớm biết còn bị anh huỷ đi vết tích cuối cùng, tôi tất nhiên sẽ không hồn nhiên thiện lương được, trước khi đi còn muốn vẽ vờ thêm chuyện cho anh thấy. Sớm biết rằng Lạc Dư Thần hận tôi đến mức ảnh chụp cũng không tha thì tôi cũng không cần thu nhập đồng đồ vô dụng đó làm gì, trong lòng tôi đầy oán hận nhìn từng bức ảnh với hồi ức hạnh phúc, rất vô tình bị ném xuống đất.

“Anh là đồ vô lương tâm!!” Tôi chỉ vào mặt anh, bao nhiêu oan ức cuối cùng anh vẫn không nghe được.

Tự cho rằng đã từng có những quá khứ vui vẻ, có thể coi như là giả tạo đi, nhưng lẽ nào trong đó đến một chút thật sự hài lòng cũng không có sao?

Tôi đổi lấy cả đời để cuối cùng cũng không có được tình yêu, nhận được chỉ là sự coi rẻ. Tôi nghĩ nhưng lại nghĩ không ra.

Về phương diện này tôi rất ngốc, luôn luôn không thể nghĩ được.

Lạc Dư Thần không biết tìm đâu được cái rương, đem tất cả ảnh chụp ném vào trong đó rồi tùy tiện đặt ở cửa. Sau rồi tiếp tục quay về salon nằm xuống.

Anh đến cả cái liếc mắt cũng lười nhìn.

Tôi ngồi xổm bên cạnh cái rương, một lần cuối cùng nhìn đồng hồ báo thức của mình nơi cánh cửa.

Tôi với không được, chỉ có thể nhìn tấm ảnh he hé trong rương, bối cảnh màu trắng, anh đang ôm tôi từ phía sau, hai bên trái phải còn có một bồn hoa cúc mang điềm xấu.

Bệnh viện ở trung tâm thành phố B

Đó là vào năm lớp mười đêm trước khi tham ra trận chung kết Youth Cup, bởi vì trận đấu ở sân vận động của trung tâm thành phố B nơi chuyên tổ chức các trận bóng đá, chúng tôi đã ở đó ngắm cảnh vài ngày. Lúc mới đến cuộc sống còn chưa quen, buổi tối đi ăn khuya trên đường trở về bị một đám lưu manh chặn đánh.

Khi đó tuổi trẻ nóng nảy, nổi khí anh hùng, nhìn đối phương cũng không cách mình bao nhiêu tuổi lắm, thế là đã lao vào đánh nhau. Lại không ngờ đối phương còn cầm theo một vật cắc nhọn tự chế tạo.

Tôi nhìn thấy người kia cầm một thứ màu bạc nhào đến phía Lạc Dư Thần, sẽ rất nguy hiểm mất? Không chút suy nghĩ đã chắn trước mặt gã kia.

Sau một trận giao đấu cuối cùng tôi cũng đoạt được vũ khí của hắn, đối phương chạy, thế nhưng chân tôi lại bị một vết rách dài, lúc đó lơ đãng, sau lại kéo đến bệnh viện mới nhận ra là bị thương đây chẳng, từ đó về sau cũng mất khả năng rong đuổi trên sân bóng cỏ xanh.

Tôi nghe bác sĩ nói vậy, trong phút chốc trở nên hỗn loạn lão đảo lắc lư, hốt hoảng, bản thân tôi cũng không thể rõ nữa.

Tôi đương nhiên không biết, tôi nghe anh vừa nói như vậy đầu óc như nổ ra, một ý nghĩ, không thể đá thì làm sao bây giờ? Lạc Dư Thần là tiên phong giỏi nhất, Tiểu Hằng là thủ thành tốt nhất. Tôi không yêu đá bóng, nhưng đó là ý nghĩa sinh tồn là để ngắm nhìn bóng lưng của anh, nhìn nụ cười khen thưởng của Lạc Dư Thần, một chút cũng không thể nữa rồi, tôi phải làm sao đây?

Tôi thì lúc đó không phải như sau này Lạc Dư Thần đã nói, chỉ là tôi giả bộ để khiến cho Lạc Dư Thần áy náy, làm cho anh nợ tôi, khiến anh ở lại bên cạnh tôi mà thôi.

Dùng phương pháp như vậy để trói buộc anh cả đời, tôi còn chưa đến nỗi. Mặc dù sau đó còn dùng cách dễ tiện hơn.

Sau khi nghe bác sĩ nói, thì Lạc Dư Thần cũng đáp rằng, cậu không ở hậu phương thì tôi ở lại cũng không có ý nghĩa gì.

Khoảnh khắc nghe anh nói như vậy, không thể không thừa nhận, lòng tôi đã mừng rõ như điên.

Về trận chung kết, tôi không thể nhìn được, nghe nói Lạc Dư Thần như liều mạng nhưng kết quả vẫn thua.

Mặc dù thua nhưng đội huấn luyện viên quốc gia đã đến tìm thanh niên xuất sắc là Lạc Dư Thần để trao đổi, thế nhưng anh lại nói, thật ra anh không có hứng thú với bóng đá nữa, chỉ muốn thi đại học thật tốt.

Sau lại nhiều lần, tôi đều thấy anh ôm trái bóng đầy bụi trong ngăn kéo, len lén khóc.

6. Chương 6

Anh thật sự yêu bóng đá và hoàn toàn không giống với tôi. Theo tôi mà nói bóng đá cũng giống như Lạc Dư Thần, không có Lạc Dư Thần thì bóng đá cũng chẳng là gì cả. Tôi chỉ vì theo đuổi anh nên mới làm hậu phương, có thể nhìn anh nơi phía trước đang tràn ngập sức sống dưới ánh mặt trời. Tôi chỉ vì nghe một câu kia, có cậu phía sau là tôi yên tâm rồi.

Tôi chặt đứt giấc mơ đẹp nhất của anh, chiếm cứ hồ thẹn của anh, không thể nào khi đó đứng ra và nói cho anh nghe, kiên trì, không có em nơi sân bóng thì anh vẫn có thể bay rất cao rất xa.

Vô số lần cảm hận bản thân này quá đê tiện.

Nhưng mà nhân quả luân hồi, tất sẽ có báo ứng, Thiên Chúa trên cao có thể để người tiêu dao tự tại cũng có thể trừng trị người nghiêm khắc.

Nếu như không phải tôi dựa vào vết thương này, nhân cơ hội chiếm lấy ôm ấp nhẹ nhàng của Lạc Dư Thần ở bệnh lâu như vậy, chúng tôi đã không phải gặp Hạ Minh Tu.

Ngày đó tôi vẫn không thể đi, anh dắt tôi ra tản bộ trên thảm cỏ bệnh viện, ánh nắng vô cùng xán lạn.

Tôi lúc đó giống như Bác ca không ngừng cần nắn, anh chắc hẳn cũng không có chăm chú nghe và tôi cũng chẳng thèm để ý, chỉ là đột nhiên phát hiện anh đi chậm lại, cảm giác cường liệt được nhìn theo hướng anh đang đổi theo phía sau.

Ngày đó Hạ Minh Tu ăn mặc ngây ngốc với bộ áo bệnh nhân, ngủ ở một băng ghế màu trắng, tựa như sau đó mỗi lần nhìn thấy cậu ta đều vô cùng thoát tục, ánh nắng như nhuộm mái tóc đen thành nâu, khiến cả người cậu ta tỏa ra một loại ánh sáng thiên nhiên nhàn nhạt, như một thiên sứ đang ngủ sau, tái nhợt và trong suốt dường như mỏng manh dễ vỡ.

Trực giác nam nhân cũng đáng sợ, khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy Hạ Minh Tu, khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy ánh mắt Lạc Dư Thần như thế, thì tôi đã mơ hồ đoán được một kết quả chán ngán thất vọng.

Ai có thể ngờ rằng thần tình yêu đã bắn mũi tên đó lướt qua trong bệnh viện, sau đó tôi lại trở thành bà mai cho cả hai, thật là quá mức buồn cười mà.

Có một loại duyên phận đã là không phải của người thì người cầu cũng không được.

Tôi dời mắt khỏi tấm hình trong bệnh viện, lại nhìn ra ngoài, là bánh quay của trời đất, đêm đầu năm mới.

Khi đó anh đã mất đi vẻ ngây ngô của một thiếu niên, đeo một cây thánh giá màu bạc, anh dặt lạnh lùng, tuần mỹ bức người.

Sinh nhật của anh là lễ giáng sinh, năm ấy anh mười tám tuổi, một bước nhảy vọt thành ngôi sao ca nhạc.

Anh lớn lên đẹp trai như vậy, đi trên đường bị người hâm mộ dòm ngó bám theo chết lên chết xuống, nếu nói, thật ra một năm kia chính là biến đổi lớn đến long trời lở đất.

Tôi cái gì cũng bình thường, mẹ mất sớm cũng không có cha, ăn nhờ ở đậu nhà người cậu không thể coi là keo kiệt nhưng cũng không phải là một cuộc sống vui sướng, đột nhiên từ đâu xuất hiện một người anh trai.

Trải qua muôn vàn giấy tờ chứng minh, tất cả đã rõ, tôi đột nhiên hiểu mình tại sao từ nhỏ đến lớn không có cha, vì vậy thoát một cái đã nhanh chóng trở thành tổng tài quyết định sinh tử của một công ty giải trí, hiện tại ông già kia đã bằng hà, trong đầu vì muốn đem một phần cổ quyền công ty cho anh ta và một phần công ty cho đứa con chưa từng thấy mặt, thậm chí ông ta còn ly hôn người vợ chính của mình cùng con trai ruột, người anh em của tôi không những không học theo thời đại xã hội nô lệ xưa, mưu mô của bậc vương giả, quyền soán vị thay đổi di chiếu, mà ngược lại đối xử với tôi vô cùng tốt.

Và thế là tôi đột nhiên có tiền, có công ty, có người anh mới.

Cũng kể từ đó, Lạc Dư Thần thành nghệ sĩ, mà tôi đã là chúa tể quyết định quyền sinh sát của anh và cũng như của mọi người.

Nhưng tôi sao có thể hãm hại Lạc Dư Thần, tôi nâng đỡ anh còn không kịp nữa kia. Lúc đó anh ở cùng Hạ Minh Tu, quan hệ giữa chúng tôi thì ngày càng xa cách. Anh nhất định không phải vì tôi trở thành tổng tài mà đến bắt mất làm quen cầu xin tôi, nhưng không ngờ anh lại đến cầu tôi.

Anh xin tôi cất nhắc Hạ Minh Tu.

Hạ Minh Tu thân hình thon dài dĩ nhiên là vô cùng tuấn tú, thế nhưng trên cái thế giới này người như vậy thì nhiều lắm, công ty nếu muốn nâng thuận lợi một người mà không biết người đó là ai thì chắc chắn là điều không thể. Chúng tôi đều rất rõ điều này.

Vì vậy tôi đưa ra điều kiện trao đổi cùng với anh, mười năm. Anh đã đồng ý.

Anh cũng không ngạc nhiên như tôi tưởng, hình như anh đã sớm biết tôi yêu anh, lần này cũng đã chuẩn bị hy sinh chính mình để giúp cho Hạ Minh Tu ấy.

Tôi nói: “Mười năm, anh và tôi, mỗi ngày phải ăn cơm tôi nấu, ăn bánh kem và trà của tôi, mỗi ngày phải hôn tôi một lần, không được tùy tiện đi lại với kẻ khác, trước mười hai giờ khuya phải về nhà, buổi tối lúc tôi ngủ có thể mở đèn bàn để bớt lãng phí điện.”

Thật ra tôi chỉ nói để thỏa mãn, đó chỉ là cuộc sống trong tưởng tượng của tôi, nhưng thật không ngờ Lạc Dư Thần lại có thể vì Hạ Minh Tu đồng ý điều kiện này.

Kết quả anh nói: “Được.”

Đến một chút do dự cũng không có.

Tôi mặc dù đã mệt mỏi đến cùng cực, cuối cùng trong một triệu may mắn cũng có được một điều tôi mong muốn.

Chúng tôi đã sống mười năm tình nhân như vậy.

Khi vừa sống cùng Lạc Dư Thần được mấy ngày có lúc tôi đã rất kinh ngạc, giống như tôi hoàn toàn chưa từng quen biết anh.

Thời gian anh làm việc vẫn vậy, tôi từ đầu đã trốn trong góc phòng nhìn anh thật lâu, rõ ràng chen chân vào giữa hai người, giống như biệt lập với thế giới bên ngoài, ánh mắt không biết bay đến chỗ nào, càng nghĩ lại càng thấy viễn vông.

Anh vĩnh viễn là một người khó có thể lý giải.

Tôi rời anh, hẳn là trong lòng anh đang rất vui vẻ, cuối cùng cũng không thấy vui vẻ gì hơn.

Anh đã từng để lộ những vui buồn trên khuôn mặt. Khi nào vui vẻ thì xung quanh tràn ngập ánh dương quang, khi nào uể oải thì rõ ràng sẽ có một đám mây đen từ đâu bay đến.

Nếu như không phải tôi đã dùng cách đó để trói buộc anh thì anh đã không trở nên trầm trầm tử khí như thế này.

Hạ Minh Tu bắt đầu dọn đến sống, mọi thứ trong căn phòng anh dần nhiều hơn.

Cậu ta thấy cái rương đựng ảnh bị Lạc Dư Thần ném ở cửa, có lẽ rất thích giẫm lên bom ngòm của Lạc Dư Thần, cư nhiên ngẩng đầu nói: “Lạc Dư Thần, cái gì anh cũng không muốn giữ lại sao?”

Tôi biết thứ lần này Hạ Minh Tu đụng phải không vừa đâu, chính là ngư lôi. Bất quá nghĩ lại Hạ Minh Tu tuy rằng lơ mơ nhưng cũng không đến mức ngốc, cái như là ngư lôi thì cậu ta cũng phải biết, cậu ta dám chạm vào ngư lôi cũng vì có một tư cách nhất định, còn tôi, dáng vẻ này của tôi, đứng trước Lạc Dư Thần thì hèn mọn đê tiện, không thể làm gì khác ngoài nỗ lực trốn tránh tài năng của anh

Có một điểm, Lạc Dư Thần nhìn thấy Hạ Minh Tu da thịt trắng nõn non nớt hơn nhiều so với tôi, cho nên mỗi một lần đều đánh đập tôi không thương tiếc.

7. Chương 7

Quả nhiên sắc mặt Lạc Dư Thần trở nên âm trầm, gương mặt sắc bén như muốn đóng băng vạn dặm.

Hạ Minh Tu hiển nhiên không sợ hãi giống như tôi mà còn cao giọng nói: “Rốt cuộc Tiểu Hằng đã làm cái gì để anh không thể tha thứ đến mức này?”

Tôi vỗ tay bôm bốp, bạn học Hạ Minh Tu không hổ là bạn học Hạ Minh Tu, không ngờ đã hỏi đến vấn đề mà tôi muốn biết câu trả lời nhất. Chính là cái này, cuối cùng thì tôi vì cái gì mà khiến anh cảm hận đến vậy?

“Em đừng đề cập đến hần nữa.” Lạc Dư Thần có chút cảm giận nói: “Anh nói không muốn nghe thấy tên của hần.”

Hạ Minh Tu ôm cái rương, ngốc lẳng đến nửa ngày.

Còn tôi thì mất hứng, thật vất vả Hạ Minh Tu mới hỏi được, cuối cùng vẫn không có đáp án.

“Lạc Dư Thần, có phải cậu ta đã làm cái gì...mà em không biết sao?” Hạ Minh Tu buông cái rương, ngồi xuống nhẹ nhàng ôm Lạc Dư Thần.

Lạc Dư Thần không có giãy ra mà ngoan ngoãn để Hạ Minh Tu ôm lấy.

Cái gì? Đây là cái gì? Tôi trừng anh, phí công trừng anh.

Đây coi là thăm chấp nhận phải không?

Tôi phút chốc cảm thấy mình oan ức còn hơn Nhạc phi.

Tôi đặc biệt nghĩ không được, tôi rốt cuộc là vì sao, tôi có tội ác tày trời nào?

Lạc Dư Thần là kẻ có bản lĩnh, không nói một câu mà tự mình đại diện cho ánh sáng và chính nghĩa giúp đỡ kẻ yếu, đầy lòng thương cảm với người bị hại, sau đó tôi trong mắt anh hẳn liền bị coi tên xấu xa – kẻ thù chung của loài người.

Sau mấy giờ, tôi cố gắng nghĩ về những việc có lỗi mình làm với Lạc Dư Thần. Gián tiếp ép anh từ bỏ bóng đá và buộc anh sống cùng tôi.

Đây có gọi là quá đáng không? Mà chắc không đâu, Tôi Tiểu Hằng nói thế nào cũng coi là người trời sinh đã tốt bụng, chuyện thương thiên hại lý cũng nhớ là chưa từng làm bao giờ.

Hơn nữa, nói về chuyện bóng đá, nếu như Lạc Dư Thần đặc biệt kiên trì thì tôi đối với anh có là gì?

Cũng mười năm rồi, mỗi ngày lên chúc mẹ mà hầu hạ anh, giúp anh công thành doanh toại trên con đường sự nghiệp, len lén xử lý những việc có thể gây bất lợi cho anh, phí hết mọi tâm tư cho anh được vui vẻ, không dám chậm trễ việc gì, bạn không thể chỉ cần sống mãi với một người không biết cười, rồi cứ như vậy, vẫn không thêm liếc tôi một cái.

Tôi của mười năm trước, chỉ có thể khoác lên người chiếc áo ngực trắng tình bạn trong sáng.

Mười năm, tuy rằng không thể khiến cho khuôn mặt anh giãn ra nhưng tôi đã toàn tâm toàn lực bồi thường.

Ngay cả chuyện cuối cùng là trả cho anh sự tự do, tôi cũng làm xong rồi.

Nếu như nói hận tôi làm lãng phí tuổi thanh xuân của anh — anh hiện tại hai mươi bảy tuổi, đang ở độ tuổi rực rỡ nhất của một đời người, thanh xuân cũng không thể coi là bị tôi làm cho lãng phí hết đi.

Tôi cảm thấy mình tuy rằng ích kỷ, nhưng thế nào cũng coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ cho anh.

Nhân tâm đều là nhục trường, là tôi mãi mãi không xứng với anh, mười năm, mười năm ở bên một con chó già lang thang anh cũng nên có chút tình cảm chứ.

Để mà nói rằng chia rẽ anh với Hạ Minh Tu, tuy rằng thật vô cùng xin lỗi cậu ấy cơ mà quãng thời gian mười năm của hai người căn bản không bao giờ có thể đứt đoạn, có tôi hay không cũng giống nhau mà thôi. Cho dù không có tôi ở giữa gây khó dễ, chẳng nhẽ hai người có thể dùng cái danh phận tiếng tăm này để tuyên bố với cả thế giới này hay sao

Cứ lơ đãng theo Lạc Dư Thần đi công tác một ngày, ở bãi đỗ xe, tôi đã gặp người mà bản thân hổ thẹn nhất.

Thật sự sau khi chết, tôi đã rất nhớ hắn

Tôi tự nghĩ Lạc Dư Thần dường như không thích hắn, còn ra vẻ rất rụt rè, trước đây khi nhìn thấy hắn còn có chút không tự nhiên, đến hôm nay vẻ mặt vẫn còn cứng ngắt như cũ, bất quá người nọ vì nể tình tôi nên cũng khá thân thiện với Lạc Dư Thần, nhưng ngày hôm nay vẻ mặt ấy một chút thân thiện cũng không có.

Về mặt rất xấu khi nhìn thấy Lạc Dư Thần, tôi còn nghĩ rằng hắn sẽ nhảy dựng lên đánh Lạc Dư Thần một trận tàn bạo.

Anh trai tôi – Phương Tả Ưc, dù cho đầu óc có bị nhúng nước nhưng vẫn đối xử với tôi tốt vô cùng, tôi mười bảy tuổi đã trở về chính cung là con trai của ông ta.

Bởi vì mười bảy tuổi mới quen nhau nên bắt tôi gọi là anh hai thì thật buồn nôn, cho nên theo tình hình chung thì tôi đã gọi thẳng cả họ tên.

Cách một khoảng, Phương Tả Ưc đã gầy đi không ít, sắc mặt cũng rất kém cỏi.

Có thể lý giải, tôi đã cho anh hai không ít phiền phức. Anh hai trước đây tuy rằng đứng hàng quản lý, nhưng vẫn là lười quản chuyện công ty, cứ cách vài ngày mới thấy bóng dáng một lần, vậy mà hiện tại mọi

chuyện công ty đều đã giao cho anh, tôi không hề báo một tiếng đã toàn bộ sự vụ lớn nhỏ ném toàn bộ cho anh hai, còn muốn anh ấy giúp tôi lo hậu sự.

Bằng lương tâm mà nói, thật sự đặc biệt có lỗi với anh ấy. Phương Tả Ưc đối xử với tôi không tệ, cuối cùng tôi lại khiến anh ấy thương tâm.

“Phương tiên sinh.” Lạc Dư Thần chẳng biết xảy ra chuyện gì, lần đầu tiên mở miệng gọi Phương Tả Ưc.

Phương Tả Ưc mở cửa xe, dừng lại, đến một cái quay đầu cũng không có.

“Xin hỏi, anh...có thể liên lạc với Tiểu Hằng không?”

Tôi rất surprise.

Lạc Dư Thần trước đến nay chưa từng chủ động nhắc đến tôi, bất quá đây chính là lần đầu, nhưng mà tôi cũng mấy hứng, bởi vì theo suy lý mà nói thì đó không phải chuyện gì tốt.

“Lạc tiên sinh tìm Tiểu Hằng có chuyện gì không?” Tôi chú ý đến một thân áo đen của Phương Tả Ưc, dựa vào chiếc xe thể thao xám bạc chậm rãi xoay người, tiêu sái ưu nhã vạn phần khiến tôi muốn vỗ tay bôm bốp, nhưng như vậy còn chưa đủ, lặng lẽ châm thêm một điếu thuốc.

Nếu như để Phương tổng lên TV, chắc chắn chỉ thua Hạ Minh Tu một chút.

“Cậu ta...còn có một chút đồ để lại chỗ tôi, tôi muốn trả lại.”

Quả nhiên, đúng như tôi suy luận.

Cái rương này khiến anh nhìn thấy lập tức buồn bực sao? Tôi bắt đầu vô tình cười nhạo Lạc Dư Thần, anh tự đốt là được rồi, làm việc thừa thãi này chi, lẽ nào còn muốn mượn cơ tìm tung tích của tôi?

Trong di thư của mình, tôi đã nói cho Phương Tả Ưc đừng tiết lộ chuyện của tôi với Lạc Dư Thần.

Như theo lời trước đây của tôi, tôi...ít nhất...có thể thiện lương một lần cuối cùng đi, tôi không hy vọng Lạc Dư Thần bởi vì thấy thẹn với tôi mà không thể nên duyên với Hạ Minh Tu được.

Hiện tại xem ra, tôi còn quá tự cho mình là siêu phàm, nghĩ rằng có thể tạo một chút ảnh hưởng cho cuộc đời của anh.

Thất bại do quá tự tin, vô cùng khinh bỉ bản thân này.

8. Chương 8

Phương Tả Ưc hút một hơi khói, mị lực mười phần, sau đó lạnh tanh nói: “Không cần. Cậu thích xử lý thế nào thì tùy, Tiểu Hằng không cần.”

Những gì y nói chính là sự thật.

Lạc Dư Thần nghe vậy đương nhiên biết bị nhầm vào nên bắt đầu khó chịu, dù sao cũng không thể đùa bỡn, anh lạnh lùng nhìn Phương tổng rồi liếc mắt một cái, xoay người đi.

Tôi quay đầu lại nhìn thấy Phương Tả Ưc hung hăng bóp khói, vút lên mặt đất nghiền nát. Lương tâm tôi bất an cực độ, tâm chân thành mặc niệm cho Phương Tả Ưc ba nghìn chữ xin lỗi.

Lạc Dư Thần đi trên đường như vẫn không lộ vẻ gì, sau đó phóng chân về nhà, làm tổng giám đốc Phương phần nộ, cho dù nỗ lực đè nén cũng nhất thanh nhị sở (phân tích rõ ràng chi li)

Anh dừng xe xong chạy lên lầu, người biết rõ anh như tôi thì đã hiểu anh muốn làm gì. Quả nhiên, anh rất nhanh đã tìm được đối tượng phát tiết, tức giận mang theo cái rương có ảnh chụp cấp tốc xuống lầu chạy đến lô thiêu chôn cất bụi bặm, sau đó không chút thương tiếc ném toàn bộ vào trong.

Lạc Dư Thần này chỉ có một dây thần kinh thẳng tuột, cho nên rất dễ dự đoán hành vi.

Ánh lửa phát sáng, mang theo các mảnh đen nhỏ bay tới bay lui, lạch tạch lạch tạch, cũng coi như nghe xong một tiếng vang.

Tôi đứng một bên, nhìn ánh lửa soi sáng hai gò má khuôn mặt sắc nhọn của Lạc Dư Thần, sau đó tỉnh táo nhìn một hồi ký ức cuối cùng cũng đã hoá thành tro, không còn nữa, tôi không ngừng cảm thán, Lạc Dư Thần, anh điên rồi, một chút đường sống anh cũng không lưu lại cho tôi.

Nếu như khi còn sống, thời khắc như thế này chắc chắn tôi sẽ khóc, nói không chừng hình tượng của tôi trong mắt Lạc Dư Thần đến hèn mọn cũng không bằng nữa.

Hạ Minh Tu nửa đêm mới về nhà còn mang theo đồ ăn khuya, hai người ăn tại đại sảnh, rất tốt lành

Trải qua mấy ngày cẩn thận nghiên cứu, Hạ Minh Tu và tôi khác nhau, tổng kết cơ bản là — Hạ Minh Tu ngoại trừ trời sinh tay chân vụng về và làm cơm hồngбет thì tốt hơn tôi về mọi mặt.

Về ngoài thông minh, về những vấn đề khác cứ tạm thời không nói đến. Có một thứ rõ ràng chính là — cậu ta và Lạc Dư Thần chung sống với nhau rất bình đẳng. Hạ Minh Tu chưa bao giờ giống như tôi phải

nhân nhượng theo ý anh vì lợi ích toàn cục.

Hiện tại trong tâm tôi cũng không còn phải bất bình khi thế giới chẳng có ai bình đẳng, nghĩ lại tính cách Hạ Minh Tu độc lập như vậy, còn không siểm nịnh đã là thứ khiến tôi phải học tập rồi.

Tình hình chung mà nói, nếu của bạn thì nó sẽ là của bạn nhưng nếu không phải thì mãi mãi không thể cầu được. Cho nên, không tự đánh giá con người mình cũng không sao, ngược lại đừng khúm núm giống như tôi là được.

Hạ Minh Tu dĩ nhiên là rất thích Lạc Dư Thần nhưng lại không hề biểu hiện ra, cho nên khi cả hai bọn họ ở với nhau thì Lạc Dư Thần sẽ trở nên ôn nhu, bởi vì cậu ta không nói anh ôn nhu nên anh không thể chắc chắn Hạ Minh Tu thích anh.

Hạ Minh tu cũng là người mà tôi thấy hoàn hảo nhất thế giới, bên ngoài động nhân, tâm tính tốt đẹp, trời sinh từng hành động kiểu mẫu đều rất đúng đắn, khiến cho ta phải cảm thán đây là một kiệt tác của tạo hoá.

Về phần tôi yêu Lạc Dư Thần, từng giác quan cũng coi như tương đối hoàn mỹ. Sau khi cùng với tôi, anh bị tôi cung phụng mà trở nên tàn bạo lãnh khốc, bá đạo, làm theo ý bản thân.

Bất quá anh cũng không phải thoát ly xã hội, mà đối tượng bị cấu kỉnh và cay nghiệt chỉ có tôi mà thôi.

Đến khi đứng trước mặt Hạ Minh Tu, anh vẫn luôn là một tình nhân tốt.

Khiến tôi không thể không nhớ lại bao nhiêu chuyện cổ tích đã từng nghe qua, hai người hoàn mỹ của nhau, cùng nhau trở nên càng hoàn mỹ hơn nữa.

Tôi và anh chính là một sai lầm, cho nên anh mới không được hoàn mỹ.

Hiện tại anh đã có thể cùng với mỹ nhân một chỗ, từ hoàn mỹ càng thêm hoàn mỹ hơn.

Tôi đã từng ích kỷ, tuy rằng mong muốn Lạc Dư Thần hạnh phúc nhưng khi nhìn anh và Hạ Minh Tu hạnh phúc bên nhau chỉ muốn phá hư tất cả, căn bản không thể làm bộ như không thấy, chứ nói chi là đứng sang một bên chúc phúc cho họ, cho nên mới nói tôi muốn buông tay so với lên trời còn khó hơn, cũng bởi vì tôi phải sống từ sáng đến tối, cũng không có cách nào nhìn anh cùng với người ta, vậy nên mới tìm tới cái chết để kết thúc mọi chuyện và trả cho anh tự do.

Đương nhiên âm hồn không tiêu tan này có một kết cục mà tôi không thể ngờ được, khiến cho kẻ khác phải dở cười dở khóc.

Mà bây giờ tôi đã triệt để thán phục, thậm chí còn học được cách tán thưởng hai con người tốt đẹp kia ở

chung với nhau.

Tôi biết nhất định là tôi đã làm cái gì đó không tốt nên mới không được thăng thiên. Có lẽ phải chờ đến một ngày tôi có thể tự đáy lòng mình vì bọn họ mà cao hứng mới được giải thoát đi. Không thể tưởng tượng nổi là, một tuần trước đây tuyệt đối không có gì xảy ra, thế nhưng hiện tại mỗi ngày bình tĩnh nhìn hai người họ hạnh phúc, tôi nghĩ mình cũng sắp rồi.

Đợi mọi âm thanh lắng xuống hai người đều trầm trầm đang ngủ, tôi không có việc gì làm, vì vậy tiếp tục đào móc phẩm chất hoàn mỹ của tình địch.

Hạ Minh Tu là một con người rất kiên cường.

Năm đó trong bệnh viện, cậu ta là một con ma bệnh cực kỳ ngoan cường; Sau này khi đứng trước màn ảnh, cũng cười rất rực rỡ nhất.

Tôi vẫn đặc biệt đố kị cậu ta. Nhưng là cho tới nay cũng không dám cầu thần linh cho cậu ta biến mất giữa tôi và Lạc Dư Thần.

Thời gian ở bệnh viện, cậu ta bị bệnh bạch cầu hành hạ, tùy thời có thể chết rơi. Vấn đề sống hay chết này, tôi không dám đứng trước mặt thánh thần mà ăn nói lung tung.

Tôi thường được Lạc Dư Thần hộ tống, không tình nguyện nhìn cậu ta nhưng Hạ Minh Tu mỗi lần vẫn là khuôn mặt tái nhợt, trong suốt, nhưng lại rất kiên cường để cười, quần quít lấy hai chúng tôi nói về những chuyện hồi bé.

Khi đó cậu ta quá ốm thậm chí còn ít có thể đi bộ, cũng chỉ được buôn bán hoa cỏ, ở bên cửa sổ trồng từng loạt từng loạt, chui trên mặt toàn bùn, rồi dần nụ hoa cũng nở. Bác sĩ thật rất phản đối cậu ta nghịch bùn, nhưng cậu ta là một người bệnh không giống với những người khác nên cũng tùy ý muốn làm gì thì làm.

Hoa cỏ Hạ Minh Tu có những cái tên đơn giản như Tiểu Hồng Tiểu Bạch, chỉ có một chậu hoa màu hồng mở đẹp nhất, là đoá hoa phong tình vạn chủng được đặt tên là ‘Lạc Dư Thần’

Bên cạnh cũng có ‘Tiểu Hằng’ và ‘Hạ Minh Tu’ nhưng nó rất héo, rõ ràng là chủ nhân của nó quá bất công.

Vào lúc đó tôi đã cảm giác được sự thay đổi trong lòng của Hạ Minh Tu. Cảm ứng trực giác lúc bấy giờ phát hiện ra tình địch là phi thường chuẩn xác, cậu ta tâm tư nhanh nhẹn nên tự nhiên cũng hiểu rõ tôi đang nghĩ gì.

Khi đó tôi và Lạc Dư Thần không cho rằng cậu ta có thể sống đến ngày hôm nay.

Có lúc Lạc Dư Thần còn len lén khóc sau lưng, cậu ta chỉ biết an ủi anh và nói, em còn không buông tay

thì anh khóc cái gì.

Lúc đó tuy rằng tôi cực kỳ đố kỵ khi Hạ Minh Tu đoạt đi chú ý của Lạc Dư Thần, nhưng cũng thầm mong rằng cậu ta có thể sống tốt.

Trong một lần Hạ Minh Tu hôn mê, chừng mấy ngày, tôi một lần đang suy nghĩ nên an ủi Lạc Dư Thần thế nào thì kết quả cậu ta vượt qua được và tỉnh dậy, rõ ràng đã cận kề với cái chết, câu đầu tiên vẫn là cười bảo: “Nói mấy người, em hiện tại mệnh lớn, không chết được đâu.”

Cuối cùng ngay cả số phận Hạ Minh Tu cũng có thể cứng tỏ đánh bại, là bởi vì khi đó đã tìm được cốt tủy thích hợp để ghép.

9. Chương 9: Summer Wind

Thời gian chờ giải phẫu tôi run rẩy đem Lạc Dư Thần ôm vào trong ngực, buồn chán chờ đợi thật sự tôi so với Lạc Dư Thần còn thống khổ gấp trăm lần.

Lạc Dư Thần lo lắng dư thừa, lần giải phẫu này rất có bảo chứng, kết quả đến tám phần mười là thành công.

Thế nhưng tôi lại nghĩ đến tương lai rồi đột nhiên một mảnh hắc ám, thật quá mệnh mông xa vời. Từ đó về sau Hạ Minh Tu vĩnh viễn xuất hiện trong cuộc sống giữa chúng tôi, rồi cướp Lạc Dư Thần trong tay tôi đi mất, quanh quẩn trong trái tim không khi nào được an bình.

Lạc Dư Thần không biết, buổi tối trước khi phẫu thuật Hạ Minh Tu có hỏi tôi một vấn đề.

Cậu ta hỏi: “Tiểu Hằng, cậu có mong tôi sống sót không?”

Tôi nghĩ vấn đề này đối với tôi thật tàn nhẫn.

Cậu ta không phải hoài nghi nhân cách của tôi, cũng không có ác ý, chỉ là chúng tôi đều rõ ràng biết, Hạ Minh Tu sẽ sống, sẽ đoạt từ tôi thứ quan trọng nhất.

Cậu ta vốn thiện lương đến nỗi tự hỏi rốt cuộc có muốn cậu ta sống hay không, rồi cuối cùng lại cướp đi hạnh phúc của người khác.

Đó là lần đầu tiên tôi rõ ràng ý thức được tôi nhất định phải cướp lại anh.

Một người như vậy, bên ngoài là thiên sứ và bên trong cũng là thiên sứ, tôi nhin không được tự hỏi, Tiểu Hằng à mày đã không xuất chúng bằng người khác cũng không hiền lành bằng người khác, chỉ là một nhân loại bình thường thì dựa vào cái gì có thể cướp lại anh?

Cuộc giải phẫu rất thành công. Nhớ kỹ khi đó Lạc Dư Thần nghe được tin này lập tức từ trong lòng tôi nhảy ra ngoài, hướng lên trời mà khuy xuống nước mắt rơi như mưa.

Cùng ngày mà Hạ Minh tu lấy lại được tính mạng, tôi đứng phía sau Lạc Dư Thần, rõ ràng từ nay về sau sẽ mất đi con người quan trọng nhất đối với tôi.

Anh đã bị một người còn hoàn hảo hơn cả thiên sứ hấp dẫn mất.

Thiên sứ kia còn mang theo trên người ánh dương quang, rực rỡ và thật ấm áp, thế nhưng vẫn còn thiếu thứ gì đó, vậy nên mới đem theo ánh dương của đời tôi mà đi.

Tôi đồ kỵ tôi không cam lòng không phục và cũng không hiểu, đối với anh đã không còn cách nào khác.

Cuộc sống từ ngày đó trở đi dần lạc vào bóng tối, mãi đến khi tất cả tình cảm mãnh liệt và dũng khí trong bóng đêm tan biến gần như không còn.

Lạc Dư Thần và Hạ Minh Tu ngọt ngào ấm áp khoảng chừng qua hơn mười ngày, tôi cũng niệm hơn mười ngày nguyên rửa, hiệu quả rõ ràng, bây giờ đã hoàn toàn có thể thả lỏng trong tâm để đối đãi hết thấy nước mắt ngày trước.

Thật ra không thể nói là trong tâm hoàn toàn bình thường, tôi còn đem những xung đột nho nhỏ phóng đại ra để được thoải mãn tâm lý đen tối đã sớm vẩn vơ.

Tôi càng không ngừng soi mói Hạ Minh Tu chưa đủ tốt.

Nói ví dụ như cậu ta lỡ tay làm rớt đĩa, tôi sẽ ở bên cạnh chanh chua mỉa mai; hoặc là cậu ta nấu đồ ăn hỏng bét tôi cũng không chút lưu tình ôm bụng cười to. Thực tế sinh hoạt của Hạ Minh Tu còn có chút ngu ngốc, mà lạc dư thần cũng bị tôi nuôi nhiều năm nên toàn bộ đều không có khả năng tự gánh vác, vì vậy, trong căn phòng mà chúng tôi ở gần mười năm bị bọn họ biến thành một đồng hỗn loạn.

Thế nhưng hau người vẫn rất ấm áp, mặc kệ cho Hạ Minh Tu nấu đồ ăn ra thứ gì đi nữa Lạc Dư Thần vẫn sẽ ăn bằng sạch, mà anh lại chưa bao giờ đối với tôi như thế; Một đồ vậy tiện tay đặt đâu đó, hai người cùng nhau lục tung cả một buổi chiều, Lạc Dư Thần cũng chưa bao giờ phát giận với Hạ Minh Tu.

Nếu như đó là tôi, đã sớm trở thành bạo lực gia đình.

Mà nếu anh có rống với Hạ Minh Tu thì cậu ta khẳng định sẽ không như tôi, lập tức im lặng rồi đứng qua

một bên. Nếu dám đánh...tôi tin chắc Lạc Dư Thần sẽ không làm vậy, đến cả gờ cánh tay lên cũng không thể có.

Tôi đã từng tôn thờ anh cũng tự bản thân trở nên xấu xí, suốt ngày cẩn cẩn thận thận từng chút một, cái gì cũng thuận theo anh nên mới không ngừng bị anh lăng nhục.

“Lâu rồi không nhìn thấy Tiểu Hằng, cậu ấy không có chuyện gì chứ?” Trong giờ nghỉ trưa của buổi làm việc, Hạ Minh Tu ở cùng tầng trệt với Lạc dư Thần, thuận tiện tới tìm anh. Đang ăn, đột nhiên Hạ Minh Tu hỏi.

Từ khi tôi bắt đầu bên cạnh Lạc Dư Thần đến giờ, mỗi lần đều là cậu ta chủ động nhắc tới tôi.

Tôi bắt đầu cảm thấy tâm hồn mình thật biết ơn, hiện tại oán thâm nhất định anh không yên lòng, nói chung cậu ta hề nhắc tới tôi thì cuối cùng chỉ khiến cho Lạc Dư Thần ghét càng thêm ghét.

Nhìn được ra Lạc Dư Thần quả nhiên cũng không phải rất vui.

Theo tôi thấy nếu đầu óc Hạ Minh Tu vẫn bình thường, bởi vì dựa theo logic thì người vợ mới vừa gả đến phụ gia kiêng kị nhất là ba ngày hau bên đều không được nhắc tới người vợ trước, không phải là ác cảm mà chính là không chùng chạm vào dây cung, khiến cho chồng với tình xưa nấy mầm lại.

Trường hợp của tôi là đặc biệt không có khả năng, nói không chừng Hạ Minh Tu không ngừng nhắc tới, khiến cho Lạc Dư Thần thấy rằng người cũ quá mức bình thường so với con người trước mắt lộng lẫy vẫn cảm tình hơn.

“Không biết.” Lạc Dư Thần cứng rắn trả lời.

“Trước đây mỗi tuần luôn có thể nhìn thấy ba bốn lần khi trở về...” Hạ Minh Tu nói, đánh mắt nhìn bốn phía như đang tìm tôi.

“Này, Trình Lý, mấy ngày nay cậu có thấy tổng giám đốc Tiểu đầu không?”

Tôi vừa nhìn, là một người đàn ông xấu xí quy củ ngồi phía sau vui vẻ lắc đầu.

Không chỉ có Lạc Dư Thần len lén thở dài mà tôi thấy mấy người này cũng muốn nhắc đầu.

Hắn là người công ty phái xuống làm việc vặt cho Hạ Minh tu, toàn bộ công ty chúng tôi sở dĩ đều nhận ra hắn vì chỉ cần thấy hắn là sẽ biết Phương Tả Ưc ở đâu, trong lòng che dấu thái độ vụng về và lúng túng thì trước sau gì cũng sẽ không qua khỏi, vậy mới nói cóc mà đòi ăn thịt thiên nga thì đúng là trò cười lớn nhất.

Có lần tôi kể với Tiểu Lộ chuyện của người này, Tiểu Lộ sẽ rất độc ác nói: “Cậu nha, đừng nói người khác vậy? Chính cậu cũng quần quít lấy Lạc Dư Thần thể nào cũng không buông kia mà!”

Tôi van đây, oan uổng quá. Tuy rằng tôi mặt dày quần quít lấy Lạc Dư Thần, nhưng mà tốt xấu tôi cũng rất có tiền, mặc dù không phải do mình kiếm, hơn nữa tuy là có thua Lạc Dư Thần và Hạ Minh tu, vẫn có thể miễn cưỡng coi như là mị lực anh tuấn tiêu sái đi. Từ lúc tôi nhanh chóng trở thành tổng giám đốc công ty, đã có rất nhiều ông chủ tranh nhau đem con gái và bà vợ đến nơi này tặng, nếu không phải tôi tự tử mà chết thì chắc bây giờ cũng đã ôm một thân ngọc ngà mềm mại ấp áp, con cái một đống lớn rồi.

Hạ Minh Tu tuy rằng hiền lành, phỏng chừng thấy Trình Lý cũng tự động nhớ tới Phương Tả Ưc, lẩm bẩm: “Lại nói, vài ngày nay đều không thấy giám đốc Phương đâu.”

Giám đốc Phương, đại khái mấy ngày nữa sẽ bàn giao xong xuôi thủ tục di sản, đổi tên thành tổng giám đốc Phương.

Mà tổng giám đốc Tiểu cũng từ đó về sau biến mất khỏi lịch sử trường hà, hoá thành ngôi sao sớm...

“Giám đốc Phương hình như ...đi công tác.” Người xấu xí một góc muốn ăn thịt thiên nga kia nói thật nhỏ, cư nhiên lại rõ ràng hơn bất cứ ai hết.

Chờ ba ngày sau Phương Tả Ưc trở về, mọi người trong công ty đều biết đến chuyện tổng giám đốc đổi chủ.

Mà người nhậm chức tổng giám đốc lại chính là người nổi danh thế giới đương nhiệm giám đốc kiêm chủ tịch, nhà thiết kế sư của Lu De Vici.

Lúc nhỏ đối với tôi Lạc Dư Thần chính là Iron Man, thể nhưng kể từ lúc Iron Man biến chất, tam giác sắt chính là tôi, Phương Tả Ưc và Tiểu Lộ, người người chúng tôi không có bí mật gì đáng nói, Tiểu Lộ thích Hạ Minh Tu, bình thường còn nói giỡn với tôi rằng muốn phá hư bọn họ, mỗi người chia phân nửa. Bây giờ tổng giám đốc Phương còn ném công ty mình chạy tới chỗ chúng tôi, ý nghĩ là gì không cần nói cũng biết.

Tôi mặc dù không thể chân thành chúc phúc cho Lạc Dư Thần và Hạ Minh tu mãi mãi an lành, nhưng cũng không hy vọng sẽ bị Tiểu Lộ biến thành trở ngại chặn ngang

(Nói một chút: Tiểu Hằng được đưa lên làm tổng giám đốc còn Phương Tả Ưc không mấy để ý đến việc đó nên lo ăn chơi, giữ chức giám đốc, vài ngày mới đến công ty một lần. Sau này Tiểu Hằng chết nên y đã làm thủ tục chuyển giao di sản và trở thành tổng giám đốc thay chỗ Tiểu Hằng. Chương 7 có một chút sai sót về vị trí. Đã chỉnh ~)

10. Chương 10

Tiểu Lộ, chính là bảo tôn nổi tiếng của thế giới Lu De Vici, tên dịch theo tiếng Trung là Lộ Uy Tịch, tên như ý thơ. Tuy rằng cậu ấy không phải là người trong giới showbiz, là con lai Trung Pháp, cao 1m90, mỹ hình trình độ và tài hoa hơn rất nhiều người khiến cho nhân thần cộng phần, thế nhưng vẫn không phải là đối thủ của Lạc Dư Thần.

Nhưng chuyện của Tiểu Lộ không phải quan trọng nhất, bởi vì vừa mới xảy ra một chút chuyện. Bây giờ Hạ Minh Tu đang ngồi trên ghế salon, rất nghiêm túc hỏi Lạc Dư Thần: “Hiện tại rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?”

Lạc Dư Thần nói: “Làm sao anh biết.”

Thật ra Lạc Dư Thần cũng không rõ nội tình, anh căn bản cũng không quan tâm, sao mà biết nên nói cái gì, thế nhưng gặp phải thái độ của Hạ Minh Tu lúc này lại làm cho anh nghĩ đến những chuyện trước.

“Tiểu Hằng không có chuyện gì sao?” Quả nhiên Hạ Minh Tu từ salon đứng lên, trên mặt mang theo một mảnh đỏ kích động.

“Làm sao anh biết.” Lạc Dư Thần vẫn lạnh nhạt như cũ, càng thêm chọc giận Hạ Minh Tu.

“Không biết thì gọi hỏi một chút! Xảy ra chuyện lớn như vậy anh không lo lắng một chút nào sao?” Hạ Minh Tu nói, thuận tay với chiếc điện thoại trên bàn của Lạc Dư Thần, bấm xuống danh sách.

“Em làm gì vậy!” Lạc Dư Thần ghét nhất là bị người khác tùy tiện đụng vào đồ của mình, anh tiến về phía trước đem điện thoại ném sang một bên.

Viên ngọc bích trên điện thoại rơi xuống vỡ tan.

À, bây giờ tôi mới nhớ, còn cái này a.

Đây là thứ duy nhất thuộc về tôi mà Lạc Dư Thần đã không vứt đi, trước đây tôi cũng không phát hiện. Mà bây giờ nó cũng đã không còn.

Tôi cho rằng khí thế của Lạc Dư Thần cũng có thể trấn áp Hạ Minh Tu, thế nhưng trong mắt cậu ta bỗng loé lên một tia sáng, sau đó kéo Lạc Dư Thần đến ghế salon, nắm cổ áo đè xuống.

Không ngờ con thỏ nhỏ đáng yêu Hạ Minh Tu hằng ngày lại có lúc mạnh mẽ đến vậy, phong thái phi phàm.

“Lạc Dư Thần, anh đang trốn tránh cái gì?” Cậu ta đột nhiên phun một câu mà tôi chưa bao giờ dám hỏi.

Lạc Dư Thần dường như bị câu này của Hạ Minh Tu chọc giận triệt để, trên mặt anh xuất hiện cái loại này, tôi vừa nhìn một giây đã biết anh sẽ có vẻ mặt hung tợn như thế nào, không khỏi vuốt mồ hôi cho Hạ Minh Tu một cái. May là chỉ trong nháy mắt, anh đã đề xuống dáng vẻ kiêu ngạo. Sau đó anh bị Hạ Minh Tu nhìn chăm chăm nên sự kiêu căng ấy cũng dần tiêu tan, cuối cùng, anh cũng ngượng ngùng sửa cổ áo mình lại. Với tay nhặt máy lên.

Dường như rất không tình nguyện, nhưng vẫn ngoan ngoãn xoa bóp vài cái lên điện thoại, trong phòng rất yên lặng, chỉ còn nghe thấy âm thanh đầu dây bên kia.

“Chào ngài, người gọi hiện đang đóng máy.”

Lạc Dư Thần gấp gấp, xoa xoa một cái sau đó lại ném xuống.

Cũng không có gì lạ, điện thoại của tôi mặc dù luôn ở chế độ chờ, nhưng vẫn không ai nạp điện là không được.

“Em nghĩ đã xảy ra chuyện.” Hạ Minh Tu ngồi xuống, sắc mặt ngưng trọng.

Lạc Dư Thần bắt đầu dĩ hừ lạnh một tiếng, anh thấy, đây chỉ là một chiêu lật mềm buộc chặt mà thôi.

Đã gần đến Giáng sinh, đường phố là nơi vô cùng xinh đẹp, trên cây tùng treo đèn màu và những ruy băng, trong tủ kính thủy tinh là các chuông và những vật dụng nhỏ nhỏ đáng yêu.

Hai ngày nay công việc của Hạ Minh Tu đột nhiên đặc biệt bận, hình như hợp đồng Lu De Vici của người mẫu hết hạn và có ý muốn ký thêm hợp đồng khác. Mà Hạ Minh Tu lại có hy vọng trở thành người phát ngôn của “Summer wind”

Mọi thứ có triển vọng, Summer Wind, căn bản là Tiểu Lộ vì Hạ Minh Tu mà thiết kế ra...

Thời điểm còn ghen ghét Hạ Minh Tu, liền hỏi, Tiểu Lộ cậu muốn gió được gió muốn mưa được mưa, tại sao cứ hết lần này đến lần khác chỉ thích một mình tên Hạ Minh Tu ấy?

Kết quả Tiểu Lộ nói một cách rất thô bỉ rằng: “Cậu không thấy cậu ta rất hoàn mỹ sao?”

Lời vô ích.

Tiểu Lộ cũng vậy, Lạc Dư Thần cũng thế, ai cũng thích một sự hoàn mỹ, chúng tôi không được hoàn mỹ như vậy thì nên làm gì bây giờ?

Giáng sinh cũng là sinh nhật của Lạc Dư Thần, Hạ Minh Tu từ sáng sớm đã lo lắng vì bị nhà thiết kế Tiểu

Lộ gọi về, lúc rời đi vẻ mặt còn rất áy náy, nhưng mà Lạc Dư Thần cũng không có phản ứng gì nhiều, chỉ là một người rảnh rỗi ở nhà, thế nhưng tôi có thể nhìn ra được, từ khi qua buổi trưa, từng khắc giờ khuôn mặt Lạc Dư Thần mỗi lúc một đen lại.

Anh càng không ngừng nhìn di động, dường như đang chờ điều gì đó, cũng có thể là xem giờ, nói chung là có chút nôn nóng.

Tôi biết tính cách Tiểu Lộ mặt dày mày dạn, nên có thể giữ chân Hạ Minh Tu tới khuya.

Ở điểm chấp nhất này, Tiểu Lộ và tôi có chút giống nhau.

Không biết một người khi nào cũng toả sáng như Tiểu Lộ có thể đủ bản lĩnh để thủ vững trận địa được hay không.

Chờ đến bảy giờ tối, tâm trạng của Lạc Dư Thần đã vô cùng không tốt.

Tôi nghĩ đó là đương nhiên, một người trải qua sinh nhật nhưng lại không có ý nghĩa gì. Đặc biệt là biết vợ mình đang làm việc cùng tình địch.

Báo ứng, tôi nghĩ, năm đó sinh nhật của anh, tôi đã sống chết muốn quần lấy còn kêu thêm một đám người tới, kêu Tiểu Lộ, thậm chí là Hạ Minh Tu, mà sinh nhật của tôi, cho tới bây giờ nay vẫn luôn lấy cớ là ‘bận công tác’

Mười năm, hàng năm cứ như vậy cứ ngẫu nhiên tới sinh nhật là anh sẽ đi làm về rất muộn.

Mà thôi, tôi cũng đã quen rồi.

Tôi đoán khi Hạ Minh Tu trở về chỉ sợ sẽ có bão tố.

Một lát sau, Lạc Dư Thần đột nhiên lao đến bật điện thoại, ánh mắt hung tợn nhìn vào màn hình, sau đó...lại tắt máy. Tiếp đó, anh lại cầm lên, nói chính xác thì chính là ném nó đi nơi khác.

Tôi thật không thể hiểu được, anh nổi điên với cái điện thoại là có ý gì.

Hạ Minh Tu quả nhiên kéo dài tới chín giờ mới về, còn mang theo một bánh kem thật to và bó hoa cùng lễ vật.

Không ngờ Lạc Dư Thần căn chẳng hề nổi giận như tôi đã dự đoán, mặc cho Hạ Minh tu cứ ngây ngốc thấp giọng năn nỉ sau đó miễn cưỡng cùng với cậu ta ăn bánh kem mặc dù bản thân không bao giờ thích ăn ngọt.

Vì vậy tôi không còn lời nào để nói.

Ngày thứ hai bọn họ ngủ thẳng đến buổi trưa.

Hạ Minh Tu rời giường đầu tiên, mặc áo ngủ từ trong đi ra, dáng vẻ kia tôi mặc dù đổ kị nhưng cũng phải dùng câu ‘để thương vô cùng’ để hình dung.

Tuy rằng trên bàn chén ly lộn xộn nhưng cậu ta vẫn chú ý cái điện thoại trên mặt đất, vẻ mặt hơi lộ ra nửa điểm nửa mê nửa tỉnh hoang mang, cầm lên rồi cất lại.

Trong lúc buông tay chợt có người gọi đến, Hạ Minh Tu nhân thể bắt máy.

“Xin chào, đây là nhà Lạc Dư Thần.”

“...Ngài tìm ai?”

“A, cậu ấy...không có ở đây...”

Có lẽ là tìm tôi rồi.

Bạn bè của tôi không ít, nhưng bởi vì không để cho người khác biết tôi và Lạc dư Thần ở chung với nhau, nên người có thể liên lạc hẳn là Phương Tả Ưc và Tiểu Lộ.

Phương Tả Ưc chắc chắn sẽ không làm vậy, nhưng chuyện của tôi thì Phương Tả Ưc cũng không bao giờ gạt Tiểu Lộ, huống hồ chỉ Tiểu Lộ, giọng của Hạ Minh Tu đối với Tiểu Lộ cũng không đến mức xa lạ khách khí như thế này.

“Cái đó...hiện không có, nhưng mà có thể liên lạc với...”

“Có thể...được, được...cô, cô nói cái gì?”

Nhìn sắc mặt Hạ Minh Tu đột nhiên ngưng đọng lại khiến tôi nghĩ đến một khả năng.

Một khả năng vô cùng không tốt.

11. Chương 11

Hạ Minh Tu cúp điện thoại, không còn vẻ ủ rũ lười biếng mới đây, vẻ mặt trở nên tái nhợt, đi tới ghế salon còn có chút lão đạo.

Lúc này Lạc Dư Thần lại từ trong phòng ngủ đi ra.

“Làm sao vậy” Anh hỏi.

“...Anh có biết Tiểu Hằng ngã bệnh không?”

Nếu như là ngày thường thì Lạc Dư Thần sẽ nói cậu ta bệnh thì liên quan gì đến anh, thế nhưng sắc mặt Hạ Minh Tu lúc này lại vô cùng đáng sợ, hiển nhiên cũng khiến cho anh giật mình, chỉ đành mờ mịt lắc đầu.

“Bệnh viện trung ương khu S vừa gọi tới, nói là tìm được tuỷ tương xứng...”

Hạ Minh Tu ngẩng đầu nhìn Lạc Dư Thần, trong ánh mắt có chút thâm ý mà tôi nhìn không hiểu, Lạc Dư Thần lại rõ ràng mà run lên một cái.

Đó là thứ đã cứu Hạ Minh Tu là một vật vô cùng trân quý, nên cả hai người họ đều rõ tuỷ có ý nghĩa như thế nào.

Hạ Minh Tu nhìn Lạc Dư Thần, tôi cũng nhìn Lạc Dư Thần, anh cứng họng, môi hơi run. Đột nhiên sự lạnh khốc ngày thường không biết đã đi đến nơi nào, anh lúc này chỉ như một đứa bé chân tay luống cuống.

“Anh không biết...” Hạ Minh Tu cúi đầu, đột nhiên cười hai tiếng, nụ cười này rất kỳ quái, tôi nghe giống như tiếng cười nhạo của anh.

Cậu ta gọi cho tôi, đương nhiên là điện thoại vẫn tắt máy.

Sau đó lại gọi cho Phương Tả Ưc, một lần hai lần đều không được.

Lạc Dư Thần dường như choáng váng, vẫn đứng nơi đó, vẻ mặt vô cùng lo lắng. May là anh rất nhanh đã khôi phục trấn định, Hạ Minh Tu không mặc thêm quần áo cứ như vậy định ra cửa nhưng lại bị Lạc Dư Thần kéo lại.

Loại thời điểm khẩn trương nhất này lại là Hạ Minh Tu, mặc dù tôi rất cảm kích tính cách cao thượng của cậu ta, mặt lại cảm thấy thật châm chọc.

“Anh không lo cho Tiểu Hằng sao? Bây giờ em sẽ đến công ty hỏi Phương Tả Ưc...” Hạ Minh Tu nói, tiếp tục mang giày chuẩn bị đi.

“Không liên quan đến anh.” Lạc Dư Thần lại tiếp tục ôm.

“Không liên quan sao?” Hạ Minh Tu né Lạc Dư Thần, lùi hai bước sau đó nhìn anh như quái vật.

“Làm sao không liên quan được? Tuỷ là cái gì! Tiểu Hằng tại sao lại muốn nó! Vì sao cậu ấy đột nhiên đi, vì sao lại đem công ty giao cho Phương Tả Ưc? Anh không để ý sao, chẳng lẽ phải chờ đến khi chuyện không may xảy ra mới thấy hối hận?”

Nghe Hạ Minh tu nói Lạc Dư Thần có chút tỉnh mộng, cứng đờ đứng trơ mắt nhìn Hạ Minh Tu rời đi.

Sau đó anh vẫn cứ đứng như vậy, đứng rất lâu, rất lâu.

Tôi ở một bên lặng nhìn, kinh ngạc nhìn Lạc Dư Thần vẻ tựa như điêu khắc không chút hỉ nộ gì rồi lại từ từ hiện ra một tia mờ mịt yếu ớt.

Về mặt ấy tôi đã thấy từ rất lâu, cực kỳ lâu trước đây, khoảng thời gian khi chúng tôi ở viện cùng với Hạ Minh Tu, lúc đó cả hai đều cho rằng Hạ Minh Tu sẽ không thể sống nổi, Lạc Dư Thần đã có vẻ mặt như vậy, đau đớn tới độ tay chân luống cuống, bản thân cho rằng che dấu rất tốt, nhưng lại khiến người ngoài khóc không ra nước mắt.

Lúc anh rời khỏi đội bóng đã dần biến thành con người biết ẩn nhẫn, vẻ ngoài lạnh khốc vạn phần, bây giờ đột nhiên mặt nạ thủy tinh đó lại hiện ra những lỗ hổng, tất cả bao nhiêu kiên cường đều vỡ tan.

Tôi biết Lạc Dư Thần luôn luôn kiêu ngạo, ngay cả khi chịu oan ức lớn nhất cũng sẽ để khuôn mặt kiên cường đó, chỉ len lén liếm vết thương mà không cho bất luận kẻ nào thấy được.

Bốn bề vắng lặng còn có chút bi thương. Cảnh giới cao nhất của đóng phim là không khóc cũng không cười, chỉ đứng đó mặc cho cả người bị ưu thương sâu thẳm vây quanh, Lạc Dư Thần hành động tuyệt hảo như vậy bởi chính vì ưu thương của anh chính là chân thật.

Là vì tôi sao..

Thì ra đối với tôi, anh cũng có một chút lưu tâm như vậy. Tuy rằng không yêu tôi thậm chí còn chán ghét, vậy cũng không thể mãi mãi như vậy được.

Thế này cũng đủ rồi. Tôi đã rất thoả mãn.

Anh vẫn còn một chút quan tâm tới tôi, đối với tình yêu cả đời tôi cho anh mà nói, vô luận như thế nào thì cũng là một tia cứu chuộc.

Tôi muện Hạ Minh Tu mới trở về, sắc mặt vẫn trắng bạch giống như lúc rời đi lại còn rất lạnh lẽo.

Tôi thật không nghĩ ra, cậu ta khản trương vì tôi làm chi. Diễn trò như thế đã đủ rồi, huống chi Lạc Dư Thần căn bản không nhận thấy.

Bởi vì tôi Lạc Dư Thần và Hạ Minh tu cũng coi như là người quen, bình thường còn cùng nhau đi uống rượu. Lúc còn sống tôi cũng không đối mặt ác liệt với cậu ta, thế nhưng tình bạn cũng không tốt — thái độ của tôi rất rõ ràng, tôi dẫn cậu ta đi chơi cũng chỉ vì mặt mũi của anh, vị trí ‘bạn bè’ tuyệt đối không lưu một chỗ nhỏ nhoi nào cho Hạ Minh Tu.

Sau khi Hạ Minh Tu trở về vẻ mặt Lạc Dư Thần trở nên lãnh đạm như cũ, Hạ Minh Tu không mở miệng, anh cũng không chủ động hỏi, nhưng tình hình thực tế thì Lạc Dư Thần đã rõ ràng thua trận, rõ ràng làm bộ thờ ơ, nhưng không cách nào che giấu ánh mắt len lén nhìn nhất cử nhất động của Hạ Minh Tu, dường như đang suy nghĩ cái gì đó.

Hạ Minh tu biết mình không có tâm trạng chơi trò này với Lạc Dư Thần nhưng cũng cố ý không nói, bên trong còn nghiêng rằng hả hê. Thế nhưng nó cũng khiến cho tôi vô cùng bất an, tôi sợ rằng Phương Tả Ưc đã nói cho cậu ta toàn bộ chân tướng.

Tôi không muốn cho Lạc Dư Thần biết mình đã chết.

Trước không muốn cho anh biết vì sợ mối quan hệ giữa anh và Hạ Minh Tu bị một người chết lọt vào đá kích; mà hiện tại không muốn cho anh biết, là tôi lo lắng cho anh.

Khi còn sống tôi không cho rằng Lạc Dư Thần lúc biết mình chết sẽ ngửa mặt lên trời cười ba tiếng sau đó thì vui mừng khôn tả, cũng hiểu được anh đã nhẹ nhõm khi thoát khỏi một người như tôi, có chút lương tâm để hạnh phúc dài đằng đặc sau này trong đời còn có thể thỉnh thoảng nhớ tới..

Mà Hạ Minh Tu, tôi không thể xác định.

Nói tôi tự cho mình là siêu phàm cũng được, một lòng cam chịu cũng được, tôi chỉ muốn rằng trong tâm Lạc Dư Thần còn một chút quan tâm tới tôi. Mặc kệ cho dù đó là chán ghét hay oán hận gì cũng được, tôi không hy vọng trước khi chết buông tay không được, sau khi chết còn nhiều loạn tâm tư của anh.

Hai người đều mong chờ đối phương mở miệng trước.

Cuối cùng là Hạ Minh Tu phá vỡ yên lặng. Cậu ta hát văng ly thủy tinh, vô tâm, biểu hiện như mượn đề tài để nói mọi thứ cũng giống như vậy.

Bây giờ, tôi vô cùng mong muốn Hạ Minh Tu có thể lập tức biến mất, tôi không muốn nhìn thấy vẻ mặt Lạc Dư Thần khi biết tôi đã chết đi.

12. Chương 12: Dương Phòng Bạch Sắc

Đã từng nghĩ bất kể là anh có đau khổ thay tôi hay không thì tôi vẫn không muốn chứng kiến.

Bây giờ nếu không nói tôi cũng không đặc biệt so đo.

Tôi chỉ sợ lẽ như anh đau khổ.

Bởi như vậy nên tôi không muốn xem, một đao chém chính mình, chỉ vì muốn tốt cho anh, chỉ muốn anh không bị liên lụy mà khó chịu.

Chợt nghĩ, nếu thế giới này không có sự tồn tại của tôi thì tốt rồi.

“Bệnh bạch cầu giống em.” Hạ Minh Tu nói, năm chữ ngắn ngủi, nói xong ánh mắt Hạ Minh Tu cứ nhiên lại đỏ lên.

Tôi sững sốt, thì ra Phương Tả Ưc không nói cho cậu ta biết tôi đã chết mà là nói ra bệnh tình của tôi.

Cái này...kết quả chung quy cũng không phải xấu nhất.

Phương Tả Ưc đã hứa sẽ không nói cho anh biết. Sau này sẽ nói rằng tôi đã hết cách chữa trị thì coi như nửa đời sẽ không còn gặp nữa.

Lạc Dư Thần cũng không hoài nghi tôi. Dù sao trong một đời người cũng sẽ không còn gặp người bạn cũ, nhân tình cũ này nữa. Thậm chí đôi khi đến tám mươi tuổi lúc chuẩn bị diện kiến Diêm Vương mới chợt hồi tưởng: “Hừ, cái lão gia này năm đó khi nhập ngũ chỉ mới hai mươi tuổi, không biết còn sống không. Ái chà, đã sáu mươi năm, bao năm rồi, thì ra đã lâu đến như vậy...”

Hạ Minh Tu cho dù là người từng trải, biết bệnh bạch cầu là cái gì, biết nó khủng khiếp ra sao, biết phải cần có đến bao nhiêu nghị lực mới có thể kiên cường chống lại.

Cậu ta không biết rằng, tôi không hề có đến một nửa kiên cường như vậy.

Lạc Dư Thần vẫn đứng đó, không lộ vẻ gì cũng không có phản ứng.

Từ đó đến nay anh lại gặp phải sự tình như thế này lần nữa, mà Hạ Minh Tu giống như đã lý giải toàn bộ thái độ cảm xúc của anh, cậu ta phần nộ, trực tiếp đá văng bàn trà chắn ngang bọn họ, xông lại cầm Lạc Dư Thần không ngừng lắc.

“Anh phản ứng đi chứ!! Anh không đau sao? Còn vui vẻ à? Anh mau nói gì đi!!”

Đột nhiên, tôi thấy điểm không đúng, những lời này của Hạ Minh Tu có thể lý giải theo hai cách, một cách là bởi vì lo lắng Lạc Dư Thần sẽ vì tôi mà ghen, một cách khác là tôi không nghĩ đến.

Hiển nhiên không phải là người như trước, khi đó Hạ Minh Tu không phải là người hay ghen tị, thời khắc này giọng nói và lập trường của cậu ta cũng hoàn toàn không phải là tư cách của một tiểu tình nhân bên Lạc Dư Thần.

Sau đó tôi lại phát hiện mấy tuần nay tôi vẫn cảm thấy mơ hồ không rõ.

Từ khoảng khắc đầu tiên tôi ở bên cạnh Lạc Dư Thần và Hạ Minh Tu, cậu ta vẫn giữ lập trường ‘Tiểu Hằng là bạn bè’ chứ không phải ‘Tình nhân của Lạc Dư Thần.’

Sở dĩ thời điểm hai người ngọt ngọt ngào ngào, nội tâm sâu thẳm của tôi nghĩ ‘nhìn họ thật đẹp đôi’ chung quy có điểm không đúng, trách không được cậu ta nhiều lần làm Lạc Dư Thần tức giận, luôn nói giúp cho tôi.

Bởi vì tâm địa đó không bao giờ bị che giấu, thời khắc này vẫn là giọng điệu và lập trường đó, hoàn toàn không phải là thân phận tình nhân của Lạc Dư Thần mà là một người bạn, một người đứng ra bênh vực kẻ yếu.

Giờ khắc này lại càng rõ hơn, Hạ Minh Tu hoàn toàn xem mình là người ngoài cuộc, tức giận rất chân thật khi anh đối xử thờ ơ với tôi, rất chân thật lo lắng cho tôi, thay tôi không đến.

Tôi bắt đầu nghĩ lại, có rất nhiều chuyện trước kia đều không giống với tưởng tượng, còn rất nhiều chuyện mà tôi chưa hiểu rõ —.. ít nhất.. Hạ Minh Tu bây giờ còn nói và hành động những việc mà tôi không bao giờ có thể tưởng được.

Lạc Dư Thần bị Hạ Minh Tu lay đến nửa ngày mới khôi phục thần trí, sau đó mới chậm chậm hỏi: “Chuyện bệnh viện trung ương tìm được tuỷ thích ứng em có nói cho Phương Tả Ưc không?”

“Đương nhiên là có!”

“Vậy thì không còn gì lo lắng nữa.” Lạc Dư Thần thở phào một cái, thoải mái bỏ qua Hạ Minh Tu, sửa lại cổ áo sau đó lại ngồi xuống ghế salon.

“Anh...không hỏi sức khỏe của Tiểu Hằng như thế nào sao?” Hạ Minh Tu đứng một hồi, bây giờ đã không còn là một Hạ Minh Tu của ngày thường ôn tồn lễ độ, rồi xuống bên cạnh Lạc Dư Thần.

“Hỏi thì có gì hơn.” Lạc Dư Thần nói, đại khái là sợ Hạ Minh Tu dùng dùng sát khí đứng lên, vì vậy thêm một câu nữa: “Điện thoại gọi không được.”

“Cũng không biết ra sao rồi...Tiểu Hằng nhất định rất sợ.” Hạ Minh Tu nhẹ nhàng lẩm bẩm, tôi nhìn sắc mặt Lạc Dư Thần đã rất khó coi, nhưng mà Hạ Minh Tu cũng không bỏ qua, còn quay lại thả một cú: “Cậu ấy biết mình bệnh mới dọn ra ngoài. Anh có lỗi với người ta. Lẽ nào cứ để cậu ấy chết như vậy?”

Sát nhân vô hình, mặt Lạc Dư Thần đen triệt để.

Thế nhưng vấn đề tôi ngại nhất lại xuất hiện, Hạ Minh Tu dùng ‘anh có lỗi với người ta’ mà không phải là nói ‘chúng ta có lỗi với người ta’. Người đánh đuổi tôi là Lạc Dư Thần, nhưng người cướp Lạc Dư Thần đi lại là cậu ta. Tuy rằng Lạc Dư Thần thích cậu ta thì không phải lỗi của cậu ta, cậu ta thích Lạc Dư Thần cũng không có gì sai, nhưng nếu mà nói về thứ tự trước sau thì tôi là người thích Lạc Dư Thần đầu tiên, cũng đã đáp ứng làm tình nhân của tôi, hai người đều có lỗi với tôi, đó mới là sự thật.

Ngày thứ hai Lạc Dư Thần chụp ảnh để quảng bá cho album mới. Lần này album đặc biệt được quyết định đem bán vào ngày lễ tình nhân năm sau, thật ra như vậy rất có sáng ý, không chỉ tránh được mùa cao điểm hơn nữa trùng vào lễ tình nhân, nhất định sẽ là siêu phẩm cho các đôi nam nữ, tâm trạng nhất định sẽ rất tốt. Căn cứ loại chủ đề này, album lễ tình nhân đều có những tiết tấu ca từ cảm động, nhưng không đến mức khiến cho người nghe CD ở nhà phải khóc vì nhớ về quá khứ.

Nhưng mà bây giờ Lạc Dư Thần không thể mặc tây trang lịch lãm đứng trước ống kính cười ngọt ngào được, anh cười không nổi.

Anh trước sau như một vẫn cứ là khuôn mặt nghiêm thối, mặc dù lần này quảng bá là ‘lễ tình nhân ngọt ngào’ nhưng cười không được, đầu nhân viên công tác có khuyên can mãi nhưng mặt Lạc Dư Thần vẫn vô biểu tình.

Bên cạnh có một staff chủ yếu là đi theo khách mời sàn catwalk Hạ Minh Tu. Tuy rằng có thể nghĩ hai người đó có mối quan hệ thâm kín, nhưng ai cũng biết cả hai thân thiết vô cùng, hơn nữa nếu không phải người mù cũng đều thấy được khi Hạ Minh Tu ở đây thì có thể khiến cho khuôn mặt luôn luôn lạnh lẽo kia tan chảy.

Cho nên đây mới là chủ ý sáng suốt, nhưng đáng thất vọng là ngay đến cả Hạ Minh Tu bên cạnh cũng không còn tác dụng.

Chính xác mà nói thì Hạ Minh Tu chỉ đến, liếc mắt Lạc Dư Thần sau đó không nói một lời liền quay đi.

Người ngoài cũng không còn cách khác, vì vậy trong công ty xuất hiện lời đồn, hai đại minh tinh có chiến tranh lạnh nổi lên bốn phía.

Lạc Dư Thần luôn luôn tùy hứng nên mọi thứ đều làm theo tâm trạng, các nhân viên làm việc nỗ lực cả ngày cũng không thể làm gì khác hơn là thất bại.

Tôi không biết, lẽ nào chuyện của mình đã làm ảnh hưởng đến tâm trạng anh?

13. Chương 13

Thời điểm tôi chết không nghĩ tới bệnh viện sẽ gọi về nhà, kết quả lại khiến cho mọi việc phức tạp như thế. Vốn nên rất đơn giản mới đúng, chúng tôi chia tay, Lạc Dư Thần hạnh phúc sống cùng Hạ Minh Tu, từ nay về sau sẽ không còn ai nhìn thấy cái người gọi là Tiểu Hằng nữa.

Ở garage, Lạc Dư Thần ngồi vào trong xe nhưng không hề khởi động máy.

Tôi cho là anh đang chờ Hạ Minh Tu, nhưng nhớ rõ là cậu ta đã nói với anh tối nay không thể trở về, còn có mấy ngày hoạt động của ‘summer wind’ tại L.A. Hạ Minh Tu là đại diện người mẫu hiển nhiên phải bận rộn cùng Tiểu Lộ ở bên kia đại dương.

Không biết là Tiểu Lộ có chộc gậy bánh xe gì về lịch làm việc hay không, hiện tại không tiện nói tới.

Tôi rất nhanh đã nhìn thấy người mà Lạc Dư Thần đang ngưng mắt chờ đợi.

Phương Tả Ưc và con xe màu bạc của y.

Lạc Dư Thần xuống xe đi tới, Phương Tả Ưc dường như đã sớm có chuẩn bị, tư thế ưu nhã sẵn sàng chờ đón quân địch.

“Tổng giám đốc Phương.” Ngoài ý muốn, Lạc Dư Thần lần này rất khách khí.

“Có chuyện gì sao?” Phương Tả Ưc cong khoe môi hỏi nhưng ánh mắt lại không hề cười. Trong mắt y Lạc Dư Thần có thể hay thay lòng đổi dạ, bội tình bạc nghĩa, nhưng thật ra anh rất oan khuất.

Là tôi quần lấy anh không tha.

Lạc Dư Thần là con người có nội tâm rất rõ, chúng tôi đều biết nếu là anh đã mở miệng thì chẳng khác nào tát mình một bạt tai, bởi vì lúc trước anh đối với tôi có bao nhiêu dứt khoát cho dù là Phương Tả Ưc, Tiểu Lộ hay là Hạ Minh Tu đều thấy rất rõ.

Đấu tranh tư tưởng một hồi rốt cuộc anh vẫn hỏi: “Tiểu Hằng cậu ấy...có khỏe không?”

Phương Tả Ưc hừ lạnh một tiếng, Lạc Dư Thần đương nhiên là nghe được sự chế nhạo kia, chỉ có tôi mới biết bộ mặt thật mà thông cảm, trong lòng chua xót cùng bất đắc dĩ, nếu về mặt này là Hạ Minh Tu quả thật còn có chút hả hê.

Trong nháy mắt đó tôi thật lo rằng y sẽ cho Lạc Dư Thần biết toàn bộ chân tướng.

May mắn thay, Phương Tả Ưc chính là Phương Tả Ưc, đã đáp ứng người khác thì nhất định sẽ làm được, trình độ ẩn nhẫn tương đối cao. Y chậm rãi châm điều thuốc, chờ cho đến khi Lạc Dư Thần căng thẳng không dám thở mạnh, toàn bộ garage vắng vẻ như muốn đóng băng mọi thứ mới chậm rãi thở ra một hơi rồi nói: “Chuyện của Tiểu Hằng, không cần cậu xen vào...”

Nếu theo như lẽ thường mà nói thì khi nghe xong lời này nhất định Lạc Dư Thần sẽ nổi giận, tuyệt đối sẽ quay người mà đi, từ nay sẽ không bao giờ hỏi đến chuyện của tôi nữa. Tôi chờ mong những hàng động khác, bởi vì nó lúc nào cũng nằm ngoài dự đoán của tôi.

Nhưng mà tôi lại sai rồi, anh đứng không nhúc nhích, khí nóng cũng không thấy, giống như con gái xuất gia nhìn thấy phu quân, rất cung kính thậm chí còn lo sợ bất an nói: “Xin anh hãy nói cho tôi biết...nếu không, lương tâm tôi sẽ bất an.”

Lạc Dư Thần trước nay vẫn vậy, nghĩ gì nói vậy. Thế nhưng Phương Tả Ưc khá đa tâm, lập tức nở nụ cười: “Cậu thật tốt đấy, khó có được một lần hỏi đến sống chết của Tiểu Hằng, thì ra chỉ là ép buộc lương tâm.”

Ý tứ bị xuyên tạc, Lạc Dư Thần chẳng những không hề tức giận mà vẫn giữ thái độ giải thích: “Tôi không có ý đó. Tôi chỉ là...lo lắng cho Tiểu Hằng...”

Lo lắng cho tôi?

“Cậu lo lắng cho nó?” Xem ra không chỉ có tôi mà ngay cả Phương Tả Ưc cũng không thể ngờ đến, một người lúc nào cũng ngược đãi tôi, mở miệng nói một câu như vậy là vô cùng chấn động.

Nếu như tôi còn sống, có thể nghe được một câu thế này, đừng nói là mười năm, cho dù anh có đánh đập tôi thêm ba mươi năm tôi cũng cam tâm tình nguyện.

Nhưng mà bây giờ chỉ có thể dở khóc dở cười, tôi thà rằng anh đừng nói một câu như vậy.

Mặc kệ đó là thật tâm của anh hay chỉ là xoa dịu an ủi, hiện tại mà nói ra chẳng phải đã quá muộn rồi sao, tôi đã chết, lẽ nào lại để cho một người tự sát như tôi sống lại?

Nghe một câu nói của Phương Tả Ưc tràn đầy châm chọc, Lạc Dư Thần rũ mi mắt. Anh là một người cường thế, ăn nói khép nép đã là không dễ dàng gì, vậy mà lại bị Phương Tả Ưc nhạo báng.

Đại khái cũng biết có Phương Tả Ước ở đây cũng sẽ không hỏi ra được chuyện gì, y cũng không buồn để ý đến anh nữa, bắt đầu khởi động xe, mặc cho Lạc Dư Thần ở phía ngoài gõ cửa xe cầu xin, mong chờ một thứ mà anh đã không biết nó đã chết, khi còn sống vẫn rất quan tâm đến tôi: “Phiền anh nói cho Tiểu Hằng biết, tôi rất lo lắng cho cậu ấy, nói cậu ấy liên hệ với tôi!”

Phương Tả Ước chỉ hững hờ nhìn thoáng một cái, sau đó lái xe nghênh ngang rời đi.

Lạc Dư Thần thất hồn lạc phách trở về nhà, ngã người xuống ghế salon, không hề cảm thấy một chút dễ chịu.

Trước đây tôi đã từng thấy anh không vui, phải nói là, lúc nào anh trở về cũng đều không vui vẻ, khi tâm trạng anh không tốt sẽ ngồi trên ghế salon, may mắn vớ được cái gối sẽ đánh không ngừng, sau đó tôi sẽ ti tiện đến cạnh anh hỏi anh bị làm sao vậy, có thể anh sẽ đổ mọi tức giận lên người tôi, xông tới mắng chửi, có thể thấy tôi so với cái gối còn tốt hơn nhiều.

Khi không còn tôi nữa, anh trái lại cũng không còn đánh túi bụi vào gối cũng không ném đi.

Anh bắt đầu nỗ lực gọi cho tôi, gọi vài lần đều trả lời tắt máy, khiến cho anh càng lúc càng suy sụp.

Anh lo lắng cho tôi, tôi cũng không chịu nổi, thà rằng anh xông tới gào thét rồi quên tôi đi.

Tôi cũng bởi vì không có cốt khi nên mới dẫn đến tình trạng ngày hôm nay.

Anh chán chường nằm một hồi sau đó ngủ trên ghế salon.

Trời ngày đông mặc dù có hệ thống sưởi ấm nhưng không đắp chăn cũng sẽ bị cảm lạnh. Thời gian khi không có tôi ở bên, người này cũng không biết chăm sóc bản thân là gì. Thật là khiến cho tôi phải lo lắng.

Sáng ngày thứ hai Lạc Dư Thần tỉnh dậy, chuyện đầu tiên là nhìn điện thoại di động. Khi trước tôi vì sợ phóng xạ của điện thoại nên lúc đi ngủ luôn bắt anh tắt máy, kết quả khi tôi không có ở đây anh lại chẳng bao giờ làm như vậy. Thất vọng buông điện thoại sau đó lại nằm xuống ghế.

Anh thành ra dạng này, tôi cũng chỉ có thể bên cạnh nhìn mà phiền muộn.

Đột nhiên Lạc Dư Thần ngồi bật dậy, hình như nghĩ tới cái gì đó, trong ánh mắt còn phát ra một tia sáng dị thường. Anh cầm điện thoại lên, ngón tay hơi run rẩy.

Lạc Dư Thần gọi đến nơi hỗ trợ thư mục.

“Alô, xin chào, làm ơn cho tôi số điện thoại của công ty dọn nhà khu L.”

Tôi nghĩ một chút đã thông, Lạc Dư Thần quả nhiên thông minh, có thể từ công ty dọn nhà tra ra được nơi tôi ở.

Chỉ là...ngay cả nơi đó cũng không dành cho tôi nữa rồi.

Lạc Dư Thần hưng phấn vô cùng, nhưng cũng khấn trương vô cùng. Theo lý mà nói loại tâm tình này chưa bao giờ xuất hiện khi liên quan đến tôi, hiện tại chỉ có thể nói, thật sự là khó liệu.

Anh nhận được địa chỉ sau đó mặc quần áo thật nhanh, lại đứng trước gương xác định ngoại hình tự nhiên một chút mới nhanh chóng xuống lầu lấy xe.

Khi ở trên xe anh rõ ràng rất phấn khởi, mà tôi, chỉ cảm thấy bất an.

Vẫn nghĩ rằng khi chết đi rồi sẽ không còn liên quan đến anh nữa, không phải như bây giờ. Nếu như chuyện tình này có thể vui vẻ đến vậy, tại sao khi còn sống không biểu hiện cho tôi xem?

Tôi đã dời đến căn biệt thự mới được Phương Tả Úc mua cho ở tuyến đường ven biển, phỏng chừng sau khi tôi chết, Phương Tả Úc cũng không dọn vào đây.

Quả nhiên, lái xe bốn mươi phút, căn nhà ba tầng bạch sắc xinh đẹp và một vườn hoa đã dần dần xuất hiện trước mắt. Tuyến đường ven biển là khu nhà giàu cao cấp, mỗi căn biệt thự đều cách rất xa nhau, trên đường lộ cũng không có người đi lại, Lạc Dư Thần dừng xe đứng ở ven đường, đi ra.

14. Chương 14

Cổng lớn bị khoá từ bên ngoài. Lạc Dư Thần nhìn cũng hiểu được nó không giống như nơi có người ở nên không khỏi nghi ngờ nửa ngày.

Anh chạy thẳng tới đây cho rằng nhất định sẽ nhìn thấy tôi, chưa từ bỏ ý định cầm lấy lan can sắt lay mạnh, hướng về phía căn phòng ốc vắng lặng không ngừng gọi tên tôi.

Tất nhiên không hề có một chút hồi âm nào.

Lạc Dư Thần không cam lòng, lấy điện thoại gọi lại cho công ty chuyển nhà và họ đã xác thực đây chính là ngôi nhà lớn mà họ đã chuyển đến, anh lại gọi tên tôi, nhưng cuối cùng vẫn vô ích.

Lạc Dư Thần không phải là một người dễ buông tha cho kẻ khác, anh cởi áo khoác ngoài sau đó bám vào song sắt, bắt đầu leo tường vào trong.

Phương Tả Ưc cũng không phải tầm thường như những người khác, không hề để những tượng hổ dũng mãnh trên tường hay rào thủy tinh và hàng rào điện.

Sau khi Lạc Dư Thần vào trong vẫn nghi ngờ nhìn quanh bốn phía, sau đó từ từ đi thẳng đến con đường nhỏ ở hoa viên được bày biện rất đẹp dẫn lối vào trong.

Cửa không có khoá, anh làm dáng gõ cửa một chút rồi sau đó đẩy ra.

Bên trong là một mảnh vắng vẻ, sàn nhà đã được tân trang lại, tường cũng sơn qua, thế nhưng lại không có bất kỳ đồ gia dụng gì, giống như là đang chờ người dọn nhà đến, tôi nhìn khuôn mặt đột nhiên thất hồn của anh, trái tim lại một cơn đau nhói.

Anh vẫn đi vào, tiếng bước chân vang vọng trong căn nhà trống rỗng, nhìn quanh lầu một, sau đó lại từ đại sảnh lên cầu thang đến tầng hai.

Tầng hai chỉ có một chiếc giường thô sơ giản dị.

Anh không biết đó là nơi tôi đã ngủ một đêm cuối cùng.

Thế nhưng anh dừng bước.

Một đồng lớn di vật của tôi mà Phương Tả Ưc không biết phải xử lý làm sao, vì vậy mới để nguyên ở chỗ này không động đây.

Mười năm, bị gây chú ý, Lạc Dư Thần vừa nhìn đã biết đó là đồ của tôi, anh giống như bóng ma từ từ đi tới, tỉ mỉ nhìn từng chút một.

Bàn tay thon dài hoàn mỹ của anh lướt nhẹ qua từng đồng sách tôi đã từng dùng đến, tôi mang theo tất cả đồ vật gọi là ‘nhà’ thì ra cũng chỉ là những thứ tạp nham, còn có mấy túi hành lý.

Anh mở từng thứ ra, tôi thật vô dụng, mật mã hành lý ngay cả anh chỉ cần một chút đã đoán trúng.

Bên trong ngoại trừ quần áo, chính là bảo bối của tôi.

Dù sao tôi đứng trước mặt anh, yêu anh từ sớm, cũng đã không còn tôn nghiêm nữa, cho nên cũng không sợ anh nhìn thấy.

Bảo bối của tôi là tất cả đồ vật của anh, từ những CD ngày đầu xuất bản với số lượng hạn chế đầy hoang phí, hay là tập chân dung, đồng hồ cát có hình anh, vân vân và vân vân, cũng chính là một fan cuồng nhiệt sâu tâm ẩn phẩm mà thôi.

Đương nhiên, so với nhiều fans thông thường, thời điểm khi anh buổi diễn tôi đều thu thập những vật dụng quần áo đại loại thế. Bởi vì anh chưa từng tặng bất cứ thứ gì cho tôi, cho nên tôi mới vui vẻ nhặt lại những thứ đó, ngay cả những món đồ bị lưu lạc bên ngoài tôi cũng không quan tâm giá cả mua về bằng hết.

Anh đã từng khinh thường tôi và nói, đây không phải yêu mà chính là mê luyến.

Tôi cảm thấy hai cái đó không có gì khác nhau.

Anh nhìn một hồi nhưng thật ra đuôi mắt lại chú ý đến chính là một chiếc hộp nhung.

Chiếc hộp lẳng lẳng nằm, bên trong là chiếc nhẫn bạch kim kiểu dáng đơn giản.

Anh sửng sốt một chút, sau đó lấy ra rồi híп mắt nhìn.

Biểu cảm chợt không còn điềm tĩnh mà dần trở nên mê man, trở nên rất ôn nhu, rất đau thương.

Tôi dám chắc trước khi nhìn thấy nó anh đã không hề nhớ giữa chúng tôi còn có chiếc nhẫn này.

Khoảng thời gian anh hai mươi tuổi tôi đã đưa cho anh một chiếc nhẫn bạch kim tầm thường.

Tất cả những lễ vật mà tôi mong anh sẽ chú ý đến chỉ có khuyên tai do Tiểu Lộ thiết kế, và chiếc nhẫn, anh chỉ cười nhạo nhìn một chút, cũng không biết đã ném nó ở đâu.

Nhẫn loại này quá nhỏ, nếu không biết quý trọng, đến khi đánh mất quả thật tìm rất khó.

Cho tới bây giờ tôi vẫn không dám cho anh biết đây chính là một cặp nhẫn.

Chiếc mà tôi đưa cho anh bên trong còn khắc ‘love from H’

H là “Hàng”

Còn cái của tôi lại len lén khắc câu ‘H love C forever’

(Lạc Dư Thần phiên âm tiếng Trung là Luo Yu Chen)

Khi còn ngẫm nghĩ, cái gọi là ‘vĩnh viễn’ chung quy cũng không xa lắm, đại khái là cả đời, không ngờ tới xem ra bây giờ, quả thật là cả đời ý tứ.

Anh thử đeo chiếc nhẫn, thế nhưng tôi không có được bàn tay hoàn mỹ như vậy nên hiển nhiên size có to hơn một chút so với anh nên khi đeo vào rất lỏng, cầm chiếc nhẫn trong tay, đột nhiên lại có cảm giác mất mát.

Có đôi khi, Lạc Dư Thần vượt qua phạm vi hiểu biết của tôi, anh cứ như vậy ngấm nhìn chiếc nhẫn, ngồi thật lâu trên mặt đất, từ khi thái dương ở đằng đông mãi đến thái dương về phía tây.

Khuôn mặt anh là ôn nhu cực độ, nhưng cũng là đau thương cực độ.

Tôi không biết tại sao anh lại phải như vậy. Tôi rất sợ.

Tôi chỉ sợ anh đột nhiên phát hiện...thật ra trong lòng có một chút thích tôi.

Anh không thể phát hiện được, nếu như anh phát hiện ra, tôi thật sự sẽ phạm vào trọng tội.

Chờ cho đến khi ánh sáng rực rỡ của buổi trời chiều khiến căn nhà dần dần tối lại, Lạc Dư Thần đột nhiên khôi phục tinh thần, lại bắt đầu tìm những thức khác trong túi hành lý.

Sau đó anh tìm được, là bóp da của tôi.

Lạc Dư Thần xem từng giấy chứng nhận bên trong. Từ hộ chiếu, bằng lái, thẻ tín dụng, ngay đến cả thẻ hội viên siêu thị, giấy chứng nhận mượn đồ ở thư viện. Mọi giấy tờ toàn bộ đều ở đây, nhưng thứ mà anh muốn tìm lại không thấy — thẻ căn cước.

Nếu có thẻ căn cước ở đây anh mới có thể xác định rằng tôi sẽ trở về nơi này, thế nhưng không hề có, anh hiện tại chỉ có thể dựa vào hộ chiếu mà phán đoán rằng tôi vẫn còn trong nước mà thôi.

Thẻ căn cước ở đâu, tôi nghĩ là Phương Tả Ưc đã cầm. Tôi không rõ ràng về chuyện pháp luật, nhưng tôi nghĩ người đã chết thì thẻ căn cước đại khái sẽ được nộp cho quốc gia, bởi vì giữ lại cũng không dùng được, nói không chừng rơi vào tay người khác còn tố cho tôi làm chuyện vi phạm pháp luật.

Trời đã rất nhanh tối đen, Lạc Dư Thần đại khái cũng hiểu được tôi có thể không ở đây, cũng không còn cách nào khác là thất hồn lạc phách rời khỏi.

Chỉ là không biết vì sao, anh lại cầm theo chiếc nhẫn của tôi mà đi.

15. Chương 15: Buổi Đêm Vắng Lặng

Trên đường lái xe về Lạc Dư Thần vẫn lặng im nên khiến cho tôi cảm thấy có cái gì đó không đúng, chờ đến khi về nhà bật đèn tôi mới phát hiện ra chuyện không tốt.

Cả khuôn mặt anh trắng bệch đến đáng sợ, môi nhợt nhạt rất dọa người, tôi đột nhiên nhớ ra từ sáng đến giờ anh còn chưa có thứ gì vào bụng.

Anh trời sinh dạ dày đã không tốt, đã vậy còn không biết chăm sóc bản thân cho nên khi còn trẻ thường xuyên đau dạ dày. Sau đó là khoảng thời gian ở với tôi, được tôi hầu hạ cẩn thận mỗi ngày, bình thường không ngừng buộc anh ăn những thứ bổ dưỡng nên sau đó mới tốt lên một chút, kết quả ngày hôm nay lại tái phát.

Càng liều mạng hơn là, anh cứ nhiên mở tủ lạnh lấy ra một lon bia rồi bắt đầu rót.

Cậu ấm này, đau dạ dày đã đành, còn muốn uống lạnh trần áp?

Tôi rất tức giận, anh thật sự không có ý thức, vẫn thích tự ngược mình sao?

Quả nhiên, uống được hơn phân nửa, dạ dày lại bắt đầu kháng nghị, Lạc Dư Thần đau đến hắt văng một cái khiến lon bia rơi trên mặt đất.

Anh khom người, tay phải ôm lấy dạ dày, mồ hôi lạnh bắt đầu từ trán tuông xuống.

Tôi theo bản năng muốn đến dìu anh, chợt cả người xuyên qua thân thể ấy, sau đó mới ý thức được bản thân này buồn cười biết bao nhiêu.

Anh lão đảo thật vất vả té ngã trên salon, lập tức co rúc ở một góc, hai tay chăm chăm ôm lấy dạ dày không cách nào khắc chế bắt đầu rên rỉ.

Anh nghiêng đầu dường như đang nỗ lực hô hấp, mồ hôi chảy ròng ròng, trên cổ nổi đầy gân xanh. Người đã không có bao nhiêu da thịt, dạ dày co rút còn anh sống chết co lại một cục, hoàn toàn là đang trải qua một hồi cực hình.

Tôi sắp điên lên thế nhưng đến một chút biện pháp cũng không có. Hạ Minh Tu đang ở L.A, tôi lại không thể chạm đến bất cứ vật gì, hiện tại thứ duy nhất có thể trông cậy chính là Lạc Dư Thần tự mình gọi bác sĩ, nhưng mà Lạc Dư Thần cho dù vô cùng đau đớn lại hoàn toàn không có ý định gọi điện thoại cầu xin.

Tôi bên cạnh như kiến bò trên chảo nóng, Lạc Dư Thần cứ nhiên từ trên salon rớt xuống đất, trên mặt là đau đớn trùng điệp. Cho tới tận hôm nay tôi vẫn chưa từng thấy anh đau đớn như vậy, bản thân gấp đến độ nước mắt muốn chảy, sau đó toàn thân anh bắt đầu co giật, hơi thở thều thào như không ra hơi. Sắc mặt anh đã trắng đến kinh người, tôi muốn ôm anh, muốn gọi anh, nhưng tất cả đều vô dụng, chỉ có thể

đứng một bên trợ mắt nhìn anh lặn qua lộn lại, nhìn anh chịu tội.

Cứ nhìn anh đau đớn triền miên như vậy, đau đến mức cổ họng như tắt nghẹn, khí lực cạn khô, cả người mơ mơ màng màng nằm trên sàn nhà. Giữa còn nôn ra vài hớp nước chua làm dơ quần áo, nhưng anh đã không còn tâm trạng để quan tâm nữa. Lạc Dư Thần cứ nửa mê nửa tỉnh như vậy, vừa đau đớn vừa ôm dạ dày lặn lộn.

Tôi gọi anh, tôi nói anh đừng ngủ, tôi chỉ sợ khi anh ngủ rồi thì nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Anh không trả lời tôi, tôi chỉ biết anh đã triệt để mất đi ý thức, sợ rằng yếu mệnh, liền nhịn không được mà vỗ vào mặt anh sau đó đem anh ôm vào lòng,

Chờ tôi hoảng sợ khi phát hiện ra mình vừa làm gì thì anh đã được ôm đến ghế salon.

Tôi đã chết, làm sao có thể chạm vào anh được?

Tôi đã cho rằng bản thân mình mộng du, nhưng mà anh xác thật đã từ sàn nhà nằm lên ghế, hơn nữa còn là do tôi ôm.

Giơ tay lên rồi tự mình sờ lấy, cuối cùng lại giống như một người sống, sờ được mặt mình.

Không hề có độ ẩm, thế nhưng lại cảm nhận được xúc cảm.

Sau đó chạm vào salon, bàn trà, tất cả đều chạm được!

Tôi thật sự không biết tử thần đang trốn ở nơi nào lại muốn đùa giỡn với tôi như thế, nhưng mà ngay tại giờ khắc này, tôi lại cảm động với họ đến rơi nước mắt.

Mặc kệ là thế nào, trước tiên phải cứu anh.

Tôi lập tức gọi đến bệnh viện cấp cứu, đối phương vừa được kết nối, tôi đã vội vàng vàng rống với nhân viên về tình hình của anh.

Nhưng mà phía bên kia lại truyền tới, là giọng nghi ngờ của một cô y tá trực: “Xin chào, đây là bệnh viện trung ương thành phố S, mời ngài nói.”

“Cô có thể nghe thấy tôi không??” Tôi dường như gào khóc cả họng.

“Xin chào, mời ngài nói...”

Tôi cầm điện thoại luống cuống, làm sao bây giờ, người trong bệnh viện không thể nghe thấy giọng của tôi. Tôi lập tức cúp điện thoại rồi đứng dậy, chuẩn bị đi ra ngoài gọi người, thế nhưng lại bị một lực vô hình kéo tới, phạm vi di chuyển của tôi chỉ có thể cách Lạc Dư Thần ba thước.

Cho nên, dù xuất hiện kỳ tích có thể chạm vào đồ vật, nhưng tình huống vẫn đang rất nguy cấp.

Sắc mặt anh tái xanh, liên tục lên cơn co giật rên rỉ.

Tôi cũng không quản được nhiều như vậy, chỉ có thể sử dụng cách thông thường để chăm sóc dạ dày cho anh, tôi tìm trong thoáng chốc, thật may là thuốc lần trước vẫn còn, tôi ngay lập tức nấu nước nóng, pha sữa tươi, sau đó giả gừng đun nước đường.

Chờ đến khi tôi cầm thuốc và đem sữa đến cũng vừa lúc anh tỉnh lại, thế nhưng vẫn còn đau đớn nên thần trí không rõ.

“Lạnh...” Lạc Dư Thần khàn giọng nói.

Tôi bây giờ đã không thể cảm nhận nhiệt độ không khí, chỉ dựa theo ký ức, vào mùa đông phòng này có lò sưởi hiển nhiên sẽ không lạnh, nhưng mà Lạc dư Thần đã tiêu hao nhiều sức lực nên lạnh là dĩ nhiên.

Tim tôi đau vô cùng, thầm mắng mình sai lầm, sau đó vội vã nắm lấy tấm chăn bên cạnh đắp cho anh, nhẹ nhàng cẩn thận từ từ đỡ anh nằm vào lòng tôi rồi dỗ dành nói: “Đến đây, uống thuốc xong sẽ không còn đau nữa.”

Anh hỗn loạn, không để ý tới tôi, chỉ lẩm bẩm nói: “Tiểu Hằng, anh lạnh...”

Anh chỉ gọi một tên của tôi, còn đối với tôi mà nói, nó thật giống như một vật gì đang nổ tung trong tai.

Lạc Dư Thần khẽ gọi tên của tôi, chỉ như vậy mà thôi nhưng tôi chỉ trong phút chốc đã hoàn toàn khuất phục, tức vũ khí đầu hàng.

Tôi không cách nào khống chế được mà ôm chặt lấy anh, bản thân cũng rõ ràng rằng sẽ không thể nào cho anh một tia ấm áp, thôi chỉ cần ôm anh giống như có thể cho anh ấm áp là được rồi.

Anh ở trong lòng tôi, tuy rằng tái nhợt nhưng vẫn thanh nhàn phóng khoáng như vậy, tuần tú động lòng người.

“Tiểu Hằng, Tiểu Hằng, anh lạnh...” Anh vẫn liên miên lẩm bẩm mà nói, giống như đứa trẻ lạc đường gặp được mẹ rồi chợt ứa nước mắt mà khóc.

“Em biết, em biết.” Tôi biết anh đau, tôi biết anh lạnh, tôi dỗ anh: “Uống chút sữa sẽ không lạnh nữa.”

Tôi biết anh không phải thanh tỉnh nên mới làm những điều như vậy, nhưng mà vẫn thành công đem thuốc và sữa dứt cho anh.

Tôi biết tay của mình rất lạnh nên mới dùng khăn ẩm từ từ cởi áo che khuất chỗ đau, nhẹ nhàng xoa cho anh.

Anh dựa vào lòng tôi, vùng lông mày không còn nhú lại nhiều như trước nữa.

Lúc tôi muốn đi thay khăn lông nhưng bị anh kéo lại, tiếp tục gọi tên tôi.

Anh nói: “Tiểu Hằng, đừng...”

Tôi đáp: “Em không đi.”

Anh nói: “Đừng.” Sau đó đột nhiên khóc.

Tôi nhìn anh, yêu thương cực độ, lại nhịn không được mà muốn ôm lấy anh một cái. Thế nhưng tôi không làm vậy.

Cầm lấy hộp cấp cứu, một bên giúp anh ôm dạ dày còn một bên giúp anh xử lý về trầy trên trán.

Lúc này khi anh lăn lộn trên mặt đất, đầu đã đập vào chân bàn lúc nào không hay.

Sau tôi lại cho anh uống nước đường pha gừng, đợi một lúc anh mới có thể an ổn mà ngủ, còn tôi lại bắt đầu giúp anh dọn dẹp căn phòng hỗn độn. Chờ đến khi làm xong mọi thứ, ngẩng đầu nhìn lên đã là ba giờ sáng mới đi xuống bếp làm một ít cháo. Hiện tại đối với tôi mà nói bản thân cũng không cần được nghỉ ngơi.

Nấu cho anh sáng sớm để ăn, nếu không ăn thật ngon thì sẽ đau trở lại.

Tôi nấu xong, trở lại đại sảnh, giúp Lạc Dư Thần đắp mền thật tốt rồi sau đó ngồi bên cạnh nhìn anh ngủ.

16. Chương 16

Cuối cùng thì anh cũng không còn sắc mặt trắng bệch nữa, môi cũng không còn nhợt nhạt, tôi nhắc tay, giúp anh chỉnh những lọn tóc rơi trên khuôn mặt vén ra sau đầu.

Có vài sợi không biết nghe lời rồi lại rơi xuống, cũng quật cường phản ứng lại.

Tôi lúc này cũng không còn cách nào duy trì nụ cười trên mặt được nữa.

Lại sờ sờ tay mình nhưng lần này sờ không tới, sờ Lạc Dư Thần, tất cả cũng không thể chạm được.

Bởi vì đã nhận thức từ lâu rằng bản thân đã thật sự chết, cho nên tôi cũng rất nhanh thích ứng với việc lần thứ hai không chạm vào được bất cứ vật gì. Bất quá, giờ khắc này tôi mới phát hiện ra, bản thân còn lưu luyến thế giới khi chạm vào Lạc Dư Thần.

Nếu như có thể trở lại ngày đó, khi rời đi khỏi nhà anh, chắc có lẽ tôi đã không tự cho mình là thông minh rồi rạch một đường vào động mạch của mình, cho dù hi vọng mong muốn sống sót đến bao nhiêu thì nó cũng đã xa vời, tôi không thể buông tha, tôi cũng không cho rằng đau ngắn không bằng đau dài.

Nếu như có thể còn một cơ hội để sống lại lần nữa, tôi tình nguyện trở thành một fan hâm mộ nhỏ, mỗi ngày có thể nghe album của anh và có những tấm poster concert cho riêng mình, nói như vậy không chừng còn có thể nắm tay khi xin chữ ký, sẽ lại một lần nữa còn cơ hội chạm vào da thịt anh.

Tôi bắt đầu rõ ràng, có lẽ vì chấp niệm mạnh như vậy nên mới khiến tôi lưu lại bên anh.

Tôi vốn đang lo lắng lúc anh tỉnh lại không có ai chăm sóc thì làm sao bây giờ, nhưng mà rất nhanh tôi cũng không cần lo nữa, bởi vì sắp đến trưa rồi, Lạc Dư Thần vẫn chưa hề tỉnh mà tiếng chìa khoá lại vang lên, Hạ Minh Tu đã trở về.

Bên trong tôi đã dọn dẹp sạch sẽ, cho nên khi Hạ Minh Tu về chỉ cho rằng Lạc Dư Thần đang ngủ nướng như bình thường mà thôi, vì vậy nhanh tay nhanh chân đến phòng bếp chờ cậu ta phát hiện ra cháo sẽ cho là Lạc Dư Thần nấu, có khi lại còn vui thêm, bởi vì tôi nấu rất nhiều, đầu tiên Hạ Minh Tu còn mức cho mình một chén.

Không phải là tôi luyến tiếc một chén cháo, thế nhưng thấy một màn như vậy trong lòng đột nhiên rất phức tạp.

Chờ cậu ta vào đại sảnh rồi ngồi cạnh thì cuối cùng Lạc Dư Thần cũng tỉnh, anh nhìn Hạ Minh Tu vẻ mặt còn có chút nghi hoặc, sau đó khàn khàn nói một câu: “...Là em?”

“Không phải em thì là ai?” Hạ Minh Tu nở nụ cười.

“Anh còn nghĩ là...là...” Lạc Dư Thần nhìn quanh bốn phía, vẻ mặt từ nghi hoặc chuyển thành mơ hồ.

Chợt tôi lại nhớ tới một chuyện. Đó là câu chuyện xưa về một nàng tiên cá cứu hoàng tử, khi hoàng tử tỉnh lại người đầu tiên chàng thấy chính là công chúa của thị quốc khác cho nên chàng đã nghĩ công chúa đó cứu mình, và hoàng tử đã lãng quên nàng tiên cá mà cưới cô công chúa đó, để rồi cuối cùng nàng tiên cá biến thành bọt biển tan vào hư vô.

Nhưng mà bây giờ, hoàng tử còn chưa tỉnh lại thì tôi đã biến thành bọt biển từ lâu rồi.

“Đầu anh làm sao vậy?” Hạ Minh Tu đột nhiên thấy băng gạc trên đầu Lạc Dư Thần.

Lạc Dư Thần đưa tay sờ sờ sau đó bản thân cũng sửng sốt, không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra. Sau đó anh đứng lên, lại sờ sờ dạ dày, hình như vẫn còn chút khó chịu nhưng chắc chắn không còn đau như hôm qua.

Anh đi tới gương nhìn miếng băng gạc dán lên đầu mình sau đó vẻ mặt lại hoài nghi, khàn giọng nói: “Ngày hôm qua...hình như anh nằm mộng..”

Hôm qua Lạc Dư Thần đau đến lợi hại như vậy, hoàn toàn rơi vào trạng thái sống sờ chết dở nên cái gì cũng không rõ là điều đương nhiên.

Có thể anh cũng quên rằng, anh đã gọi tên tôi, còn khóc.

Tôi không biết anh bởi vì thấy tôi mà gọi hay là gọi tôi từ trong lòng, nhưng mà anh không hề nhầm tôi là Hạ Minh Tu thì tôi đã biết ơn anh rồi.

Lạc Dư Thần nhìn vẻ mặt tiêu tụy trong gương, đột nhiên lại quay đầu hỏi Hạ Minh Tu: “Em về khi nào?”

“Vừa thôi.” Hạ Minh Tu nằm dài xuống ghế: “Ngồi máy bay muốn điên cả người, chết mất...anh làm gì thì làm đi, em nghỉ một chút. Ngày mai còn phải bay đến Milan...”

Lạc Dư Thần nghe Hạ Minh Tu nói như vậy lại có chút nghi ngờ nhìn chung quanh, sau đó lại nhìn qua căn phòng một chút.

Thật là, tôi không thể trốn được đâu.

Lạc Dư Thần cũng không thể nhớ kỹ tới hôm qua có phải là mơ hay không, sau đó ma xui quỷ khiến anh lại bước vào nhà bếp, ngay cả sữa tươi, nước đường pha gừng và khăn mặt tôi đều để nguyên về tại chỗ, nhưng còn một thứ hoàn toàn chứng minh là có người — chính là cháo của tôi.

Lạc Dư Thần thấy cháo, điều đầu tiên là đi hỏi Hạ Minh Tu: “Minh Tu, em..”

Thế nhưng cậu ta đã quá mệt mỏi nên đã nằm ngủ trên ghế.

Anh đi về nhà bếp, nhìn thứ trong nồi rồi lại múc ra một cái chén nhỏ.

Ném thử một miếng, viên mất anh đột nhiên ụt, sau đó lại cười.

Tôi không rõ anh có biểu hiện như vậy là có ý gì, tôi đứng phía sau nhìn anh một cách kinh dị.

Lạc Dư Thần buông muỗng xuống sau đó lấy vòng trang sức treo trên cổ ra, cái này ngày hôm qua khi tôi giúp anh dùng khăn mặt lau dạ dày đã vô tình nhìn thấy, đó là một sợi dây chuyền phía dưới đeo một viên ngọc bích màu đen chói lóa khá tao nhã. Lạc Dư Thần tháo sợi dây chuyền xuống rồi lấy trong túi ra một chiếc nhẫn mà anh đã lấy ở chỗ tôi, chiếc nhẫn rất bình thường rẻ tiền thế nhưng lại được anh xuyên qua đeo vào cổ.

Tôi ngây ngẩn cả người, loại dự cảm không tốt lành lại nổi lên. Nếu như tôi vẫn còn sống thì chuyện này có thể khiến tôi tự hào đắc gỏi cười suốt ba ngày ba đêm, nhưng bây giờ nó chỉ làm tôi không muốn nhìn thấy một chút nào, mặc kệ cho dù anh xuất phát từ nguyên nhân nào đi nữa.

Từ sau khi chết tôi mới dần tốt lên, ngoại trừ vết thương trong lòng còn lại đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Lại qua hai ngày, thoáng chốc đã là ngày 31 tháng 12, là một ngày cuối cùng của năm đối với gia đình bình thường mà nói đó là ngày đoàn tụ, nhưng tại nơi đây vẫn không thể nghỉ ngơi. ** phải làm việc, bác sĩ y tá phải làm việc, đội viên tiêu phòng phải làm việc...cũng như vậy, các thần tượng minh tinh cũng không ngưng nghỉ.

Đều là con người, vào thời điểm này còn làm việc nên khó tránh khỏi oán giận hai câu, hưởng hồ đêm giao thừa – bữa tiệc đêm 30, hơn nữa năm mới còn phải bay qua Milan, ngay cả tính tình cực tốt như Hạ Minh Tu cũng bắt đầu dăm chiêu ủa dột. Nhưng vào ngày giao thừa này Lạc Dư Thần lại chuẩn bị quảng bá album mới cùng với tâm trạng khó mà có được cực kỳ HIGH khủng khiếp thế này, mấy tháng trước đây còn mặt mày u ám nay đột nhiên tươi cười xán lạn, cảnh xuân tươi thắm, ngay cả nhiếp ảnh gia cũng phải hoa cả mắt, hoài nghi có phải hôm nay Lạc Dư Thần uống lộn thuốc gì không.

Tâm trạng không những cực kỳ tốt mà ngay cả năng lực của Lạc Dư Thần cũng có thừa, thậm chí còn chủ động tìm quản lý nói muốn thêm một ca khúc vào CD mới, tự biên tự viết.

Hiện tại cách ngày phát hành vẫn còn hai tháng, hưởng hồ chi người tiến cử lại là Lạc Dư Thần nên không thể bác bỏ, cuối cùng quản lý cũng phải tùy theo anh, chỉ là nhìn theo bóng lưng phần khởi của Lạc Dư Thần rời đi mà không đành lòng có chút lo lắng.

17. Chương 17

Party trong phòng chờ Lạc Dư Thần và Hạ Minh Tu lại gặp nhau, cả hai đều là những người thân kinh bách chiến và không phải là một minh tinh nhỏ cho nên đứng trước mặt cũng không cần dè chừng, ngược lại còn trò chuyện giết thời gian.

Hạ Minh Tu nói: “Tất cả mọi người đều bảo rằng hôm nay anh đặc biệt vui vẻ, ai cũng tới hỏi em là đã phát sinh chuyện tốt gì nữa cơ.”

“Không có đâu.” Lạc Dư Thần nói, nhưng mà phút chốc lại tươi cười trước mặt Hạ Minh Tu.

Về khoảng này tôi biết anh kém rất nhiều, tôi đứng ở bên cạnh nhìn vẻ mặt quỷ dị của anh.

Còn không nói, mười năm anh ở với tôi mặt lúc nào cũng tê liệt, nếu có cười cũng chỉ nhếch khoé miệng một chút sau đó lạnh lùng hừ một cái, càng khiến cho tôi mờ mịt không biết đó là anh đang cười hay là nhạo báng; anh và Hạ Minh tu ở chung một tháng với nhau tôi đã nhìn thấy tất cả, anh rất hay mỉm cười, là cái mỉm cười ôn nhu, là mỉm cười hoà ái, nhưng chưa bao giờ như hôm nay lại cười toe toé hài lòng thế này.

“Cười cái gì, nói ——” Hạ Minh Tu nhìn thấy anh cười cũng cười theo, sau đó bắt đầu nắm anh lắc lắc lắc để.

Kết quả của cái tên ngốc này thật sự mà nói, cái gì mà Lạc Dư Thần lạnh lùng vô tình nhất thế giới, rốt cuộc cũng có khi xuất hiện điểm xấu hổ, vẻ mặt không được tự nhiên còn thẹn thùng không gì sánh được nói: “Tiểu Hằng đã tới.”

Nếu như tôi là Hạ Minh Tu, khi thấy vẻ mặt của tình nhân như vậy không nổi bão mới là lạ.

Kết quả Hạ Minh Tu lại một lần nữa không đếm xỉa đến, sững sờ một chút rồi tha thiết hỏi: “Sau đó thì sao?”

Không có ghen ghét, không có đổ kỵ, không có tức giận, cậu ta chỉ giống như lão bà nơi đầu hẻm chờ đợi để nghe người trong cuộc miêu tả từng bước tiếp theo của câu chuyện. Nếu như tôi không tận mắt thấy hai người trên giường thì nhất định sẽ cho rằng đó chỉ là một mối quan hệ bạn bè thuần khiết.

Trước khi tôi chết đã có vài chuyện rất rõ ràng. Là tôi tình nguyện thích Lạc Dư Thần, nhưng anh lại không nhìn tôi mà lại rất nghiêm túc thích Hạ Minh Tu và Hạ Minh Tu cũng rất nghiêm túc thích Lạc Dư Thần.

Tôi không muốn buông anh ra, không muốn cho anh và Hạ Minh Tu được hạnh phúc. Vì vậy tôi quyết định hy sinh cái tôi để cứu vớt tập thể. Thế nhưng tôi thật sự không thể chịu đựng nỗi đau đến khi buông tay, cho nên tôi nhìn hồ sơ bệnh án, trên đó dự đoán cuộc sống không còn dài của tôi và cuối cùng là quyết định đau dài không bằng đau ngắn.

Mà sau khi chết cho đến bây giờ lại là một loạt hiện tượng kỳ quái, khiến tôi dần dần không thể xác định

nổi mối quan hệ giữa anh và Hạ Minh Tu, dần dần không thể xác định nổi cảm giác của anh đối với tôi, thậm chí bắt đầu hoài nghi mãnh liệt về bản thân mình đã tự sát.

“Sau đó...hình như anh bị đau dạ dày, cậu ấy đã chăm sóc anh cả đêm...” Lạc Dư Thần nói, gương mặt bắt đầu ửng đỏ khiến cho tôi không thể thích ứng được.

“À, cho nên buổi sáng hôm đó ăn cháo, là Tiểu Hằng làm cho anh.” Hạ Minh Tu không hổ là Hạ Minh Tu, suy nghĩ rất tinh tế: “Tiểu Hằng ở đâu?”

“Anh không biết...khi tỉnh dậy thì em đã ở đây...còn cậu ấy chắc là đi rồi.” Giọng nói của Lạc Dư Thần nghe như còn có một chút luyến tiếc.

“Đi? Anh biết cậu ấy đi đâu không?”

“Không biết.” Lạc Dư Thần nói đến đó lại đột nhiên cụt hứng.

“Giống như vẫn còn khỏe...”

Vừa nghĩ tới bệnh tình của tôi, hai người lại lâm vào bầu không khí nặng nề.

“Chăm sóc anh một đêm cũng có thể không có chuyện gì đâu.” Hạ Minh Tu lên tiếng an ủi: “Bây giờ đã có tuỷ rồi, nhất định Tiểu Hằng sẽ không sao.”

“Ừ.”

Tiếp đó là một trận im lặng khá lúng túng.

Lạc Dư Thần và Hạ Minh Tu dường như càng lúc càng chạy ra khỏi quỹ đạo, bây giờ tôi nhìn họ nhưng vẫn không tìm thấy một chút gì liên quan đến ‘tình yêu’, nó trái lại giống như một đôi bạn, mà một người trong đó đối với đời sống tình cảm lại vô cùng có hứng thú, còn cố gắng hết sức quạt gió thổi lửa.

Nhưng cho đến bây giờ tôi đứng trước hai người chăm chú nhìn cứ tựa như một hồi giấc mộng xa xôi, khi đó, hai người họ xa lánh tôi để cùng nhau hứng thú, thế mà tôi chỉ chết được một tháng, độ ấm giữa cả hai cũng dần dần biến chất.

Có lẽ nào một tình yêu quá thuận hoà lại không thể chịu nổi? Lúc đầu tôi đây khó khăn vượt qua sóng gió con đường lại khó khăn cản trở, đến bây giờ chim hót hoa nở con đường cũng sáng lạn phải chăng cũng vì vậy mà mất đi thích thú?

Người ta vẫn thường nói ‘thất niên chi dương’ nhưng đối với bọn họ, có thể ‘thập niên chi dương’ được hay

không?

(Thất niên chi dương là khoảng thời gian của vợ chồng sau khi kết hôn, vào bảy năm này là lúc mà họ phải chịu nhiều cám dỗ có thể gây ảnh hưởng đến mối quan hệ của họ. Bắt nguồn từ bộ phim của Marilyn Monroe năm 1955, có tên là ‘bảy năm ngứa ngáy’)

Tôi không rõ, tôi không cam lòng.

Hai mắt tôi có thể cái gì cũng không biết, nhưng tôi không thể nào xong đời khi biết mọi cố gắng của tôi sắp trở thành hiện thực, chỉ cần kiên trì thêm một tháng nữa thì mọi thứ đã thay đổi đến long trời lở đất.

Tôi đã rất vất vả mới tự mình buông tay cho họ một con đường, tôi nghĩ sau khi mình chết thì cả hai sẽ đặc biệt hạnh phúc mới phải.

Mà kết quả tôi chết đi mới phát hiện hai người mười năm thân thiết của hai người trong một tháng đã lột xác trở thành tình hữu nghị.

Vậy cái chết của tôi có nghĩa lý gì?

“Quyết định của anh phải làm sao?” Hạ Minh Tu đột nhiên nghiêm túc hỏi.

Đầu tôi lập tức trở nên tê dại, câu này nói ra, giống như trình tự ‘nói rõ ràng’, cũng chính là lúc từ từ ngã bài tất cả.

“Lạc Dư Thần, chuẩn bị!”

May mà đạo diễn hô to một tiếng, Lạc Dư Thần phải lên sân khấu cho nên đoạn đối thoại này may mắn không còn được tiếp tục nữa.

Khoảnh khắc khi anh ở trên kia, đó cũng chính là lần đầu tiên tôi không còn lòng dạ nào thưởng thức phần trình diễn hoàn hảo ấy.

Tôi không ngừng suy nghĩ cho anh, quyết định cuối cùng sẽ như thế nào bây giờ.

Có rất nhiều chuyện vượt ra khỏi dự đoán ban đầu của tôi. Tôi cảm thấy rất sợ hãi.

Buổi tiệc kết thúc lúc nửa đêm nhưng loay hoay mãi nên đến hừng đông Lạc Dư Thần mới về nhà.

Sau đó anh lăn ra rồi ngủ thẳng đến trưa ngày thứ hai.

Chờ anh ngủ đủ, lúc thức dậy lại không ăn thêm mà vào trong thư phòng khiến tôi muốn điên tiết, quả thật rất muốn nhảy tới nhéo tai anh mắng rằng vết sẹo cũ kia anh còn không nhớ sao!!

Lạc Dư Thần ngồi xuống trước cây dương cầm, nhẹ nhàng gõ phím.

Đột nhiên tôi nhớ ra, đã rất lâu rồi tôi đã không còn thấy anh chơi đàn.

Bên ngoài anh lạnh nhạt, nhưng chỉ có tiếng đàn mới cho tôi thấy một Lạc Dư Thần đã từng quen, anh đã từng là con người tình cảm phong phú như vậy, ôn nhu lại ưu thương, tôi đặc biệt trầm say trong tiếng đàn sau đó mới phát hiện, bản thân này sẽ không bao giờ được nghe anh đàn lần nào nữa, mỗi khi luyện đàn anh đều trốn vào phòng thanh của công ty, thuận tiện trốn tránh tôi.

Những gì tôi muốn thì anh lại không muốn, căn bản là cố khi xem thường tôi.

Ánh dương quang xuyên thấu qua cửa sổ thư phòng chiếu vào tấm voan mỏng trong suốt rọi lên khuôn mặt của anh, thật rực rỡ. Môi của anh một lúc lại lẩm nhẩm, một lúc lại làm vài ghi chú trên cây đàn dương cầm, một lúc lại gõ gõ vài phím, sau đó chợt với lấy cây bút máy và tờ giấy bắt đầu viết viết vẽ vẽ.

Trong nháy mắt, thế giới này chỉ còn lại mình anh, vạn vật khác đều như đã tách biệt, Lạc Dư Thần chìm đắm trong không gian sáng tác, trên mặt là nụ cười xa xôi.

Đem thái dương ban trưa biến thành ánh trăng, anh đột nhiên lấy lại tinh thần, rồi lại nhẹ nhàng nở nụ cười.

Đó là nụ cười đặc ý tự mãn, một nụ cười chỉ của riêng anh.

Sau đó, từng ngón tay thon dài lại nhẹ nhàng lướt, bắt đầu đàn.

Lưu loát mà uyển chuyển, ngây ngô mà ôn nhu. Nó như tràn đầy tư vị của hồi ức, tiếng dương cầm nhàn nhạt vang lên theo ca khúc mà tôi chưa bao giờ nghe thấy.

Có thể là chưa viết xong, bản thân anh chỉ vừa làm một đoạn nhạc, rất tùy ý, còn nhẹ nhàng hát lên vài tiếng.

“Ngày hè trời xanh, chúng ta chấp tay, gió lớn thổi, xanh ruộng lúa.

Chơi diều, diều quần đây, em khóc đã khóc.

Ngày tháng tư, lại một năm nữa phong hoa, tôi cười nói, dưới cây đa, ước hẹn sẽ gặp lại.

Tôi luôn cho là, giữa chúng ta còn có rất nhiều thời gian. Trời nắng rồi mưa, đó là trời thu trong mùa hè.

Tôi luôn cho là, mỗi một năm kết thúc rồi khi tết đến cũng có nhiều thứ để mong chờ. Cứ si ngốc dây dưa, mỉm cười rạn rỡ.”

Là tư vị hoài niệm mơ hồ, ầm ập giữa mùa hè ánh mặt trời ôn nhu, tại hôm nay dưới ánh trăng màu bạc, tái hiện ngày trước, rồi lại phát hiện đã rất lâu. Từng ôn nhu ngọt ngào nhớ lại, thế nhưng tôi nghe chỉ là một không gian không hề có, từ đó về sau gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách trở bi ai.

Anh mỉm cười khê hát, nhớ lại ngày tháng ngọt ngào, anh không còn chú ý đến bất luận là bi thương ra sao.

Đây là bài hát mới của anh sao, Lạc Dư Thần? Bài ca như vậy đặt vào lễ tình nhân, làm sao có thể không làm cho người ta phải khóc?

Tôi nhìn thấy trên giấy còn có một dòng chữ, là tên bài, viết “Hồi ức đã lâu”

Hồi ức đó, là hồi ức mà anh đã đánh tôi...

18. Chương 18

Lạc Dư Thần không cảm thấy khó chịu, bởi vì không phải là một người chịu tổn thương cho nên chỉ nhớ rõ những điều ngọt ngào, hồi tưởng lại rồi sau đó cười tươi.

Chỉ có một người từng ngày trôi qua bị tổn thương sâu nặng cho nên đều nhớ rõ từng chút, đau đớn bén nhọn trong lòng, ngay cả hồi ức nhỏ nhoi ngọt ngào cũng khiến cho người chưa cảm thấy chua xót.

Tôi không nghĩ đây là bài hát dành cho lễ tình nhân.

Ngay cả khi bài ca đó rất đẹp, nhưng thời khắc này tôi đã không còn cách nào thưởng thức nó.

Tôi tin rằng sẽ có những người cũng đau khổ, khi nghe qua nhất định sẽ rơi lệ.

Đã từng rất tốt đẹp nhưng tất cả cũng thương hải rồi tang điền, vĩnh viễn vĩnh viễn không còn cách nào vãn hồi lại nữa.

(Thương hải tang điền: Biển cả cũng biến thành ruộng dâu, ý nói, cái gì cũng sẽ thay đổi)

Có người còn không biết, dùng giai điệu ôn nhu tái diễn hay thậm chí còn có thể cười hát: “Luôn cho rằng chính ta còn rất nhiều thời gian...”

Nhưng cuối cùng thứ thứ tôi lo lắng cũng không phát sinh.

Mặc dù Lạc Dư Thần lúc trước từng có rất nhiều hành vi khiến cho hiểu lầm, tâm tư của anh còn hướng về Hạ Minh Tu.

Lại nói, một người đến mười năm cũng không hề yêu tôi, đột nhiên một sớm một chiều lại làm chuyện thiên phương dạ đàm như thế này.

(Thiên phương dạ đàm: ý nói những chuyện hoang đường không có thực)

Ngày thứ hai Hạ Minh Tu đi Milan, Lạc Dư Thần cả ngày sửa sang lại ảnh chụp, chọn từng cái rất tinh tế tỉ mỉ, trừ anh và gia đình ra còn có cả Hạ Minh Tu, nhưng lại không biết anh đang chọn cái gì.

Cuối cùng lấy ra được một tấm, còn có vẻ rất vui.

Trong hình là ngựa gỗ xoay tròn trong công viên, anh và Hạ Minh Tu ngồi cùng nhau còn cười rất vô cùng vui vẻ.

Tôi còn nhớ rõ đó cũng là một đêm giáng sinh, là sinh nhật của Lạc Dư Thần. Cụ thể năm nào tôi không nhớ, nhưng cũng chính là một ngày trong mười năm trước.

Du nhạc viên, giáng sinh một năm một lần là nơi cuồng hoa không ngủ.

(Du nhạc viên: tổng hợp chỗ ăn chơi, nằm ở phụ cận gần ở các đô thị đông đúc)

Ngày sinh nhật của anh, tôi luôn luôn rất rộng lượng, không chỉ với tình nhân mà còn với những người bạn khác đi cùng. Hạ Minh Tu cũng luôn được mời đến.

Để Lạc Dư Thần hài lòng, bình thường chúng tôi gặp mặt đều chủ động rủ Hạ Minh Tu. Đây là nguyên nhân tôi và Hạ Minh Tu cùng xuất hiện, không chừng đây cũng chính là nguyên nhân mà cậu ta có ấn tượng tốt với tôi.

Cũng không biết Lạc Dư Thần có biết hay không, mỗi đêm giáng sinh tôi đều vô cùng thâm trầm.

Theo lý đó là chuyện đương nhiên, đây là một dạng lễ lãng mạng, ai mà chẳng hy vọng có thể cùng người trong lòng trải qua một đêm ấy. Thế nhưng, nếu như người trong lòng mình lại đứng trước mặt cười cùng với kẻ khác, nghênh ngang ôm lấy người khác thật lâu, đem bạn xem như côn trùng có hại hoàn toàn lãng

quên trong không khí, mà bạn cũng chỉ có thể làm bộ cười theo như không có chuyện gì, làm sao có thể vui cho được?

Lúc đó tôi không chết nên không thể rộng lượng như bây giờ.

Cứ hồi tưởng như vậy tôi mới phát hiện ra bản thân này đã chịu uỷ khuất và chua xót không ít, ít nhiều cũng tìm được một điểm quyết định khi bản thân trước đây đã một đao đoạn tuyệt tất cả.

Tôi phát hiện, bây giờ Lạc Dư Thần và Hạ Minh Tu hoà thuận mỹ mãn điều đó tôi có thể tiếp nhận được, thế nhưng sự tình trước mắt kia vẫn không tiêu tan.

Lúc đó uỷ khuất hèn nhát, cứ miễn cưỡng vui cười, lúc nào nhớ tới cũng đầy sung sức. Bởi vì như thế mới không có chỗ phát tiết nên chua xót vẫn tích lũy trong lòng, giấu ở một góc, tùy thời cũng có thể nhìn ra được một điểm đau thương.

Đây là lý do tại sao khi còn sống không cách nào buông tay được.

Kết quả là bởi vì không cam lòng sao. Tôi còn tưởng rằng là một lý do cao thượng khác.

Xem ra đúng như lời Lạc Dư Thần đã nói mười năm qua, tôi là một người ích kỷ.

Lạc Dư Thần cầm tấm hình này, nhìn thật lâu, trên khuôn mặt là hoài niệm mơ hồ, ôn nhu cùng với những biểu tình phức tạp.

Tôi đã bị logic của bọn họ làm cho chóng mặt, ở trước mắt Hạ Minh Tu anh không hề tự giác nói về chuyện của tôi, thế nhưng khi không có Hạ Minh Tu thì anh lại cầm tấm hình mà nhớ đến cậu ta.

Tôi tin trình độ thần kinh của Lạc Dư Thần, cho nên tôi mới không thể hiểu được loại hành vi như thế này.

Hạ Minh Tu cũng giống như vậy, cậu ta làm sao có thể không hề quan tâm khi Lạc Dư Thần rõ ràng nhưng nhớ đến tôi, nếu như nói trong lòng không có đồ kỵ là đạo đức tốt, vậy thì cái đạo đức đó đã như muốn bôi móc ăn thịt của nhau, vượt ra khỏi phạm vi ban đầu.

Nếu nói như vậy tôi thật sự là đáng buồn.

Hạ Minh Tu sau ba ngày ở Milan đã trở về, hai người bọn họ vẫn sinh hoạt như cũ, rất bình thường và ấm áp.

Thế nhưng chỉ mình tôi cứ cảm thấy quỷ dị. Còn hơn khi trước, cả hai hôm nay như rất có một loại ăn ý ‘tôn trọng nhau như khách’, tôi đoán là từ khi Hạ Minh Tu từ L.A trở về đã không còn hành động thân

mặt nào nữa cả, và sau khi về từ Milan, cũng không có cảm giác như vừa kết hôn. Mà bây giờ, ngay cả hành động Hạ Minh Tu ghé vào người Lạc Dư Thần nũng nịu cũng không còn.

Tôi đang nghĩ, lẽ nào Hạ Minh Tu đã quy thuận Tiểu Lộ rồi?

Buổi tối Lạc Dư Thần sẽ như thường lệ len lén chạy từ phòng ngủ ra ngoài, bật chiếc đèn màu cam lên sau đó lấy ra một tấm hình nhìn đến xuất thần.

Tôi không rõ, Hạ Minh Tu còn nằm trong phòng, anh lại ở chỗ nào nhìn tấm ảnh hoài niệm ngày trước, không hề đụng chạm vào Hạ Minh Tu, đó là ý gì?

Tôi rất cuộc vẫn không thể hiểu được họ.

Một tháng rất nhanh đã trôi qua, mùa đông năm nay rất lạnh, vài bông tuyết cũng rơi xuống. Hai tháng đầu là tết âm lịch, sau đó lập tức đến lễ tình nhân, thật sự các ngày lễ toàn bộ đều kéo nhau đi đến.

Lạc Dư Thần chuyên tâm luyện tập và chế tác giai điệu cho bài hát, trước khi đó còn rất may mắn vì có thể một lần được vào phòng thu của anh, nghe thấy anh hát một giọng hát tuyệt mỹ tôi đã rất thỏa mãn rồi.

Khi anh chăm chú hát bộ dạng vô cùng đẹp, bởi vì anh không hề biết còn có người cạnh anh, cho nên mới dùng toàn lực tự nhiên mà trầm ngâm trong đó, thứ âm thanh phát ra tựa như biển sâu, vắng vẻ sâu thẳm và thần bí cô độc.

Không biết vì sao, gần đây tôi có điểm đa sầu đa cảm, đối với những chuyện vặt cũng vô cùng thần nhiên.

Tôi dự cảm rằng mình sẽ rất nhanh phải rời khỏi anh..

Vẫn không muốn khẳng định điều đó, thế nhưng tâm tính bây giờ và hai tháng trước lúc còn tràn ngập chấp niệm oán niệm đã dần dần khác nhau, tôi vui đùa, các vị thần trên cao hẳn cũng đã thấy được rồi.

Ông trời mở lòng từ bi cho tôi một lần cuối được chạm vào anh sau lại biến mất như ban đầu, tinh thần của tôi cũng đã không lớn bằng lúc trước.

Trước đây chỉ là phiêu đăng nhẹ nhàng nên cho tới bây giờ cũng sẽ không mệt mỏi, gần đây mặc dù dừng ở bên cạnh anh nên cũng hiểu được thân thể này so với lúc đó trầm nặng như thế nào.

Đại khái là mỗi lần có thể có cơ hội chạm vào anh, đại giới hay linh hồn đều gắn bó không dứt, tôi nghĩ rằng rất nhanh thôi bản thân này sẽ phút chốc tan thành mây khói.

Tôi không ôm lấy oán hận gì, sau khi lưu bên cạnh anh lại là một khoảng thời gian ngắn ngủi không nói

thành lời, tôi đã rất cảm tạ trời đất.

Trước kia cùng với anh đến mười năm, tuy rằng những ngày ngọt ngào khổ tâm như vậy đấy, nhưng tôi cũng nên một lần cuối trong đời hồi tưởng lại...

19. Chương 19: Tiếng Vỗ Cánh Của Loài Bướm

Trong nhà không có bàn thờ bất cứ thứ gì, Hạ Minh Tu liền đem tấm bùa bình an gói vào một khăn lụa sau đó cất vào ngăn kéo.

Mãi cho đến hôm nay, ngay tại lúc này, tôi không thể nào nói cậu ta hư tình giả ý được nữa, tôi rốt cuộc đã thật sự biết con người Hạ Minh Tu.

Cậu ra rõ ràng đang len lén khóc nhưng vẫn quay lại cười tươi như không có chuyện gì với Lạc Dư Thần, tựa như người bạn thân để giúp anh, không vì mình một câu nào cả.

Dường như tất cả đã ngược lại, tôi trở thành cậu ta cách đây mười năm, còn cậu ta trở thành tôi cách đây mười năm. Nhân quả báo ứng không bao giờ biến mất, mười năm trước tôi cùng Lạc Dư Thần khiến cho anh khổ sở, bây giờ cậu ta cùng Lạc Dư Thần lo lắng cho tôi.

Vả lại bất luận đó là lo lắng xuất phát từ nội tâm của anh, cùng đau đớn trong lòng, nhưng không hề một câu oán hận, tôi đây quá rõ.

Quay đầu ngẫm lại, thời gian tôi và Lạc Dư Thần bên nhau, trong mắt anh chỉ có Hạ Minh Tu; mà bây giờ Hạ Minh Tu ở bên cạnh đó, thì anh lại nghĩ về tôi. Cuối cùng thì tôi và Hạ Minh Tu bị coi là gì? Anh muốn dùng hoa hồng đỏ cùng hoa hồng trắng sao?

Bây giờ vết máu muối biến thành tâm khẩu nốt chu sa, ánh trăng trước dường như biến thành vệt cơm trên áo?

Đơn giản là không có gì để tìm.

Lạc Dư Thần làm như vậy, người bên cạnh chỉ có thể thương hại cho anh. Tôi đã mất, Hạ Minh Tu tốt như vậy, anh đáng ra nên quý trọng mới đúng.

Đến bây giờ cậu ta vẫn thay anh suy nghĩ, Hạ Minh Tu sẽ không giống như Lạc Dư Thần, cứ mãi để cho khuôn mặt chán nản hé lộ, cậu ta chỉ giữ mãi khuôn mặt tươi cười chụp ảnh như vậy thôi. Hạ Minh Tu bên cạnh anh, cho dù trong cuộc sống cũng là một diễn viên, mặc kệ có bao nhiêu đau đớn gian khổ, đang muốn khóc nhưng nhất định phải cười thì cuối cùng cậu ta cũng sẽ tươi cười đến xán lạn.

Tuy rằng cuối cùng cậu ta cũng đi lên con đường sai lầm giống như tôi. Trước mặt Lạc Dư Thần tỏ ra kiên cường, sau đó tự mình len lén liếm vết thương, tôi cảm thấy cậu ta quả thật còn kiên cường hơn tôi rất nhiều, bởi vậy nên mới có thể lấy được tất cả.

Nguyên vọng này còn hoàn mỹ hơn tôi, còn kiên cường hơn nên mới có thể thay thế tôi được, mới có thể giúp cho Lạc Dư Thần hạnh phúc.

Nghỉ tết âm lịch, đối với cách minh tinh đó là chuyện không thể nào, từ mừng một Lạc Dư Thần và Hạ Minh tu đều đã bận việc...tham gia nhiều tiết mục tiêu khiển, ở trước màn ảnh chơi trò chơi, tiêu khiển cho khán giả cũng là tiêu khiển cho mình.

Lạc Dư Thần chuyên tâm biên tập sản phẩm sắp ra mắt, ca khúc mới đã sớm nằm trong danh sách phát radio hàng tuần, đôi khi đi qua đường cái, cả con đường đều là loại nhạc ầm ập bị thương, đặc biệt khi màn đêm buông xuống, tâm tình người nghe cũng khác nhau.

Lạc Dư Thần bị kéo đến Studio của đài phát thanh, nói về album mới đây và câu chuyện phía sau bài hát này.

“Trong quá trình sáng tác album đã có cuộc gặp gỡ khó khăn nào sao” MC nói qua mic gắn liền với sợi vô tuyến, được truyền cho tất cả những người xem của anh.

“Không có.” Lạc Dư Thần khẽ cười nói: “Nhờ có nỗ lực của các nhân viên khác, album đã hoàn thành rất thuận lợi.”

“Bây giờ mọi người đều rất muốn biết sáng tác mới của anh ‘hồi ức đã lâu’, nó có phải là một bước ngoặt không?”

Lạc Dư Thần có chút khó chịu, khăn trương nắm chặt tay áo bên trong, trên mặt vẫn là phẳng phất như hạ quyết tâm dứt khoát nói: “Bài hát là hồi ức của tôi và một người bạn khi còn trẻ.”

Và một người bạn lúc còn trẻ, nói ra có cần gian nan vậy không?

“Hồi ức” nữ MC cười nói: “Không chỉ là bạn bè đơn giản như vậy chứ, người nghe thế nào cũng biết là đang nói đến tình yêu, không, đúng hơn là đang nói về mối tình đầu.”

Mối tình đầu?

Đúng vậy, trách không được bài hát lại nhanh chóng thấm vào lòng người đến thế, hoà tan vào tận sâu tâm hồn ngọt ngào lại chua chát, thì ra mùi vị của mối tình đầu là như vậy, tôi thật muốn nhớ tới.

Mọi người đều nói mối tình đầu đều không có kết quả gì, bởi vậy nó mới là thứ xinh đẹp nhất để vĩnh viễn

ghi khắc.

Mối tình đầu của tôi chính là Lạc Dư Thần.

“tình yêu và hữu tình, có đôi khi rất dễ bị hoà lẫn...” Lạc Dư Thần than nhẹ nhưng ánh mắt đã bay rất xa.

“Làm sao biết chứ?”

“Không chỉ là tình yêu và hữu tình.” Lạc Dư Thần quay đầu lại hơn bi thương cười nói: “Có đôi khi tình yêu sẽ cùng những thứ tình cảm khác làm cho lộn xộn, chờ bạn phát hiện, nói không chừng đã...đã tạo thành một vết thương.”

Chỉ có thời khắc này nữ MC mới có thể thấy ưu thương của Lạc Dư Thần mà không khỏi khiếp sợ.

“Nói cách khác, anh viết bài này cho người mình thích.” Cô hầu như đã xác định, ôn nhu dụ dỗ.

“Đúng vậy.” Lạc Dư Thần hơi rũ mi mắt, thừa nhận.

Tôi có hơi chút giật mình, trong bài hát này tả cảnh của vườn trường, là nhà bên, bởi vậy mới chắc là viết cho người yêu thanh mai trúc mã. Tôi và Lạc Dư Thần có thể nói là thanh mai trúc mã, Lạc Dư Thần cũng chính là mối tình đầu của tôi.

Mà mối tình đầu của anh lại là Hạ Minh Tu ấy.

“Như vậy, đó là một người như thế nào?”

Giọng nói của cô dường như đã không còn là một nữ MC không ngừng oạt tin tức, bọn họ hiểu được từ từ tiếp tục để phát trên đài khiến cho người ta phải nhắm mắt lại yên lặng cảm nhận từng chút tốt đẹp trôi qua.

20. Chương 20

“Rất nghiêm túc, rất an tĩnh, rất ngu.” Lạc Dư Thần lại suy nghĩ một chút, không nghĩ ra cái gì khác đành khẽ cười.

Nữ MC không nói gì thêm nhưng ánh mắt cô dường như đã không thể hiểu được Lạc Dư Thần.

Rất nghiêm túc rất an tĩnh rất ngu đúng là tôi chứ không phải Hạ Minh Tu. Rất nghiêm túc rất an tĩnh

rất ngu tôi chưa từng nghĩ tới cả đời này sẽ được một Lạc Dư Thần viết cho bài ca như vậy.

Tôi rất muốn khẽ cười, thế nhưng lại không ngừng cảm thấy chua xót.

“...người đó như là rượu, khi bắt đầu nếm sẽ rất cay.” Bài hát nhàn nhạt trong không gian, Lạc Dư Thần lại đột nhiên mở miệng: “Nhưng mà thời gian càng lâu lại càng nhớ mùi thơm ấy, muốn dừng nhưng không thể, chờ đến khi phát hiện thì đã trầm say trong đó, không cách nào kiềm chế được...”

Âm thanh ôn nhu nhẹ nhàng từ radio truyền ra, nơi năm giờ chiều ánh mặt trời ngã về tây khấu nhân tâm huyền.

(Khấu nhân tâm huyền: Kích động, xúc động)

Tôi quay đầu nhìn cửa sổ, hôm nay mặt trời phá lệ thật chói mắt, đỏ như muốn lấy máu, rất đẹp, đẹp đến tàn nhẫn.

Đảo mắt đã là ngày mười ba tháng hai, ngày mai sẽ là lễ tình nhân, album tôi chờ mong đã lâu cuối cùng cũng đem bán.

Tuy rằng không thể tự tay cầm nên cũng có điểm tiếc.

Ghi âm và ghi hình, poster đã sớm có tràn lan trên diện rộng, chờ ngày mai sẽ đem ra trưng bày.

Poster lần này cực đẹp, vẫn không thay đổi là ánh mắt đem sắc đẹp lạnh lùng, một thân tây trang màu vàng còn ôm thêm một con chó to, cười đến cực kỳ khả ái.

Lạc Dư Thần lúc nào cũng đáng yêu như vậy khiến cho cốt khí của tôi cơ hồ như muốn chảy nước miếng.

Nếu như tôi còn sống, nhất định sẽ mua tất cả các poster lớn nhỏ để mỗi ngày có thể nhìn.

Nhưng mà trong thực tế thì Lạc Dư Thần vẫn là lạnh lùng như băng sơn ngàn năm, khi ở bên Hạ Minh Tu vô tình lộ ra rất nhiều châm biếm uể oải.

“Em nói, ngay cả lễ tình nhân năm nay cũng không để ý đến anh, không phải lần này Tiểu Hằng sẽ tới chứ? Lễ nào lại đột nhiên phát hiện được một người tốt bụng hơn nên đã quyết định vứt bỏ anh rồi?”

Lạc Dư Thần nghe vậy buồn bực trừng mắt nhìn Hạ Minh Tu.

“Này, em nói đùa là sự thật đó, mỗi năm vào lễ tình nhân thì sẽ bay đến Thụy Sĩ làm cho anh chocolate

đen, vậy mà năm nay ngay cả cú điện thoại cũng không có.” Hạ Minh Tu ‘thiện ý’ nhắc nhở: “Nghĩ lại bên cạnh cậu ấy còn có một Phương Tả Ưc anh tuần hoàn mỹ và Tiểu Lộ cũng không rảnh rỗi chút nào, làm sao có thể biết được bây giờ anh đang buồn bực a.”

Hạ Minh Tu khi bình thường thì chính là thiên sứ, nhưng khi khác lại châm chọc đến đỏ máu, rõ ràng đã cho Lạc Dư Thần một cái kích không nhẹ.

Đúng vậy, mười năm ăn chocolate uống phí sau đó lại vứt bỏ tôi, bây giờ còn trông chờ tôi sẽ lái xe từ xa như vậy đến đây nữa sao?

Khi tôi còn sống đã làm rất nhiều chuyện ngu ngốc, Hạ Minh Tu lúc này nhắc tôi mới nhớ ra.

Lễ tình nhân dĩ nhiên là đại kỷ niệm của tôi và Lạc Dư Thần, thế nhưng thật ra chúng tôi chưa từng cùng nhau trải qua.

Vì sao? Bởi vì đến lễ tình nhân tôi sẽ từ Thụy Sĩ trở về, lo lắng hệ thống sưởi có độ ẩm quá cao thì chocolate của tôi sẽ tan chảy. Mà anh lại luôn lẩn lộn đến hừng đông ngày thứ hai mới về, hơn phân nửa là ở cùng với Hạ Minh Tu, tôi dù muốn hỏi cũng không hỏi được.

May mắn chocolate đen Thụy Sĩ là thứ yêu thích của anh, cho nên tôi cho anh anh cũng không từ chối.

Là tôi dùng tài liệu tiêu chuẩn cùng với công nghệ tiên tiến nhất, hướng hồ chỉ khi làm cho anh tôi còn bỏ thêm cái tâm của mình vào, nên khẩu vị chocolate tuyệt đối đạt trình độ cao nhất. Cuối cùng tôi vẫn nghĩ nó không có gì là không tốt, ngày nào đó công ty xụp đổ thì cũng có thể làm chocolate.

Buổi chiều ngày mười ba hoa tuyết trên trời bắt đầu rơi, ngày mai sẽ là một ngày lễ tình nhân bạch sắc xinh đẹp.

Thế nhưng không hiểu vì sao tôi lại cảm thấy bi thương như vậy. Nếu như tuyết rơi trong lễ tình nhân, người người hưởng thụ cảm giá lạnh mạng, mà một người lại đang đơn độc, sẽ chỉ cảm thấy lạnh hơn mà thôi...

Hai người cùng nhau cười cười nói nói thoát nhìn tốt hơn nhiều. Tôi nhìn quanh cổ Hạ Minh Tu là một cái khăn choàng nhung lam sắc vô cùng ấm áp, mà quần áo Lạc Dư Thần lại vẫn cứ đơn bạc, hằng năm vào mùa đông anh đều mặc thế này, còn tôi dù mặc như bánh bao vẫn còn không ngừng run, lại nghĩ không ra anh mặc như vậy trong gió lạnh làm sao mà tốt cho được.

Bọn họ cùng nhau đi đến bãi đậu xe, ở cầu thang chợ trùng hợp đụng phải vị tiên sinh Lu De Vici.

Tiểu Lộ ăn mặc cũng rất ít, áo lông chữ V và bên trong là chiếc sơ mi mỏng.

Lại nghĩ cũng đã rất lâu không nhìn thấy Tiểu Lộ, hình như là từ khi triển khai trang phục đến L.A và Milan, cậu ta dựa theo phạm vi của mình mà chạy nhảy khắp nơi, bận tối mảy tối mặt. Tôi thì lại thấy tiếc thay, Tiểu Lộ này không thể thừa cơ hội khi Hạ Minh Tu và Lạc Dư Thần mối quan hệ của họ đang trở nên yếu ớt mà xen vào trong.

Bọn họ chào hỏi, cũng cùng nhau đi xuống dưới. Thật ra trước kia bọn họ là bị tôi cứng rắn lôi kéo, bình thường cũng có cùng nhau ra ngoài chơi, thế nhưng thái độ của Lạc Dư Thần luôn lãnh đạm, hơn nữa Tiểu Lộ luôn cảm thấy tôi hay chịu thiệt nên hai người khi gặp nhau sẽ lập tức mất nhỏ tròng mắt lớn, sau này khi Tiểu Lộ đến công ty làm tổng giám đốc thì cũng không có lui tới gì nhiều. Hạ Minh Tu lúc đó cũng thường xuyên bị mời mọc, nhưng bởi vì dễ ở chung và có chút lui tới lớn Tiểu lộ nên được bầu làm người phát ngôn, từ đó quan hệ cũng coi là khá thân thiết.

“Nghe nói ‘summer wind’ lần này ở Paris rất thành công, chúc mừng cậu.” Hạ Minh Tu lên tiếng, cậu ta khích lệ Tiểu Lộ nên hiển nhiên có vui lên một chút.

Lạc Dư Thần nhìn thoáng qua bọn họ, ngoài cười mà trong không cười, hiện tại anh với Tiểu Lộ vẫn còn một thứ dịch ý, tôi biết trong đầu anh đang nghĩ nghĩ ‘summer wind’ là cái gì.

Dọc theo con đường tôi vẫn không ngừng lo lắng, chỉ sợ rằng Hạ Minh Tu sẽ hỏi Tiểu Lộ về chuyện của tôi. Tiểu Lộ là người ngay thẳng, không biết có thể giao phó được hay không đây.

Cuối cùng bọn họ cũng tới được bãi đỗ xe, từ xa xa đã thấy được xe của mình, tôi thì thở phào nhẹ nhõm. Nhưng bỗng nhiên trong lúc đó, Hạ Minh Tu đột nhiên kéo Lạc Dư Thần lại, kéo anh đi về phía Tiểu Lộ.

Cậu ta gõ cửa xe Tiểu Lộ hỏi người bên trong: “Lộ, cậu có biết..Tiểu Hằng bây giờ thế nào không?”

Cậu ta tự cho mình là thông minh, là đang giúp đỡ cho Lạc Dư Thần, nhưng trên thực tế thì nó quá ngu ngốc. Tôi hy vọng Tiểu Lộ có thể lạnh lùng giống như Phương Tả Ưc, mặc kệ bọn họ rồi lái xe rời đi, thế nhưng Tiểu Lộ lại rõ ràng vô cùng sôi sục, lặng im đến nửa ngày. Tôi lập tức cảm thấy không ổn, chuyện của tôi hẳn đã nghe Phương Tả Ưc kể lại, Tiểu Lộ lại là một người sống ở ngoại quốc thành quen nên tính tình thẳng tuột, bị Hạ Minh Tu hỏi như vậy không chừng sẽ nói ra những điều không nên nói.

Nhưng sự thật chứng minh có lẽ tôi đã đánh giá quá cao Tiểu Lộ này.

“...Hai người nói Tiểu Hằng sao...?” Tiểu Lộ khô khốc nói, câu hỏi còn có chút khó khăn.

“Ừ, cậu ấy đã phẫu thuật chưa? Hồi phục thế nào rồi? cậu nhất định đã biết, có thể dẫn bọn tôi đến thăm cậu ấy không?”

Lạc Dư Thần phía sau có chút tức giận kéo kéo Hạ Minh Tu, sắc mặt đã ửng hồng, mà Hạ Minh Tu lại cười ha ha đẩy anh ra, một màn này thật sự hoàn toàn vui vẻ.

Nhưng ngược lại, Tiểu Lộ không thể vui vẻ như vậy, cậu nhìn Lạc Dư Thần và Hạ Minh Tu trở nên thoải mái, rất nghi hoặc.

“Hai người...không biết gì sao?” Thời khắc này vẻ mặt Tiểu Lộ rất ảm đạm, giống như còn mang theo một tia không nói thành lời đầy bi thương cùng khiển trách.

Tôi biết, lần này tất cả cuối cùng cũng xong rồi.

21. Chương 21

Tiểu Lộ nghĩ bọn họ tại sao lại không biết, cũng không biết nếu nói ra sẽ ảnh hưởng đối phương như thế nào, cậu không nghĩ rằng tôi có muốn Lạc Dư Thần biết tin mình đã chết hay không. Tiểu Lộ chỉ biết phản bác sai lầm của người khác, sau đó đem những chuyện cậu nghe kể ra. Cho nên khi nói với Lạc Dư Thần và Hạ Minh tu ‘cả hai không biết gì sao’ chính là đang lúc tiêu hoá, Tiểu Lộ không chút nghĩ ngợi đã lập tức đập tan cái ảo mộng của bọn họ một cách triệt để, hoàn toàn không phát giác. Cậu rất nghi hoặc, rất vô tội, còn có chút oán hận khi cả hai đều là người yêu và người bạn của tôi đều không biết gì, rũ mi mắt xuống nói: “Tiểu Hằng đã chết rồi.”

Lần đầu tiên nghe thấy cái chết của tôi được người khác chứng thực, tuy rằng tôi đã chuẩn bị tâm lý nhưng đầu óc cuối cùng vẫn là một mảnh trống rỗng. Cảm giác giống như chết thêm một lần nữa... Tôi gục đầu xuống, ngực đau đớn một trận, tại giờ khắc này không còn dùng khí để nhìn vào vẻ mặt của anh. Chỉ nghe bên tai yên ắng như đã chết, hoang vắng đến lạ thường.

Tôi dần rơi vào một hy vọng không thiết thực, hy vọng mọi chuyện sẽ giống như tưởng tượng trước khi chết của tôi, hoặc giả có thể cái chết này chỉ khiến cho Lạc Dư Thần hồ thẹn trong thoáng chốc, nhưng nhiều năm cũng sẽ xem như chết một con chó một con mèo, khổ sở để mà khẳng định, có thể sẽ thổn thức một phen, thế nhưng sẽ không còn lưu tâm nữa... Thế nhưng hiện tại tôi sợ, tôi không biết khi anh không hề được báo trước một điều gì lại nghe thấy tin này sẽ như thế nào. Tôi chạm vào bàn tay đang hơi phát run của anh, mong muốn có thể truyền cho anh một chút ấm áp. Tôi rất mong bây giờ có thể được chạm vào tay Lạc Dư Thần, trước đây tôi luôn âm thầm làm như vậy để xoá đi sự không thoải mái của anh. Mà bây giờ, tôi lại không thể làm được nữa. Hoặc chẳng tôi không còn dám ngẩng đầu nhìn mặt anh, tay chỉ phát run, như vậy thôi đã khiến tôi nhìn không được.

Hạ Minh Tu từ trong khiếp sợ khôi phục lại, cậu ta cắn môi, giọng nói run nhẹ nhẹ dường như không thể tin tưởng nói: “Nhưng mà...không phải đã tìm được tử thích ứng sao?”

Tiểu Lộ hiện tại đã phản ứng mình đã nói một điều không nên nói, nhưng hiển nhiên đã nói rồi, nên cũng không thể làm gì khác hơn là đứng trước mặt đang tái nhợt của hai người họ ăn ngay nói thẳng. “...Việc bệnh tình đã không có chuyện gì nữa...mà là...Tiểu Hằng tự sát.”

Lời còn chưa dứt cửa xe đã bị mở tung ra, Lạc Dư Thần kéo Tiểu Lộ ra ngoài, đè cậu trên cửa xe. Mặt anh vạm vỡ đến kinh khủng, bàn tay trắng nõn ngay cả gân xanh đều nổi lên. Anh nắm lấy Tiểu Lộ, giống như một cừu nhân không đội trời chung, ngay lập tức phải phân kẻ này thành tám khối. “Mày nói bậy! Tiểu

Hằng sao có thể tự sát??" Anh kể lên cổ cậu, giọng nói khàn đặc như rống lên: "Mày dám nguyên rửa cậu ấy, mày cũng dám nguyên rửa cậu ấy!!!"

Hạ Minh Tu còn đang choáng váng, nhất thời không nhớ tới là phải can ngăn bọn họ. Phần nộ này của Lạc Dư Thần tôi chưa từng thấy qua, trước đây anh có nổi khùng với tôi thì tôi cũng không dám chọc vào, chỉ có thể lẳng lặng cúi đầu chịu trận. Tôi thật sự sợ anh, tôi thật sự sợ vẻ ngạo lệ này, chỉ có những lúc như vậy tôi mới có thể thật sự cảm nhận được anh có bao nhiêu ghét tôi, ngay cả khi mình tự dối mình nhưng cũng không thể nào ngừng thương tâm được. Mà bây giờ, tôi lại chỉ muốn ôm lấy người đó. Thô bạo tàn ác mà anh từng đối xử với tôi đã không còn, tôi chỉ cần có thể ôm lấy anh, khiến anh được an tĩnh lại, mong anh đừng phần nộ như vậy, đừng tuyệt vọng đau đớn như vậy nữa có được không?

Anh bây giờ tựa như loài dã thú bị thương, cắt đứt vết thương của mình mà điên cuồng tàn phá. Nhưng khi một người thợ săn đã cầm súng thì nhất định đã không có tâm, không thương hại anh mà sẽ dựa vào điểm yếu để chống lại.

Tiểu Lộ chối bỏ vài cái nhưng sau cùng vẫn không thể chống lại được Lạc Dư Thần, cậu không khỏi nổi nóng, hơn nữa tuy rằng Tiểu Lộ luôn tác vào mồm tôi châm chọc vì bản thân si tình, nhưng trên lập trường hiện tại lại đặc biệt bao che khuyết điểm cho tôi, nhìn Lạc Dư Thần tựa như Phương Tử Ưc đều là mười phần tuyệt tình bạc bẽo, trong lúc nhất thời bị ăn một đấm của anh khiến cho đầu óc mê muội, Tiểu Lộ lập tức gào vào anh: "Tiểu Hằng tự sát, còn không phải do anh hại!!!"

Lộ Uy Hi, cậu không thể nói như vậy... Lần đầu tiên, tôi cảm thấy sự ôn nhu bình thường của Tiểu Lộ thật tàn nhẫn. Lạc Dư Thần ngẩn ra, vẻ mặt càng thêm hung ác cắn chặt răng, nước mắt dường như muốn rơi xuống, anh buông lỏng tay, mồ hôi lã lã đầu, tâm giống như bị thống khổ đè nặng, vẫn là cố gắng lã lã đầu rồi lại lã lã đầu. Tôi thấy như sắp điên rồi.

Lạc Dư Thần nhắm hai mắt lại, bình tĩnh, ngẩng đầu lên, không hề lau đi nước mắt, anh dường như đã ý thức bản thân đã khóc nhưng vẫn để đôi mắt đỏ cay không đổi nhìn Tiểu Lộ: "Cậu nói dối." Là lừa mình dối người sự thật quá đau đớn, anh vậy mà tình nguyện lựa chọn không tin. Hạ Minh Tu đứng phía sau lo lắng cầm tay anh lại, nhưng bị Lạc Dư Thần hung hăng hất ra.

Anh không thể tiếp nhận bất cứ an ủi nào, cũng không thể nhận bất cứ sự thông cảm từ ai, bởi vì nếu như vậy chính là thừa nhận anh đã thua, thừa nhận anh sẽ thật sự rời xa tôi vĩnh viễn. Lạc Dư Thần chỉ có thể khư khư cố chấp lừa gạt chính mình. Anh không định tấn công mà chỉ trừng mắt nhìn Tiểu Lộ, cắn răng nghiêng lợi kiên trì: "Tôi không tin." Anh đã không còn biết là đang nói cho ai nghe.

Tiểu Lộ trong lúc nhất thời bị Lạc Dư Thần trấn trụ thì không biết nên làm gì cho tốt. Hạ Minh Tu ở phía sau không ngừng nháy mắt với Tiểu Lộ, ý bảo cậu nhanh rời đi một chút. Nhưng Lạc Dư Thần sao có thể cho Tiểu Lộ đi dễ dàng như vậy, anh một lần nữa hất văng Hạ Minh Tu đang cố níu mình lại, xông lên tóm lấy cậu. Tiểu Lộ cố sức giãy một lúc, cuối cùng cũng bị Lạc Dư Thần chọc cho phát điên liền nện cho một cái khiến Lạc Dư Thần đổ trên mặt đất.

Thật ra Tiểu Lộ cũng không sai, cậu chỉ không biết nên nói chuyện này cho Lạc Dư Thần như thế nào mà thôi, nhưng mà cậu cũng vô tâm, cậu không biết rằng đó là một sự thật quá tàn nhẫn. Nhưng Lạc Dư Thần rõ ràng là giận chó đánh mèo, giống như là Tiểu Lộ là người hại chết tôi, cho nên khi bị đánh té xuống lập tức đã vùng dậy đuổi theo Tiểu Lộ, đánh cho cậu một quyền té ngã bên đường. Tiểu Lộ lau khoé miệng

một cái, không tỏ ra yếu thế, lập tức xông tới đâm Lạc Dư Thần nhào xuống đất. “Lạc Dư THẦN, Lộ Uy Tịch, hai người mau dừng tay.”

Hạ Minh Tu đuổi theo phía sau nhưng lại không cách nào ngăn cản. Trên mặt đất hai con người hung ác như dã thú triển miên tranh đấu, nện nhau những cú đâm điên cuồng. “Cậu nói, nói là Tiểu Hằng không có việc gì! Cậu mau nói rằng mình nói dối đi, mau nói đi!!!” Lạc Dư Thần đè lên Tiểu Lộ, hung hăng đem đầu cậu đập mạnh xuống đất. “Anh là thứ...vô liêm sỉ...”

Tiểu Lộ bị đập vài cái, sự kiêu căng tràn trề, mạnh mẽ nắm lấy Lạc Dư Thần, xoay người một cái đã đặt anh phía dưới, hung hăng bóp cổ, rống vào mặt Lạc Dư Thần còn to hơn: “Lạc Dư Thần, anh là cái đồ vô liêm sỉ, tôi sẽ không tha cho anh!” Nói xong cậu tiên tục đâm vào Lạc Dư Thần đến mãi đến khi đầu óc mờ mịt, từng cú đâm khiến anh như chết đi sống lại. “Anh...anh hại chết cậu ấy...anh...đồ vô liêm sỉ...”

Ngay cả thời gian chống cự của Lạc Dư Thần cũng không có, Tiểu Lộ đột nhiên bật khóc, cậu thật muốn đâm cho chết cái con người lúc nào cũng ngoan cố kiêu căng này, đột nhiên lại kiềm chế không được mà khóc lớn. Cậu khóc đến thê thảm, khóc đến mức buông lỏng tay mà Lạc Dư Thần dưới thân cũng quên luôn giấy dũa, trong mắt cũng chỉ còn lại màu đen tuyệt vọng đến khủng khiếp. Hạ Minh Tu đứng một bên lặng lẽ rơi lệ.

Một tay đưa qua, ôn nhu nhưng cường ngạnh mà kéo Tiểu Lộ lên. Phương Tả Ưc mặc bộ vest đen nghiêm trang, không một chút tiếng động, mọi người cũng không hề chú ý đến y đã tới bãi đỗ xe từ khi nào. Y vẫn ưu nhã như vậy, vẫn lạnh lùng như vậy, mặt không đổi kéo Tiểu Lộ từ dưới đất lên sau đó ôm vào lòng, ôn nhu vỗ về.

Tiểu Lộ trong ngực y khóc nức lên. Sau đó Phương Tả Ưc lạnh lùng quét mắt một lượt nhìn Hạ Minh Tu và Lạc Dư Thần một bên, cuối cùng ôm Tiểu Lộ đã khóc đến thở không ra hơi lên xe.

“Phương Tả Ưc!” Lạc Dư Thần bò dậy gọi y. Lạc Dư Thần chỉ có thể yếu đuối theo sát y, môi hít hít nhưng cái gì cũng không dám hỏi. Phương Tả Ưc hừ lạnh một tiếng, sau khi lên xe còn quay đầu lại nhìn thoáng qua Lạc Dư Thần, ánh mắt đó giống như đang cười nhạo, vô cùng tàn nhẫn.

Lạc Dư Thần cứng đờ bởi ánh mắt lạnh như băng của y, Phương Tả Ưc lên xe nổ máy, Lạc Dư Thần muốn bước tới nhưng xe đã chạy ra ngoài, bỏ lại anh phía sau.

Lạc Dư Thần cứ như vậy chặt chẽ nhìn con xe xám bạc của Phương Tả Ưc rời khỏi, chán nản ngồi dưới đất, giống như đối với anh mà nói, tất cả đã kết thúc rồi. Tôi không dám nhìn ánh mắt tuyệt vọng của anh, chỉ cần liếc qua nó sẽ giống như bị ngàn mũi dao bén nhọn đâm nát.

—— Có ai để ý không? số phận Minh Tu rất khổ đấy. Khi trước là Tiểu Lộ tán ẻm nhưng bây giờ thì ra Tiểu Lộ cũng là của người ta mất rồi. Cứ nghĩ khi Dư Thần về với Tiểu Hằng rồi thì Minh Tu cũng sẽ thành đôi với Tiểu Lộ:(

Đáng thương cho nhân vật phụ, dù diễn tốt cách mấy nhưng số phận vẫn bèo nước nổi trôi..

22. Chương 22: Hy Vọng Dập Tắt

Hạ Minh Tu đến đìu Lạc Dư Thần, anh dường như cũng mất đi hoàn toàn ý thức phản kháng chỉ tùy ý để cậu ta kéo vào trong xe.

Nhìn anh như một mồi, vẻ mặt rã rời, ở trên xe nhắm đôi mắt lại.

Hạ Minh Tu không biết phải anh ủi anh thế nào nên chỉ đành yên lặng lái xe.

Từ đêm đó trở đi, Lạc Dư Thần trở nên rất an tĩnh.

Mai là ngày mười bốn, Lạc Dư Thần đem album bán ra, từ sáng sớm điện thoại đã liên tục đổ chuông. Lạc Dư Thần vẫn không nhận, phiền, sau đó tắt máy.

Tôi biết album của anh nhất định đã đột phá mấy triệu bản, càng không ngừng có người tới chúc mừng. Nếu như là dưới những ngày bình thường, đêm nay anh đã nhất định mở tiệc linh đình...

Mà hiện tại đến một chút vui sướng nào anh cũng không có, không phản ứng. Cả ngày nằm trên ghế sa lon, không ăn cũng chẳng uống.

Hạ Minh Tu trước khi đến công ty làm rất nhiều thứ rồi để vào tủ lạnh, Lạc Dư Thần cũng không rờ tới cứ như vậy mà lặng yên ngược đãi bản thân.

Tôi biết anh lại bắt đầu đau dạ dày, anh nằm co ro trên ghế sa lon, đến một chút ý thức cũng bị cơn đau đè xuống, vẻ mặt trở nên trắng bệch, ngay cả đau như vậy nhưng một chút cũng không ăn.

Tôi nhìn anh đau đớn mà bản thân vô lực, tôi từ phía sau muốn đỡ lấy anh nhưng cuối cùng cũng không thể.

Tôi rất muốn nói với anh rằng, tôi đang ở cạnh anh, anh đừng khổ sở vì có lỗi với tôi như vậy nữa, tất cả bi thương hay tất cả hối hận của anh tôi đều thấy được, đều cảm nhận được cả rồi.

Trên thế giới thứ xa xôi nhất là chi? Còn nhớ có một thi nhân đã từng nói: Thứ xa xôi nhất trên đời này không phải là sự sống hay cái chết...

Hoàn toàn là nói bậy. Người viết lên câu này, nhất định chưa từng trải qua sinh ly tử biệt bao giờ.

Tôi cũng đã từng cho rằng sinh ly tử biệt bất quá chỉ trong gang tấc, tâm nơi tận chân trời, thế nhưng bây

giờ phát hiện mình đã sai rồi.

Tôi đứng trước mặt anh mà anh lại không biết tôi yêu anh...

Không sao cả, tôi tùy thời đều có thể cho bạn biết. Trên đời này có rất nhiều chuyện, mặc dù tồn tại nhiều hiểu lầm, nhiều cơ cực khổ sở, nhưng nếu có tâm, một câu xin lỗi và một phần khoang dung, tất cả đều có thể hoá giải.

Chỉ cần có tâm, con đường hiểm trở dài dằng dặc đều có thể dắt tay nhau mà đi. Chỉ cần còn sống là có thể vãn hồi, nhất định sẽ có cơ hội.

Mà tôi lại ngu xuẩn không chịu trách nhiệm với hành vi của mình, trả giá cũng quá lớn quá thảm trọng. Chúng ta đã không còn cơ hội nữa, nên quyết đoán chặt đứt đi thôi.

Tôi ích kỷ cỡ nào, biết rõ hạnh phúc quá mơ hồ nên lúc đã quyết định buông xuống hoàn toàn quên đi.

Tôi không thể trách Lạc Dư Thần, tôi không thể trách anh từng để tôi trong bóng đêm tìm không ra một tia cứu rỗi, bởi vì cuối cùng vẫn là tự tay tôi chôn vùi đi hạnh phúc của bản thân, hoàn toàn làm cho con người tôi yêu nhất trên thế giới này trở nên thống khổ, tội này không thể tha được.

Tối lúc Hạ Minh Tu trở về lập tức phát hiện Lạc Dư Thần khó chịu, không để ý đến quật cường của anh đã lập tức đưa đi bệnh viện, vốn cho rằng chỉ là bệnh dạ dày tái phát, kết quả không ngờ còn bị thủng, bây giờ còn đang bị dày vò một trận.

Hạ Minh Tu cũng bị anh dẫn vật cả một đêm, đã uể oải lại còn phải đi công tác, ngay cả như vậy cậu ta vẫn cười thật ôn nhu, đến một câu oán giận cũng không có.

Tôi cảm thấy không tốt, cậu ta và tôi trước kia càng lúc càng giống nhau, miễn cưỡng vui cười mà cứng rắn chống trả, nói không chừng có một ngày cũng sụp đổ như tôi, trong nháy mắt sẽ hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu và dũng khí.

Hạ Minh Tu hẳn là kiên cường hơn tôi, tôi mong là vậy, mong rằng cậu ta phải thật sự mạnh mẽ.

Chờ cho tới khi trong phòng bệnh chỉ còn lại một Lạc Dư Thần, anh mờ mịt nhìn trần nhà, bỗng nhiên hoảng hốt nói với không khí: “Nếu như tôi đau mà chết đi, em sẽ đến nhìn tôi chứ?”

Cho dù là kịch liệt phản kháng nhưng khi không còn một ai cả, trong lòng anh cuối cùng vẫn phải chấp nhận rằng tôi đã chết.

Khó mà tin được bây giờ trong lòng tôi lại dâng lên một loại cảm giác như đã phản bội tấm lòng của một người, giống như mọi người đều có thể nói tôi chết, nhưng chỉ có Lạc Dư Thần là tin tưởng tôi còn sống,

hắn là phải đi tìm tôi...

Càng nghĩ càng then, tôi không thể nào tiếp thu. Tôi phát hiện bản thân mình quá tham lam, quá mâu thuẫn, quá tiện lợi, tôi rõ ràng yêu thương Lạc Dư Thần như vậy, rõ ràng muốn Hạ Minh Tu có thể thay thế chỗ tôi nhưng trong tiềm thức vẫn mong là anh đừng quên tôi.

Vẫn tham vọng anh hối hận, bị ai và thống khổ sao? Tại sao tôi lại có thể như vậy, như thế thì anh phải làm sao bây giờ? Hạ Minh Tu phải làm sao bây giờ? Vậy ước muốn lúc trước khi đã từng mong rằng anh có thể sống thật hạnh phúc bên Hạ Minh Tu phải làm sao?

Tôi thật là hèn hạ, anh đau, còn tôi ở một bên nhìn gió mát.

Lạc Dư Thần vẫn nhìn chằm chằm trong không trung, không có được một câu trả lời nào, tôi ngay cạnh anh lại không có cách nào trả lời câu hỏi ấy.

Anh ai oán anh bị phần anh tức giận anh đầy bụng ury khuất, Lạc Dư Thần nhìn bức tường màu trắng, giống như là tôi đang đứng ở đó, nhẹ giọng ôn nhu chất vấn: “Tiểu Hằng, em thật sự không cần tôi nữa sao?”

Giọng nói thê lương của anh khiến lưng tôi rét run một trận.

Lạc Dư Thần ngơ ngác quay qua hỏi tường trắng nửa ngày, sau đó theo thói quen sờ sờ cổ mà bây giờ sợi dây chuyền đã không còn.

Vẻ mặt của anh lập tức luống cuống.

Có lẽ là Hạ Minh Tu đã để nó vào trong áo khoác của anh, nghĩ vậy, Lạc Dư Thần lập tức ấn đèn gọi hộ sĩ tới hỏi bọn họ: “Chiếc nhẫn của tôi đâu?”

Hộ sĩ nào biết chiếc nhẫn gì, hơn nữa chỉ thấy Lạc Dư Thần hoàn toàn không tỉnh táo chỉ liều mạng hỏi, chỉ biết hai mặt nhìn nhau.

Lạc Dư Thần như muốn hoá điên lên, giùng giở xuống giường, hộ sĩ bác sĩ lập tức cùng nhau kéo anh về đề xuống, còn có người lập tức gọi điện cho Hạ Minh Tu.

Lạc Dư Thần cầm mền phủ lên đầu, tôi nhìn từ bên ngoài thấy anh hơi run, tôi nghĩ là anh khóc mất rồi.

Cho tới bây giờ tôi chưa từng nhìn thấy Lạc Dư Thần ury khuất, có lẽ phải nói là tới bây giờ chưa thấy anh ury khuất vì tôi một lần nào, còn không biết kiểm chế. Tình thế bây giờ thật giống như tôi là một con trai, bảo vệ viên ngọc của mình thật kỹ, thật nhiều năm, như khi tôi chết đi lại bị người ta cạnh khoét lấy mất viên ngọc ấy chỉ để lại những lời giải thích gượng gạo. Tuy rằng tôi điên rồ đau lòng là vậy, nhưng không

còn cách nào có thể đem viên ngọc ấy nhét vào trong lớp vỏ của tôi, một lần nữa được cẩn thận che chở.

Tôi bên cạnh anh, còn anh đang khóc, cắn chặt răng mà khóc, tôi ngay cả một cái ôm cũng không thể cho anh được, nó chỉ như khiến cho người ra thống hận vì bản thân mềm yếu.

Buổi trưa Hạ Minh Tu chạy tới, sau khi cậu ta nghe bác sĩ oán giận liền lập tức lấy chiếc nhẫn đã được xuyên qua sợi dây chuyền từ trong túi áo đưa cho anh.

Lạc Dư Thần lúc này mới bình tĩnh trở lại, chỉ lặng lẽ tiếp nhận dây chuyền kia, tự mình đeo vào rồi sau đó nhắm mắt lại.

Tôi rõ ràng thấy được anh vẽ ra một ranh giới, anh tàn nhẫn đem Hạ Minh Tu đẩy ra khỏi cái ranh giới đó. Thế giới của anh đã trở nên hắc ám rồi, cho dù là ánh sáng vạn trượng của Hạ Minh Tu cũng không cách nào chiếu vào được.

Anh mặc dù lạnh lùng tiêu trầm như vậy, nhưng còn có Hạ Minh Tu lặng lẽ bên cạnh chăm sóc cho anh. Lạc Dư Thần rất nhanh đã xuất viện, nhưng lúc nào cũng ngây ngô trong nhà, ít hoạt động, không nghe điện thoại, không gặp một ai.

“Anh cả ngày không cắn cái gì, uống chút sữa đi.” Ly thủy tinh không biết đã được đưa tới từ khi nào, Hạ Minh Tu phải tự mình đem sữa rót vào ly cà phê sau đó bưng tới đưa đến trước mắt anh.

Lạc Dư Thần cả ngày ngơ ngẩn nhìn Hạ Minh Tu khuyên giải an ủi mình, thấy ly sữa này lại đột nhiên giật mình.

Chỉ có một mình tôi là hiểu.

Hạ Minh Tu chỉ trùng hợp đem sữa tươi đựng trong ly cà phê, mà tôi mỗi lần như vậy đều là cố ý. Đó là thói quen của tôi, có lẽ nó chính là một thứ thói quen quái dị, còn vấn đề ý tự cho đây là bí mật nho nhỏ giữa tôi và anh.

Tôi sớm đã thấy sẽ có một ngày Lạc Dư Thần sẽ rời khỏi tôi, tôi bởi vậy nên mới kiên trì quật cường làm những thói quen không giống người khác, chỉ như vậy khi Lạc Dư Thần ra đi thì anh sẽ nhớ đến tôi, thỉnh thoảng cũng có thể nghĩ đến những thói quen kỳ lạ ấy.

Thật thất vọng khi phát hiện, động tác này, thì ra cũng không phải chỉ riêng một mình tôi, nó đã bị người khác trộm mất.

Lạc Dư Thần ngoan ngoãn ngồi dậy, cầm lấy ly sữa tươi sau đó đặt bên mép chậm rãi uống.

Sữa rất nóng, hơi nước rất nóng, ánh mắt anh bị vậy hãm bởi một tầng khí mờ nhạt.

Lạc Dư Thần hớp qua vài cái.

Tôi thấy nước trong hốc mắt anh tích lại, anh không có cách nào nuốt trở về, cứ như vậy mà run rẩy im lặng khóc.

Hạ Minh Tu nhìn anh không rõ bản thân đã làm sai điều gì nên chân tay lập tức luống cuống

23. Chương 23

Cuối cùng thì tôi cũng hiểu tại sao mình bị giữ lại, đó chính là chứng kiến tất cả những chuyện xảy ra.

Đại khái là bởi vì người từ khác không thể nào được cứu chuộc, trong truyền thuyết mười tám tầng địa ngục nói rằng, cơ thể sẽ chịu rất nhiều loại đau đớn. Mà tôi lại bắt đầu hoài nghi, có phải đây chính là địa ngục dành cho tôi hay không. Thân thể không có đau đớn, nhưng tim như bị cắt đi từng đoạn.

Thần không quên tôi, cũng không phải muốn thử luyện tôi mà là đang cười nhạo, nhìn bản thân tôi như rơi vào địa ngục lại có chút hả hê.

Cười nhạo tôi suốt đời này lúc nào cũng sai lầm, cười nhạo tôi tùy tiện vứt đi tánh mạng quý giá, cười nhạo tôi ích kỷ khi đã đem người khác cuốn vào bất hạnh của tôi.

Bây giờ thần là đang cười nhạo lúc tôi không cam lòng này, bất đắc dĩ và suy yếu vô lực.

Thần khiến tôi không nói được cũng không làm gì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn bi kịch phát sinh. Tiếp theo sẽ như thế nào đây

Tôi không biết, tôi không dám nghĩ nữa.

Thoáng chốc nửa tháng đã trôi qua, đã tới tháng ba. Băng tuyết đều tan chảy, vạn vật đều sống lại.

Giám giữ tôi trong căn nhà đầy hồi ức vui buồn mãi mãi không nhìn thấy mùa xuân.

Lạc Dư Thần vô cớ bỏ bê công việc nửa tháng, cửa sổ trên mái nhà mở lớn, công ty cho anh một thông tin quan trọng mà anh cũng không để ý, nửa tháng này sống sờ chết sờ ngày ngò ngồi trên ghế sa lon, vô tình, ánh mắt trống rỗng.

Công sức nửa tháng nay của Hạ Minh Tu cũng hoàn toàn là phí công, chỉ có thể thay anh lo lắng suông, mấy ngày nay Lạc Dư Thần không làm được gì, chán chường không chịu được, tất cả đều là Hạ Minh Tu bận rộn công tác nhưng vẫn cố để thời gian lo lắng cho anh. Nếu như không có Hạ Minh tu, chỉ sợ anh sẽ nổi mồm meo chết lúc nào không biết.

Tôi đã không còn là giám đốc, không thể cứ để cho anh thông thả. Bây giờ Phương Tả Ưc lên nắm quyền, về công về tư không thể cho anh bình yên trôi qua.

Hạ Minh Tu vẫn không một câu oán giận mà ở bên cạnh lặng lẽ chăm sóc anh, còn không biết cậu ở trên công ty đã giúp cho anh không biết bao nhiêu việc, làm không ít các công tác quan hệ xã hội.

Phải lần thứ hai thừa nhận rằng tôi không sánh bằng cậu ta. Hạ Minh Tu hoàn mỹ và kiên cường hơn tôi rất nhiều, Lạc Dư Thần hẳn có thể thấy được, nếu như đó là tôi chắc có lẽ đã là bi kịch, cũng không thể không băn khoăn; mà Hạ Minh Tu ở bên cạnh anh, nếu như anh chẳng biết quý trọng, có thể sẽ có một ngày cũng hối hận không kịp nữa.

Người yêu thương trước mắt đó, đạo lý đơn giản nhất, Lạc Dư Thần lại si ngốc vui vẻ mà không thể nhìn ra. Khiến cho một Hạ Minh Tu luôn luôn mang theo ánh dương quang rực rỡ bên người cũng vì anh mà âm đạm đi.

Tất cả giống như một cơn ác mộng, khi đã tỉnh giấc rồi thì mọi thứ cũng thay đổi, đột nhiên mọi thứ mà người ta nói trở nên thật tối tăm. Tôi dần, không có ý niệm phức tạp trong đầu, khi trước chỉ muốn xong hết mọi chuyện rồi cho mỗi người tìm một hạnh phúc riêng mà thôi.

Tôi muốn chờ khi tôi mất thì Phương Tả Ưc và Tiểu Lộ cũng không cần phải suốt ngày đứng sau lưng tôi len lén rơi nước mắt nữa, chỗ nào cũng sẽ quyên góp cho người ta, cố gắng sút đầu mẻ trán để tìm kiếm một hy vọng xa vời; Hạ Minh tu không cần phải mỗi ngày nhìn tôi với vẻ mặt áy náy, rõ ràng thích Lạc Dư Thần nhưng lại nhớ đến ân huệ của tôi cho cậu ta nên không dám tranh giành, có thể làm những chuyện mình thích, anh đã có thể thật sự là chính mình rồi.

Cuối cùng sao? Tôi cho Phương Tả Ưc chỉ còn là một cái tâm lạnh, làm Tiểu Lộ khó chịu, khiến cho Lạc Dư Thần và Hạ Minh Tu rơi vào vực sâu tự trách áy náy với tôi.

Thật lâu trước đây tôi chỉ biết là một con bướm nhẹ nhàng vỗ cánh, sẽ có phản ứng dây chuyền. Tôi đâu ngờ lại tạo thành một cơn gió lốc, cuốn ra hàng loạt những cánh bướm ngu xuẩn.

Mà hiện tại con bướm đó cũng đã bị báo ứng, nó phải xem tất cả phát sinh của trước kia nhưng lại không có một tia cơ hội để cứu vãn.

Khí trời đã dần ấm lại, băng giá lạnh lẽo của mùa đông cuối cùng cũng được ánh dương quang xuyên thấu, Lạc Dư Thần đã bắt đầu từ số pha tính dục.

Hạ Minh Tu nhìn anh từ từ đi đến sân thượng, hít thở từng cơn gió mai, giống như xưa lại mang theo ôn

nhu lay động mái tóc anh, anh đột nhiên giống như trước đây, tuần mỳ phiêu dật, tiêu sái động nhân.

Anh quay lại nhìn Hạ Minh Tu lại có chút nét cười hư huyền, lời nói lại khiến cho người ta cảm thấy sờn gai ốc.

Anh nói: “Tiểu Hằng không chết, anh biết.”

Lạc Dư Thần cười đến xán lạn, anh không biết mình đang nói nhưng lại vui vẻ đến như thế này, cũng không quay đầu nhìn lại, Hạ Minh Tu bởi vì một câu nói của anh mà vẻ mặt trong nháy mắt đã trở nên thương tâm kinh khủng cực độ.

Về mặt Lạc Dư Thần cuối cùng cũng trở lại như thường, nhưng không phải là sự bình đạm cũng không hề đặc biệt hưng phấn, đó là trạng thái mà tôi quen thuộc nhất, tôi ở cạnh anh mười năm nên biết rằng đó là sự lạnh lùng thường ngày lại vô cùng trấn định. Anh công tác lại như thường, hát trở lại, duy trì việc ăn uống nghỉ ngơi.

Anh cũng không hề nhắc đến hai chữ ‘Tiểu Hằng’ lần nào nữa, thật giống như đối với anh tôi chưa từng xuất hiện. Thế nhưng không nhắc tới không có nghĩa là anh chấp nhận ‘Tiểu Hằng đã chết’ không đề cập tới có nghĩa là anh sẽ vô cùng bình thường để có thể làm những chuyện xung quanh.

Hạ Minh Tu càng ngày càng lo lắng, thường này quá mức quái lạ nên mới khiến cho tâm người ta phải sợ hãi.

Cuối cùng Hạ Minh Tu đành phải mạo hiểm đem thương tâm khổ sở nói với Lạc Dư Thần: “Hay là chúng ta đến thăm Tiểu Hằng được không?”

Tôi cũng rất muốn nhìn bản thân một chút, tôi muốn biết Phương Tả ức đã mai táng mình ở chỗ nào.

Trong tưởng tượng của tôi thì phần mộ của mình chỉ là một khóm đất nhỏ, lẳng lặng đứng trước là một cây chữ thập màu trắng, trên có vòng hoa tưởng niệm của người đến thăm, cánh hoa màu đỏ thưa thớt bốn phía, tôi nghĩ đó là một nơi thật cô độc, như vậy mới thích hợp với tôi.

Nếu như cứ tùy tiện tiện mà mua cho tôi miếng đất ở công cộng, tôi nhất định sẽ không tha cho Phương Tả Ưc.

Lạc Dư Thần nghe Hạ Minh Tu nói như vậy lại cười: “Thăm cái gì mà thăm? Phương Tả Ưc có nói cho em biết chỗ bệnh viện sao?”

Hạ Minh Tu cắn môi một cái, nơm nớp lo sợ nhỏ giọng nhắc anh: “Tiểu Hằng cậu ấy đã...”

Lạc Dư Thần không để cậu ta nói xong đã vội vàng ngăn lại, dùng giọng cường ngạnh nói: “Cậu ấy ghi hận

anh, chờ khi nào Tiểu Hằng hết giận thì sẽ trở về thôi. Anh biết mà.”

Hạ Minh Tu nhìn ánh mắt Lạc Dư Thần sắc bén như kiếm nên không dám mở miệng nữa.

Anh lừa gạt chính mình, xem như lừa gạt đó là chuyện đương nhiên, cũng giống như bắt mình phải tin nó. Lạc Dư Thần trốn tránh hiện thực, làm cho người ta phải không ngừng lo lắng.

Mà chuyện sau đó càng chứng minh lo lắng của tôi hơn nữa, anh cứ nhiên còn mua về một đồng hồ kim cương đính đá quý, nói đó là quà sinh nhật cho tôi.

Sinh nhật tôi vào tháng tư, mà anh thì chưa từng mua quà cho tôi bao giờ. Nhưng mà đây không phải quan trọng nhất, quan trọng là, tôi đã chết rồi, anh cũng biết điều đó.

Hạ Minh Tu bị hành động của Lạc Dư Thần dọa sợ, cậu ta thấy anh cầm chiếc đồng hồ kim cương trên tay lặng lẽ cười mà không khỏi run rẩy.

Người đen mặt nhất chính là Tiểu Lộ, tuy rằng cậu vẫn như trước nhưng lần này không hề từ chối thỉnh cầu của Hạ Minh Tu nữa. Lần thứ hai Tiểu Lộ đứng trước mặt anh nói: “Ngày thứ hai khi Tiểu Hằng rời khỏi nhà anh thì đã cắt cổ tay tự sát.”

Lạc Dư Thần không hề giống như lần trước mà nhảy dựng lên, ngược lại chỉ nhìn chăm chăm Tiểu Lộ sau đó xoay xoay đồng hồ đeo tay, cuối cùng bất đắc dĩ nở nụ cười. Tiện đà anh đột nhiên khiến cho người ta muốn sờ gáy óc kinh hãi, Lạc Dư Thần ngắc đầu, vội vàng hỏi Tiểu Lộ: “Cậu nói lại đi, là lúc nào?”

Trong ánh mắt loé sáng tia mừng như điên, nhìn dáng vẻ đó đột nhiên tôi phát hiện mình đã làm sai một việc.

“Ngày thứ hai từ khi rời khỏi nhà anh, ngày 3 tháng 12.”

Toàn thân căng thẳng của Lạc Dư Thần đột nhiên được buông lỏng, anh phát ra tiếng cười cổ quái giống trút được gánh nặng, hung hăng hít thở, trên mặt tràn ra vẻ an nhàn. Anh nhìn Tiểu Lộ, con người màu đen như phát sáng: “Quả nhiên là các người gạt tôi.”

Thân thể Tiểu Lộ khẽ bất động, định xung đột với Lạc Dư Thần nhưng lại bị Hạ Minh Tu ngăn lại.

24. Chương 24

“Ngày 28 tháng 12 Tiểu Hằng còn ở nhà tôi một đêm, chăm sóc còn nấu cháo cho tôi nữa.” Lạc Dư Thần ngắc đầu, có chút đắc ý, dường như dùng ánh mắt tình địch liếc nhìn Tiểu Lộ.

“Anh nói dối.” Lộ ụy Tịch cũng nhìn anh chăm chăm, nghiêng rằng nghiêng lợi.

Sinh mệnh của anh trong một đêm thiên hôn địa ám kia, tôi đã được một lần cuối cùng đem anh ôm chặt lấy, tôi cảm kích ông trời có thể cho tôi vào khoảnh khắc cuối cùng cảm nhận được độ ấm, thật đáng buồn nó lại mang cho Lạc Dư Thần một hy vọng giả tạo, đó là một đêm không nên phát sinh.

Hiểu lầm này sẽ khiến Lạc Dư Thần phát điên, hoặc là những người bên cạnh anh.

Lạc Dư Thần nghe được thứ mà anh vẫn muốn nghe sau đó không quan tâm đến Tiểu Lộ. Anh ưu nhã đứng lên, nở nụ cười hoà ái trước mặt Tiểu Lộ sau đó chuẩn bị ra lệnh đuổi khách.

Trước khi tiễn khách anh dường như nhớ lại thứ gì đó, vẻ mặt dần dần ôn hoà lại. Anh mỉm cười nói với cậu: “Làm phiền cậu nói với Tiểu Hằng, tôi chờ cậu ấy. Tiểu Hằng đợi tôi mười năm thì tôi chờ cậu ấy cả đời. Cậu nói cho cậu ấy biết là tôi đang ở nhà chờ, khi nào cậu ấy cũng có thể về được.”

Tiểu Lộ nhìn lạc Dư Thần, trên mặt đột nhiên hiện lên loại vẻ mặt đau đớn, vừa muốn nói gì nhưng Hạ Minh Tu bởi phía sau nín lại, để Lạc Dư Thần cứ cười đi.

Mà chính linh hồn tôi cũng như sắp bị ôn nhu của Lạc Dư Thần xé nát.

Chờ tôi Lạc Dư Thần, anh chờ tôi làm gì?

Tại sao từ đầu tới cuối anh cứ ngốc như vậy. Đầu tiên là mười năm trước cũng không muốn yêu tôi, đến bây giờ lại nói chờ tôi cả đời.

Cả đời của anh còn dài, còn rất nhiều rất nhiều hạnh phúc, chờ tôi làm cái gì.

Anh ở nhà chờ tôi, khi nào tôi cũng có thể về được. Đã không về được rồi, tôi là một người quá ngu xuẩn, tôi đã làm một chuyện mà mãi mãi không thể nào vãn hồi được, tôi vĩnh viễn cũng không thể trở về được nữa.

Lầm vào lạc lối, lâu lắm, xa lắm. Đường trở về, nhìn không thấy.

Làm sao bây giờ, thật sự quá trễ rồi, quá trễ, quá trễ, tất cả đã không thể cứu vãn được nữa..

Buổi tối, Hạ Minh Tu nói với Lạc Dư Thần: “Em đã hẹn với bác sĩ tâm lý, vào chủ nhật.”

Lúc này tôi thật sự thức tỉnh cảm kích Hạ Minh Tu đã không cắt đứt quan hệ dây dưa này, cậu ta biết Lạc Dư Thần đã tới cực hạn nên mới trở nên nghiêm trọng.

“Không có chuyện gì thì sao phải gọi bác sĩ?” Lạc Dư Thần cười khổ, tiếp tục lay hoay với chiếc đồng hồ của mình.

“Anh không bình thường.” Hạ Minh Tu nói.

“Em mới không bình thường ấy.” Lạc Dư Thần cười, vẫn xa cách như cũ.

Hạ Minh Tu đi tới, đứng trước mặt anh, tỉnh táo mà nhìn.

Cậu ta không cao như Lạc Dư Thần, không khoẻ như Lạc Dư Thần, không có khí lực như Lạc Dư Thần, thế nhưng lại có thể khắc phục tất cả trở ngại trước mắt.

Cậu ta nói với Lạc Dư Thần: “Anh tỉnh lại đi, Tiểu Hằng đã chết rồi.”

May là Lạc Dư Thần không hề nổi giận, cũng không có chuyện gì phải hối hận khi trước.

Dáng vẻ của anh vẫn khiến cho người ta phải sợ hãi nhưng bây giờ không còn một chút khí tức lạnh lùng như thường ngày, anh cứ giống như một cậu học sinh cái gì cũng không hiểu tìm đến giáo viên hỏi vấn đề, gằn ra từng chữ: “Vì sao các người cứ lúc nào cũng muốn cậu ấy chết?”

“Lạc Dư Thần anh tỉnh lại đi.” Hạ Minh Tu kiên định nhìn anh, con ngươi đã tràn ngập nước mắt.

“Em đừng khóc.” Lạc Dư Thần nhìn cậu, có chút bất đắc dĩ cười: “Nhưng mà không phải thật đâu. Em đừng lo lắng, khi anh mất bình tĩnh, vào ngày đó Tiểu Hằng đã nấu cháo cho anh, em cũng ăn đó thôi...”

“Anh đừng tự huỷ hoại như vậy có được không!!” Hạ Minh Tu rút cuộc nắm chặt Lạc Dư Thần, nước mắt rơi như mưa: “Em không biết anh có mộng du hay không, ngay cả mình còn nhầm lẫn giữa hư ảo và thực tế, em sẽ nói cho anh nghe một lần, Tiểu Hằng cậu ấy đã chết, là tự sát, cậu ấy sẽ không quay về nữa, không bao giờ...không bao giờ ở cạnh anh nữa đâu ——”

Hạ Minh Tu cuối cùng cũng gào khóc, cậu ta ôm lấy Lạc Dư Thần, còn Lạc Dư Thần thì bị xô té nhào xuống đất.

“Cậu ấy không chết.” Anh thì thảo nói: “Rõ ràng cậu ấy đã tới chỗ anh, các người sao cứ không tin anh...”

“Đừng lừa gạt bản thân nữa, Lạc Dư Thần.” Hạ Minh Tu lắc anh, hung hăng nắm lấy bờ vai mà lắc: “Nếu như cậu ấy thật sự đã tới thì tại sao lúc em về không có một ai. Trừ anh ra thì còn ai nhìn thấy nữa? Vì sao cậu ấy không ở lại? vì sao không giúp anh gọi bác sĩ?”

“Cậu ấy....anh...”

“Nếu Tiểu Hằng thật sự tới thì vào bằng cách nào? Nếu cậu ấy còn chia khoá khi trước của anh, nhưng anh đã đổi ổ khoá rồi mà!”

“Anh...anh nhất định là quên khoá cửa...còn có...” Lạc Dư Thần bị Hạ Minh Tu hỏi đến không cách nào trả lời, liền vội vàng như nắm được phao cứu mạng cuối cùng: “Rõ ràng cậu ấy đã giúp anh bằng bó vết thương, em thấy không, còn có cháo...”

Bát cháo kia, chính là chứng cứ phạm tội quan trọng nhất mà tôi không nên lưu lại.

Hạ Minh Tu giận dữ phản bác: “Đó là tự anh làm! Lạc Dư thần, lừa gạt bản thân thì dễ chịu lắm sao? Anh nói em nghe đi!”

Lạc Dư Thần chỉ có thể lặp lại: “Không phải, thật sự Tiểu Hằng...”

Lạc Dư Thần dù có giải thích thế nào đi chăng nữa cũng vô ích. Bởi vì đó là chuyện vốn không thể xảy ra, chỉ có tôi, trên đời này chỉ có mình tôi mới có thể giải thích.

Tôi chỉ mong Lạc Dư Thần bị Hạ Minh Tu thuyết phục, cảm giác mình đúng là đang nằm mơ rồi. Phải chấp nhận chuyện tôi thật sự đã chết, cũng sẽ tốt cho khi anh bắt đầu một lần nữa cùng với Hạ Minh tu, không còn lừa dối bản thân cũng không khiến cho mọi người đau khổ.

“Tiểu Hằng căn bản không hề tới. Khi đó cậu ấy đã mất rồi, cậu ấy sẽ không trở về nữa, em xin anh đừng nằm mơ nữa!” Hạ Minh Tu ôm lấy Lạc Dư Thần, giống như muốn làm cho anh tỉnh lại. Cậu sẽ nguyện không tin tưởng vào chứng cứ của anh, sinh tử của một người không thể trở thành trọng tâm của một câu chuyện đùa, qua chứng thực của Tiểu Lộ và Phương Tả Ưc, không có lý do gì có thể chống chế lại nữa.

Lạc Dư Thần cũng gấp: “Sẽ không đâu, nhất định là Tiểu Hằng, nhất định là cậu ấy! Mười năm...Tiểu Hằng chỉ biết khiến cho anh vui vẻ...” Anh dùng mọi biện pháp để giải thích, gấp đến độ nước mắt cũng chảy ra, không nhìn thấy đau thương của Hạ Minh Tu, anh chỉ biết mờ mịt cầm lấy tay cậu như cũ: “Cậu ấy rõ ràng đã rất tốt...vì sao ai cũng nói Tiểu Hằng chết rồi...”

Thê thảm như vậy, tôi cũng không còn cách nào nhìn tiếp nữa. Lạc Dư Thần bàng hoàng thống khổ, uỷ khuất và chua xót, tất cả như cửa lên người tôi, đau đớn không tả được.

Rõ ràng tôi đã ở cạnh anh, rõ ràng tôi trơ mắt nhìn anh đau đến thê thảm nhưng lại không thể an ủi một chút nào, thậm chí không thể đưa tay ra, thay anh lau đi nước mắt.

25. Chương 25

Tôi chỉ lặng lẽ nhìn người mình yêu đau đớn, đau đến chết đi sống lại.

“Anh đứng lên.” Hạ Minh Tu đột nhiên lau nước mắt, đứng lên, cố sức kéo Lạc Dư Thần từ dưới đất dậy. Cậu vẫn lo lắng và bi thương, kiên quyết nhìn Lạc Dư Thần, trầm trầm nhìn vào trong mắt anh.

“Tiểu Hằng đã chết.” Cậu ta một lần nữa tỉnh táo nói lại sự thật này, bình tĩnh đến cay nghiệt, quyết liệt đến tuyệt vọng.

Bây giờ cũng không còn là đoạn thời gian một Hạ Minh Tu ân cần, ẩn nhẫn, hiền lành, ôn nhu và mềm yếu nữa, cậu ta đã trở nên kiên cường quyết liệt rồi. Cái người xán lạn kia tôi đổ kị vạn phần, ước ao vạn phần, ganh tỵ với một Hạ Minh Tu kiên cường đến chói lóa.

Lạc Dư Thần vẫn lắc đầu như cũ, chỉ có tôi biết anh không phải là lừa mình dối người, chỉ có tôi mới biết anh tin thật rằng tôi còn sống, tuy cũng không phải là một ý nghĩ thật sự khiến người ta tin tưởng được.

Nó chỉ biết làm cho người ta cho là anh đã điên mà thôi.

Hạ Minh tu đột nhiên ôm lấy anh, thật chặt, kiên quyết không cho anh giãy dụa lần nữa. Cậu ta ghé vào lỗ tai Lạc Dư Thần nhẹ nhàng nói: “Lạc Dư Thần, Lạc Dư Thần, anh còn có em...”

Lạc Dư Thần ngẩn người, một trận mờ mịt.

“Anh còn có em, em vẫn luôn ở bên cạnh anh mà.” Cậu vẫn lo lắng, nhẹ nhàng nói bên tai Lạc Dư Thần, giống như đang thôi miên.

Tôi biết đó không phải là thôi miên, đó là từ đáy lòng Hạ Minh Tu mà có. Cậu lúi xuống góc, ở bên cạnh len lén nhìn Lạc Dư Thần, chấp nhận là một người bạn nhưng cũng không buông tha.

Cậu đợi Lạc Dư Thần quay đầu lại, chờ anh khi lạc đường thì tự cậu sẽ đi đến dẫn anh. Cậu đã chờ đã chờ rất lâu, rất lâu rồi.

Suy bụng ta ra bụng người, nhất cử nhất động của Hạ Minh Tu, từng chút tâm tư của cậu ta tôi đều thấy rõ.

Bởi vì tôi cũng đã từng như vậy.

Tuy rằng tôi ngang ngược ép buộc Lạc Dư Thần ở cùng tôi, thế nhưng thực tế mười năm nay tôi lúc nào cũng chỉ co đầu rút cổ ở một góc, chờ Lạc Dư Thần về nhà mà thôi.

Quá ngu ngốc, bây giờ mới phát hiện như vậy.

Tôi đã thế, Hạ Minh Tu cũng không thể lạc vào bước này. Nếu như nói Lạc Dư Thần và tôi tự làm tự chịu

thì Hạ Minh Tu chính là người bị hại, bị lôi kéo.

Từ đầu tới cuối, cậu ta không hề sai bất cứ việc gì.

Tất cả lỗi lầm đều là của tôi và anh.

Chúng tôi đã trả cái giá quá cao cho sự sai lầm của mình, cậu ta cũng không có oán giận, chỉ là nhìn sâu vào mắt của anh nói: “Em biết anh thống khổ, anh khó chịu nên tự trách mình, nhưng mà chuyện đã xảy ra rồi, em không thể để anh dằn vặt bản thân nữa.”

Mặc dù ánh mắt của Lạc Dư Thần ở nên trống rỗng nhưng Hạ Minh tu nào dễ dàng buông tha.

“Nếu như anh thống khổ thì em cũng sẽ thống khổ cùng anh, nếu như anh cần thời gian để chữa lành vết thương thì em sẽ chờ anh, em có thể chờ anh dần dần quên đi cậu ấy, cũng có thể cùng anh nhớ cậu ấy cả đời.”

“Nhưng anh đừng lừa gạt bản thân nữa, anh không thể ăn uống chính là tự dằn vặt mình, xin anh đừng ném em ra khỏi thế giới của anh, em không phải là người bạn mà anh có thể tùy tiện vứt bỏ, cho tới bây giờ em cũng không là bạn bè bình thường của anh nữa đâu!”

“Nhưng em có thể rút khỏi.”

“Em có thể rút khỏi không phải bởi vì thấy anh đau khổ, là bởi vì nếu Tiểu Hằng có tư cách khiến cho anh hạnh phúc, nếu hiện tại Tiểu Hằng nhất gan kia không thể cho anh được hạnh phúc, thì em cũng có thể mà!”

“Em có thể chờ, Tiểu Hằng chờ anh mười năm thì em cũng có thể!”

Cậu nói không sai, là lỗi của tôi, là tôi nhất gan, tôi là người đầu tiên rút khỏi, chiến dịch vừa bắt đầu thì tôi đã đầu hàng, tôi có tư cách gì đoạt đi người quan trọng nhất của Hạ Minh Tu?

Tôi có tư cách gì nhìn Hạ Minh Tu lùi xuống nhường anh lại cho mình, ngậm vui vẻ vì trong lòng Lạc Dư Thần thật sự có tôi.

Cậu ta thật sự, quá hoàn mỹ, không phải cố ý, không có một chút đáng về làm bộ làm tịch, người như tôi hoàn toàn không thể sánh với sự hoàn mỹ đó.

Tôi đã từng ở trước mặt Hạ Minh Tu tỏ ra kiêu ngạo và kiên trì, liên căn cứ vào thiên thời địa lợi, tôi so với Hạ Minh Tu gặp anh đã nhiều năm, ở bên cạnh anh chờ đợi đến mười năm, tôi biết rằng Hạ Minh Tu tốt hơn tôi rất nhiều, biết rằng cậu ta cũng yêu anh, thế nhưng cuối cùng vẫn là tôi tự cao là có thể làm được, tôi đã từng nghĩ Hạ Minh Tu không có cách nào so sánh với tôi.

Bây giờ việc duy nhất tôi có thể làm cho Lạc Dư Thần thì Hạ Minh Tu cũng có thể. Cậu ta cũng có thể chờ, tôi cũng tin tưởng là Hạ Minh Tu có thể chờ đợi được.

Chờ, hay một hồi từ từ dày vò đau khổ, lạc trong thất vọng và tuyệt vọng.

Thế nhưng Hạ Minh Tu không phải vậy, chỉ có một đêm, mọi thứ cậu ta đều có thể làm được. Có thể rất nhanh thì Lạc Dư Thần cũng sẽ phát hiện, tưởng niệm điên cuồng của anh đối với tôi chẳng qua chỉ là sự áy náy thua thiệt.

Tôi đã thấy qua rất nhiều ví dụ, nó cũng không phải là một tình yêu chân chính, cứ giống như đồng tình áy náy lắng đọng lại, sau đó cứ tưởng đó là tình yêu quanh quẩn trong tâm. Kết quả, cuối cùng chỉ có mình tôi cam nguyện, tự cho mình là đúng sau đó với buông tay Lạc Dư Thần ra để rồi phát hiện chuyện anh thích tôi là sự thật.

Đây là tôi của bây giờ, vừa nhìn Lạc Dư Thần yêu không hết được trong lòng cũng có một tia ti tiện khuây khoả, tôi thật sự rất đáng buồn.

Nhìn Lạc Dư Thần và Hạ Minh Tu, đó là đất trời tạo nên.

Lạc Dư Thần như mất hồn, chỉ lẩm bẩm tự nói: “Tiểu Hằng còn sống...”

Anh đã có rằng tôi còn sống. Anh đã tự chối Hạ Minh Tu, anh chính là thật, chỉ có mình anh tin tôi còn sống.

Nếu như không có hôm đó, nếu như không phải anh cứ tin tôi chưa chết đi, có phải là anh đã chấp nhận Hạ Minh Tu rồi không?

Tôi không biết đáp án. Tôi chỉ biết hiện tại Hạ Minh Tu đang đau lòng cho anh, cậu đã cố kiên trì chữa vết thương lòng cho Lạc Dư Thần.

Mặt của cậu ta rõ ràng đã trắng bệch nhưng vẫn nhìn Lạc Dư Thần hốt hoảng, cuối cùng là lộ ra một vẻ tuyệt vọng không cam lòng chưa từng thấy bao giờ.

Đúng vậy, cậu ta không cam lòng.

Nhất định là không cam lòng, Hạ Minh Tu cuối cùng cũng chỉ là một người bình thường, cậu cũng mong muốn có người bảo vệ, có người để yêu.

Tôi thua bởi cậu ta, là do tôi còn ngu ngốc lắm, tuy rằng cũng có một tia không cam lòng, nhưng cuối cùng thua vẫn cứ là thua. Mà cậu ta bại bởi tôi, thua toàn bộ một cách kỳ lạ, thua một cách hoang đường, thua ngay cả tôi cũng không biết cậu ta có chỗ nào sai.

Gió đêm sóng lặng vốn là vậy, vẫn ôn hoà như cũ, nhưng tôi nhìn giữa Lạc Dư Thần và Hạ Minh Tu một chút hoàn mỹ hài hoà, đều nhìn không thấy.

Tôi đã tận mắt nhìn thấy Lạc Dư Thần bọn họ từng chút một huỷ diệt, nhưng giờ lại xa cách bởi một người không đủ tư cách như tôi.

Thế nhưng bây giờ tôi đã không còn cách trách Lạc Dư Thần không biết quý trọng, trách Hạ Minh Tu đến không đúng lúc, còn cất cao giọng nói rằng mong cho cả hai bọn họ có được một kết quả tốt.

Tôi nhìn Lạc Dư Thần huỷ diệt đi tất cả, chỉ có yêu thương. Anh trước nay vẫn vậy, vẫn thích là làm theo ý mình mà không để ý đến suy nghĩ người khác.

Và toà thành thuỷ tinh mà Hạ Minh Tu đã khổ cực lắm mới dựng được, cứ như vậy mà bắt đầu sụp đổ xuống, hư hại, sụp đổ.

26. Chương 26

Lạc Dư Thần rốt cuộc cũng phải cùng Hạ Minh Tu đến gặp bác sĩ tâm lý. Cho ra kết luận, bởi vì gặp đá kích quá lớn nên khiến cho tiềm thức trốn tránh hiện thực và áy náy quá động nên ảnh hưởng đến chứng vọng tưởng.

Lạc Dư Thần phản ứng được bốn chữ, như anh đang nghe chuyện phiếm.

Tôi biết, Lạc Dư Thần có thể sẽ không cách nào tiếp thu hiện thực, thế nhưng anh cũng không đến mức mắc chứng vọng tưởng.

Hôm đó, lần cuối cùng tôi được ôm chặt lấy anh, cái loại cảm xúc mà khi hai con người có thể được chạm vào nhau chính là chân thật. Nó thật sự đã xảy ra, anh cũng đã nhớ rất rõ điều đó.

Lạc Dư Thần không chịu để cậu ép uống thuốc một cách ngu ngốc bởi tên bác sĩ tâm lý được, nên chỉ đành dùng cách thôi miên, lần này Hạ Minh Tu cũng không có cách nào ép buộc cả.

Hơn nữa bởi vì công tác quan hệ nên Hạ Minh Tu phải rời nhà một lần.

Cậu không yên lòng cho Lạc Dư Thần, Lạc Dư Thần lại nói: “Anh cũng không phải đứa nhỏ, làm sao xảy ra chuyện gì được.”

Chúng tôi đều biết nếu Lạc Dư Thần ở tình trạng này thì khả năng xảy ra việc sẽ cao lắm, thế nhưng công ty đã an bài, Hạ Minh Tu cũng không cách nào tranh cãi nên đành để anh tùy ý.

Trước khi đi, cậu hỏi: “Anh mua quà, là muốn tự mình đưa tận tay cậu ấy sao?”

Ánh mắt Lạc Dư Thần lập tức toả sáng, mỉm cười gật đầu.

Tôi biết Hạ Minh Tu hỏi như vậy đơn giản là muốn đảm bảo trước thán tư khi cậu trở về Lạc Dư Thần vẫn là một người sống mà thôi.

Hạ Minh Tu đi, trong phòng không ai có thể dung túng Lạc Dư Thần nói ra những câu ngu ngốc, anh rất an tĩnh, càng nhìn càng thấy bình thường.

Anh vẫn cầm trên tay tấm ảnh mình và Hạ Minh Tu chụp cùng nhau trên ngựa gỗ xoay tròn hồi giáng sinh, cười đến mờ ảo, mãi cho đến khi có một ngày tôi thật sự không bình thường, cứ lúc nào cũng đi sau lưng anh, thì tôi thấy anh dùng tay vuốt phẳng nó.

Bọn họ cười đến vui vẻ, phía sau đó, ở một góc trong hình còn có một người đang cưỡi ngựa là tôi. Mặc dù phía trước là hai đại mỹ nhân toả sáng ngời ngời, chỉ cần không để ý bối cảnh thì sẽ không nhìn thấy, nhưng nếu không thì không thể che giấu được.

Thật mất thể diện, khi đó tôi len lén nhìn về mặt bọn họ còn bản thân mang về vẻ cô đơn và hâm mộ.

Ngay lúc đó tâm trạng đau xót, ngoại trừ mình tôi tự biết, thế mà còn bị máy ảnh bắt được, vĩnh viễn lưu lại.

Lạc Dư Thần cứ như vậy mà hoài niệm nhìn, ôn nhu vuốt ve nơi có tôi thật lâu.

Thì ra anh nhìn lâu đến vậy, hoài niệm lâu đến vậy không phải Hạ Minh Tu mà là tôi, tuy rằng bọn họ là diễn viên, tuy rằng tôi chỉ là một góc nhỏ tổng thể giới của bọn họ.

Đây là tấm ảnh duy nhất khi tôi còn sống, còn những thứ khác tôi đã tận mắt thấy anh đốt đi. Thật mỉa mai, hiện tại lại xem một góc nhỏ này như bảo bối, thế mà trước đây một đồng ảnh chụp của tôi không lưu lại một chút nào.

Nhìn Lạc Dư Thần khi đen tất cả hồi ức ném vào lò thiêu, tôi chỉ thấy anh quá vô tình. Tôi không nghĩ, tôi khi anh quyết liệt như vậy, vừa vặn là bởi vì quan tâm tôi.

Nếu là trước đây anh sẽ không có vẻ mặt như thế này, thậm chí cũng không thể hiểu được nội tâm của bản thân. Anh rất làm theo cảm tính, giống như vừa thấy Hạ Minh Tu đã muốn chung tình, thế nhưng đến bản thân anh cũng không hiểu cuối cùng thì mình muốn như thế nào đây.

Mặc dù có thể lựa gạt mình, nhưng tôi còn nguyên tin tưởng Lạc Dư Thần đã thích tôi từ sớm, chỉ là yêu hận chung đường nên mới triển miên.

Khi một loại tình cảm quá mãnh liệt, sự mãnh liệt ấy sẽ khiến cho ta cảm thấy sợ và tìm cách trốn tránh nó.

Cho dù là yêu hay hận đều là thứ tình cảm mỗi ngày phải trải qua, nói không chừng là khi tôi quay đầu thì anh phát hiện ra cũng không tệ.

Dù cho là thế nào, anh si ngốc nhìn tôi ở một góc ảnh chụp, như thế cũng đã đủ rồi. Mặc kệ anh đã từng đối xử với tôi ra sao, đối với tôi có đáng hổ thẹn như thế nào, tất cả đều đủ.

Nhưng tôi đã tham lam không biết chừng mực, tôi thậm chí không thể chúc phúc cho anh và người khác hạnh phúc, thế nhưng tôi thật sự mong anh là có thể hạnh phúc. Hơn nữa thật lâu khi trước tôi muốn hạnh phúc của anh là phải do tôi tạo ra, đây là ước nguyện lâu dài cũng là ban đầu của tôi, kết quả tôi làm sao đã quên mất rồi?

Ngày đó Lạc Dư Thần đáp ứng tôi, chúng tôi đã cùng nhau dọn đến căn nhà của mình, không phải tôi đã bắt anh phát thệ sao?

Mặc kệ dùng nhiều ít nỗ lực, bao nhiêu thời gian, tôi muốn cho Lạc Dư Thần sẽ có một ngày phải thích tôi, tôi muốn cho anh trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất thế giới.

Từ đó về sau tôi chỉ sợ mình làm không đủ, chỉ sợ bản thân không giữ được Lạc Dư Thần, cuối cùng phải buông anh đi.

Cuối cùng? Là tôi đầu tiên ý thức rằng anh sẽ rời đi. Lại là tôi quên mất dù cho cả đời này, tôi cũng muốn cho Lạc Dư Thần được hạnh phúc.

Cho tới bây giờ tôi mới là con người phụ bạc.

Khi cầm lấy con dao nhỏ, trong lòng tôi đã tuyệt vọng. Là uỷ khuất, là một mảnh tình mịch bình yên.

Khi đó, lời thề son sắc sẽ cho Lạc Dư Thần hạnh phúc có còn không? Tôi đồng ý muốn cho anh hạnh phúc là đây sao?

Kết quả là tôi đoạn đi cả đời của mình, trở thành thế này, làm sao ăn nói với anh.

Lạc Dư Thần còn nhìn ảnh chụp, tâm tư giống như đã trôi thật xa.

Tôi không biết anh có phải đang nhớ lại từng chút một kí ức hay không.

Đột nhiên, anh như nghĩ đến cái gì, từ sa lon đứng bật lên một cái, bước đến ngay chiếc học tủ nhỏ gần đó.

Bên trong là đồ của anh và Hạ Minh Tu, là tấm chụp anh và cậu ta mặc đồ chó và mèo vô cùng khả ái. Ngón tay thon dài hơi run, từ phía sau những tấm ảnh đó hé ra một tấm đã bị che khuất.

Anh đem nó xem như trân bảo ủ vào lòng bàn tay, ánh mắt loé ra, vụn phần mừng rỡ.

Tôi đứng sau lưng kinh ngạc cười khở, khi Lạc Dư Thần tuyệt tình đuổi cùng giết tận cư nhiên vẫn thiếu mất một tấm sao.

Anh khi trước lười biếng không biết đã ném nó đi nơi nào, nhưng không nhờ nơi dễ lãng quên nhất chính là nơi an toàn nhất.

Đây là tấm ảnh mười năm trước khi chúng tôi chưa ở chung, trong hình tôi và anh vẫn chỉ là những con người ở tuổi mười bảy, cả hai ngồi ở bụi hoa, cùng nhau nhìn ánh mặt trời.

Đó là chuyện của rất lâu về trước. Khi đó, cái gì cũng chưa bắt đầu, không có cái gì là ai, mà thật sự là chẳng sai điều gì, cũng có rất nhiều thời gian để hối lỗi.

Khi đó chúng tôi cười đến xán lạn mà không có một tia khinh buồn nào.

Trên cái thế giới này, nếu nhưng một khoảng thời gian nào có thể vĩnh tồn mãi mãi, tôi chỉ mong muốn đó là vào khoảnh khắc đó, tôi có thể bên cạnh anh, lặng lẽ là một người bạn, một người bạn thân, ngắm hoa nở hoa tàn, tự sinh tự diệt.

Anh sẽ mãi mãi tốt với tôi, mãi mãi sẽ cười với tôi, mãi mãi sẽ không khiến cho tôi phải thương tâm khổ sở.

27. Chương 27: – Ngỡ Là Yêu Nhưng Lại Không Phải

Hiện tại, thứ chưa từng thay đổi chỉ có tấm ảnh này, lưu lại nụ cười đã từng có, giờ chỉ còn cảm thán, thời gian đã vĩnh viễn mất đi, cảnh còn người không thấy.

Cũng tốt, chỉ còn cái này, thứ hồi ức duy nhất còn lại giữa chúng tôi, cũng là dừng lại ở một khắc đó.

Anh vẫn cứ theo lẽ thường công tác, lại đang rỏ chức show diễn tại thành phố B, bận tối mày tối mặt.

Trong khoảng thời gian này cường độ công tác đặc biệt lớn khiến anh gầy gò rõ rệt.

Căn bản là anh ăn cơm không thật ngon, đói bụng thì cứ ngâm ngược, hoàn toàn không quan tâm đến cơ thể mình thế nào, trong mắt của tôi anh chính là đang liều mạng.

Lúc đó anh có tham gia một chuyên mục trò chuyện, vốn đâu chỉ là khách làm nền, kết quả thế nào lại bị MC hỏi không ngừng tới ‘hồi ức đã lâu’ bên trong hẳn là nhắc tới người yêu của anh.

Kỳ thực Lạc Dư Thần cũng nên cho ra một câu trả lời chắc chắn, tôi không có thấy anh lên mạng, thế nhưng phỏng chừng quan khách và nhân viên cũng đều bị đập cho tê liệt vài lần.

Rất nhiều người yêu anh, rất nhiều người không cam lòng, nhất định đều nghĩ đó là dạng người ưu tú như thế nào mới có thể khiến một người lạnh lùng như anh hoá thành một mùa xuân gió nhẹ.

“Lạc Dư Thần, anh đã quen người nọ bao lâu rồi?” nữ MC ánh mắt vụt sáng hỏi.

Tôi biết cô nàng cũng không phải thật sự muốn nghe đáp án, nhiều lắm chỉ là muốn quẩn Lạc Dư Thần một chút, bởi vì...anh sẽ không phải là người sẽ tự động nói ra, nhưng nếu có thì độ chân thật cũng rất thấp.

“Đã được...” Lạc Dư Thần nhẩm tính một chút: “Đã được mười sáu năm.”

“Tại sao lại như vậy!” Nữ MC hiển nhiên là ngoài ý muốn, lập tức tỏ vẻ khó chịu: “Đáng ghét, tại sao tới giờ còn chưa nghe anh nói qua.”

“Trước đây tôi vẫn không biết là mình thích người đó.” Lạc Dư Thần chân thật trả lời: “Chờ đến khi tôi phát hiện thì đã muộn rồi.”

“Anh bị đá~~~?” Nữ MC lập tức lộ vẻ mặt hoảng sợ, tay ôm trán nói: “Tôi không tin, tại sao lại có một người dám đá nam sinh đập trai như thế này chứ~~”

Tất cả đều ồ cười nhưng anh thì lại không như vậy.

“Là mỹ nữ mỹ nữ phải không?” MC không ngừng cố gắng.

Tôi thấy Lạc Dư Thần nở nụ cười quái dị một chút. Tôi biết đó là thứ mà anh không thể nào nói ra được.

Không phải là ‘mỹ nữ’, hai chữ cũng không đúng.

“Cậu ấy là người tốt, kết duyên với tôi vốn là đáng tiếc.” Lạc Dư Thần hơi cúi đầu, vẻ mặt ưu phiền đẹp trai khiến nữ MC say mê vạn phần.

“Nhất định là đại mỹ nữ.” Bên cạnh có người khác nói: “so với Alice thì sao?”

Alice là một người nằm chung trong vị tai tiếng tình cảm với Lạc Dư Thần tương đối xinh đẹp.

Lạc Dư Thần lắc đầu cười không nói.

“Vậy làm sao bây giờ? Nếu anh không có bạn gái, có biết là tôi lo lắng lắm không?” Nữ MC cọ cọ bên người Lạc Dư Thần, khoa trương liếc mắt đưa tình.

“Cô chẳng phải kết hôn lập gia rồi hay sao!!” Ha ha rồi kéo cô nàng đi chỗ khác.

“Tôi sẽ chờ cậu ấy.” Chờ cho đến khi Lạc Dư Thần trả lời, ống kính đưa tới phía anh đặc biệt nổi bật, anh nhìn màn ảnh, ai cũng nghĩ rằng anh sẽ trốn tránh giảo quyệt, nhưng cuối cùng lại đưa ra một lời nói thâm tình như vậy.

Tôi nghe được tiếng kinh hô của mọi người.

Lạc Dư Thần bất vi sở động, vẫn nhìn màn ảnh, chân chân thật thật mà nói: “Tôi sẽ chờ em, vẫn sẽ chờ. Khi nào trở về em đều được hoan nghênh.”

Anh chắc chắn nếu tôi xem TV thì sẽ thấy được đoạn này, nhất định sẽ bị anh làm cho cảm động, nhất định sẽ lập tức trở về cạnh anh.

Tôi đúng là rất cảm động, dùng toàn lực khắc chế bản thân đừng đến ôm lấy anh, tuy rằng tôi đã không còn cách nào trở lại nữa.

Nếu tôi không có ngu ngốc như vậy mà là tiếp thu trị liệu, có lẽ giờ đây cũng đang xem TV rồi cũng sẽ hạnh phúc về cạnh Lạc Dư Thần. Thật là một kết cục hoàn mỹ, chúng ta cùng nhau hạnh phúc.

Vì sao bây giờ lại như vậy, cuối cùng tôi vẫn không còn cách nào nắm lấy bàn tay đó.

Lạc Dư Thần đến thành phố B biểu diễn chưa từng thành công thế này.

Anh đứng trên sân khấu hào quang sáng rực, tiêu sái vạn phần.

Tôi dưới đài cao, bao nhiêu người vì anh điên cuồng. Nếu như anh muốn thì anh sẽ có rất nhiều thứ.

Vậy tại sao ánh mắt anh cứ lại che giấu cái bi ai cô độc như vậy?

Thời gian bình yên anh đã thêm vào một ca khúc có thể là “Tự ái nhi phi”

Cho tới bây giờ, trong concert đầu tiên, anh đã khiến cho Fan có một kinh hỉ lớn.

Là viết cho tôi, đáng tiếc là một chút tôi cũng không thể nghe được, hơn nữa không có thể nhớ được câu từ. Dưới đài các thiếu nữ cuồng nhiệt hò hét chói tai, mà ở phía cao cao trái lại không hề có sự thân thiết nào.

Chỉ là, rõ ràng đã gọi ‘Tự ái nhi phi’ hoàn chỉnh của nó toàn bộ đều là ái, không hề liên quan đến chữ Phi nào.

Lạc Dư Thần mãi mãi mâu thuẫn trì độn khẩu thị tâm phi như vậy.

Ca từ đơn giản nhưng lại rất đặc biệt, là bức tranh của hai người, từ sáng sớm khi bắt đầu bởi một tách cà phê cùng ít bánh kem, kết thúc là khi trời tối và tôi len lén nhìn anh say ngủ.

Giai điệu coi như là nhẹ nhàng, hát đi hát lại vẫn thấy bi thương mê man. Tôi thấy phía trước rất nhiều cô gái nghe nhạc của Lạc Dư Thần, phía dưới đó cảm động đến rơi lệ.

Từng chút phản ứng của anh đều động đến trái tim của bao nhiêu người, mà anh thì lại không chú ý đến điều đó. Có bao nhiêu người phấn khích khi nghe anh hát như vậy, có bao nhiêu người yêu anh, tất cả anh đều không quan tâm.

Lạc Dư Thần, đặc biệt cỡ nào lạnh lùng cỡ nào vô tâm cỡ nào tàn khốc cỡ nào để mà lưu lại trong trái tim của con người ta.

Tôi đã từng đem anh làm của riêng, kiêu ngạo những thứ tốt đẹp đến nhường nào. Hạnh phúc gần ngay trước mắt lại nhìn không ra, không chạm được, chỉ có thể khiến cho lồng ngực bẽ tắc rồi chua xót.

Làm sao để buông tay đây?

Làm sao mà bỏ được đây?

Cảm thán cỡ nào cũng không ai ngu ngốc như tôi.

Màn đêm buông xuống, các trang blog fan của anh như muốn nổ tung, rất nhiều thiếu nữ điên cuồng tranh luận về bài ca mới, tranh nhau đánh giá Lạc Dư Thần tiêu sái đến cỡ nào, tranh nhau đoán sự việc đã xảy ra dưới bài hát kia.

Lạc Dư Thần chỉ nhanh chóng lật từng trang từng trang thư để lại.

Tôi đoán rằng anh đang tìm tôi.

Anh biết, bình thường tôi cãi nhau rất ác liệt trong blog của mình về ‘con cá’ và ‘tán tỉnh’

‘Con cá’ là ám chỉ Lạc Dư Thần, ‘tán tỉnh’ là Hạ Minh Tu, bởi vì quan hệ của hai người cơ bản là Lạc Dư Thần thích Hạ Minh Tu, Hạ Minh Tu thích Lạc Dư Thần.

Cửa ADS rất tài, những cách xưng hô đều có câu chuyện riêng của nó, Lạc Dư Thần bị gọi là ‘Lạc Nhạc Thần Ngư Lạc Dư Thần,’ Hạ Minh Tu là ‘Sinh hạ Hoa Bể Nguyệt Tu’ thế nào cũng xứng đáng thành một đôi.

Trên blog tôi dùng ID ‘Cá nấu chín tiêu diệt những bông hoa’ hoành hành ngang ngược, kích động phản bác ngôn luận, tạo thành một nhân tố không hài hoà, nhìn thấy doujinshi hay các ảnh đồng nhân về hai người họ thì nhất định tôi sẽ đến phá đám.

Hay nói cách khác đó là lòng đố kỵ xấu xí vô cùng.

Mà bây giờ khi tôi chết đi, lại thường xuyên nhớ tới những tiểu cô nương ngày xưa hay cùng cãi vã, còn có vài tin tức gần đây lại hỏi: “Anh trai phản động kia sao gần đây lặn mất rồi?”

Lạc Dư Thần tìm nhưng không nhìn thấy ID của tôi nên có chút thất vọng, sau đó anh mở ra bài post mới nhất, mò mò trong đó rồi ngây ngô tới nửa ngày.

Lạc Dư Thần nhìn chằm chằm bài post đó, sắc mặt bị ánh đèn chiếu lên mà trở nên trắng toát, ánh phản xạ lam quang, sâu thẳm vô cùng.

Ngày thứ hai lúc tan tầm không có lái xe về nhà, ngoài dự kiến anh lại đi đến trung tâm thành phố S, nơi đó những ánh đèn sáng rực cả màn đêm, Lạc Dư Thần đi vào cửa hàng trang sức Lu De Vici.

28. Chương 28

Anh tìm kiếm thật lâu.

Nhân viên cửa hàng là những cô gái trẻ tuổi nhìn thấy Lạc Dư Thần đẹp trai như vậy lập tức đã gây chú ý, muốn các cô không chú ý không được, thế là đã cùng nhau xúm lại xì xào bàn tán đến nửa ngày.

Cuối cùng cũng có một người gan lớn lo sợ đi tới hỏi: “Xin hỏi anh có phải là Lạc Dư Thần, anh muốn xem kiểu dáng khuyên tai nào sao? Là cho mình hay là tặng cho bạn bè?”

Mấy người khác thấy thế đã lập tức vây quanh, không dám nói lời nào, thế nhưng ánh mắt đã dính vào người Lạc Dư Thần.

Lần này mấy cô gái nhỏ cũng kiếm được một ít, vẫn kiềm chế dữ dội để không phải phát ngôn bừa bãi với

‘người xa lạ nào đó’ là Lạc Dư Thần, mỉm cười rất ôn nhu.

Anh lộ ra vẻ mặt hoài niệm, giống như là ký ức từ sâu trong tim mà lẩm bẩm nói: “Trước đây tôi hay đeo khuyên tai là Lu De Vici.”

“Em biết em biết” Các cô gái cẩn thận nói: “Đã từng thấy trong tạp chí, lúc đó có hỏi qua, đúng là do Lu đại nhân thiết kế.”

“Là do một người quan trọng đưa cho.” Lạc Dư Thần có chút lúng túng cười giải thích: “Tôi lại đem vứt nó đi, không dám nói cho người kia, và cũng không thể làm gì khác hơn là đến đây xem có hay không. Tôi đeo để cậu ấy thấy tôi mang nó trên TV mới được...”

“A~~~là bạn gái sao?” các cô gái nhỏ phát sinh một tiếng hưng phấn như muốn hét chói tai.

“Là một người rất quan trọng.” Lạc Dư Thần có chút khó khăn rồi lại mỉm cười, các cô gái nhỏ thấy thế lập tức mất hồn.

“Nhưng mà..ở đây không có bán” Một cô gái sau khi suy nghĩ lại nói: “Trước đây em có hỏi qua, đó là thứ mà Lu đại nhân đặc biệt làm ra, trên thế giới hiếm lắm mới có một cái”

Vẻ mặt Lạc Dư Thần lập tức trở nên thất vọng, mọi người dùng ánh mắt đồng cảm nhìn anh.

“Thật ra anh có thể nhờ Lu đại nhân thử xem sao...” Một cô gái đề nghị.

“Cảm ơn, không cần đâu...” Lạc Dư Thần miễn cưỡng cười nói: “Tôi chỉ thử xem thôi...”

Sau đó anh có chút chán nản cúi đầu đi ra ngoài.

Ánh đèn trên đường rực rỡ, phồn hoa mỹ lệ, tiếng ồn vào đêm chỉ vừa mới bắt đầu. Bây giờ tôi nhìn Lạc Dư Thần lại chỉ cảm thấy dường như anh đang rất lạnh.

Tựa như cái khuyên tai ấy, lạnh như băng dưới sâu thẳm đáy hồ.

Đã đánh mất rồi thì tìm về không được. Cái giả dù có giống như đúc thì cũng vĩnh viễn không phải là cái trước kia.

Giữa chúng ta, đã sớm không còn cách nào vấn hồi được nữa. Tôi vô dụng, tuy rằng chỉ trách trời cao đất tận, hối hận tôi đã vô tri và lỗ mãng, nhưng cuối cùng cũng chấp nhận mệnh rồi.

Anh khởi động xe không về nhà mà đi đến công ty.

Đã trễ thế này, đến công ty làm gì?

Tôi nhìn khuôn mặt Lạc Dư Thần trong màn đèn, nhìn anh trầm ỉn, trấn định dị thường, lại mơ hồ là một bầu không khí mờ nhạt khiến cho tôi đột nhiên kinh hãi.

Đừng nói là anh đang...khóc...

Không, sẽ không đâu.

Tuy rằng mấy tháng nay Lạc Dư Thần đã vượt qua rất nhiều chuyện nhưng anh cũng không đến mức điên cuồng như vậy.

Anh chạy đến bãi đậu xe dưới đất của công ty, dừng xe lại, bắt đầu hướng đến hồ nước nhân tạo mà đi.

Tôi hỏi anh: “Lạc Dư Thần, anh muốn làm gì?”

Anh vẫn cứ vậy mà đi tới, trong bóng đêm ánh mắt anh kiên định, mặt không cảm tình.

Tôi kéo anh, tôi gào anh, tôi nói: “Lạc Dư Thần, anh điên rồi.”

Anh có điên hay không tôi không biết, thế nhưng anh nhất định đã bị choáng váng ngây dại hoàn toàn, thần kinh không bình thường.

Anh muốn đi nhặt nó về, muốn tìm một chiếc nhẫn trong đêm tối từ cái hồ này hay sao?

Là anh điên hay thế giới này đều điên hết rồi? Tôi không biết, nhưng mà tôi sắp bị anh làm cho phát điên rồi.

Anh không cởi giày mà từng chút một lội vào trong nước, dường như muốn tự sát, chứng kiến anh như vậy mà tim tôi co quắp quặn đau.

Hồ này vốn không sâu cũng không ngập chết người, nhưng mà đầu tháng tư, xuân hàn xe lạnh, hồ này chỉ vừa tan băng mà thôi.

Khi anh vô tình đem khuyên tai tôi ném vào trong đó, nhất định không nghĩ rằng sẽ có một ngày anh vào đây tìm lại, hướng hồ chỉ một thứ vật nhỏ màu bạc đang trầm ngủ dưới đáy hồ rộng lớn, như thế này khác nào mò kim đáy biển đâu?

Tôi không tin, cái người lãnh khốc lạnh lùng kia, tính cách lúc nào cũng lạnh nhạt, chỉ chú ý vào thực tế, một Lạc Dư Thần thô bạo, làm sao có thể trở nên ngu dại như vậy? Là bởi vì tôi sao???

Cuối cùng thì anh cũng thực sự đứng trong nước, nghiêm túc, thậm chí còn có chút thành kính cúi người xuống, tìm kiếm lục lợi.

Gió có bao nhiêu lạnh? Nước có bao nhiêu lạnh? Tìm được thì thế nào, tìm được có khiến tôi sống lại hay không?

Anh ngu ngốc như vậy làm gì? Lạc Dư Thần, anh ngu ngốc như vậy làm gì cơ chứ?!

Anh không nghe được tiếng tôi hét, cũng không có nghe tôi nói gì, anh như mất tập trung lục lợi đồng bunn trong nước dường như đang mong đợi kỳ tích sẽ xuất hiện.

Khuôn mặt của ánh trăng là một tầng yên tĩnh. Tôi nghĩ nhất định tôi đã điên rồi, cứ nhiên trầm lặng và tuyệt vọng như vậy cũng có thể thưởng thức nó, nhưng mà thời khắc này Lạc Dư Thần khiến cho tôi cảm thấy rằng anh vô cùng đẹp, ngũ quan dưới ánh trăng bị phủ lên một màu xám bạc ánh ngân quang, tựa như tinh linh trong nước, mờ ảo mà thánh khiết vô cùng.

Nhưng chung quy lại anh cũng không phải tinh linh, trên thế giới này cũng không hề có kỳ tích.

Anh ở trong nước tìm rất lâu, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Lạc Dư Thần không chịu thua, cứ quật cường tìm, hô hấp cả anh ngày một trở nên nặng, anh đã bắt đầu run. Tôi biết anh lạnh rồi.

Nhưng anh vẫn không chịu lên bờ.

Anh lạnh cóng phát đến run lên, rồi lại vọt lên cao cầm lấy chiếc nhẫn trên ngực hôn lên đôi môi lạnh cóng, và tiếp tục tìm.

Bình tĩnh là một loại quyết liệt nhưng dần sẽ thành sự cố chấp.

Tôi cho anh là vô tâm vô tình, kết quả anh lại si muội hơn cả tôi, ngu ngốc hơn cả tôi.

Anh nợ tôi tình yêu, nợ tôi si tình, anh đã trả sạch, mười năm đó trao đổi chỉ qua ba tháng mà thôi, thế nhưng anh mang cho mình đầy thương tích, được rồi, tôi tha mãi, không cần anh phải đền vật mình nữa, cầu xin anh đừng đền vật bản thân nữa...

Tôi bị thương, mười năm bình lặng không tính là gì, xin đừng làm tổn thương người tôi trân quý nhất, tôi

không nên đòi công bằng, không nên đòi bình đẳng, tôi không muốn nhìn anh trầm mình xuống dòng nước lạnh lẽo kia, liều mạng tìm kiếm một thứ không thể tìm lại được.

Có thể tôi chỉ xin đừng yêu anh, tôi muốn anh có một cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc và công việc bình thường.

Bất kể là ai mang lại hạnh phúc cho anh, mặc kệ cuộc sống đó có tôi tồn tại hay không.

Lúc này đây, tôi rất tin tưởng.

Bốn phía vắng vẻ không có một người qua lại, chỉ có anh ngoan cường đây tìm mãi một thứ vẫn không thấy.

Đã qua thật lâu, ngay cả khi ngọn đèn cũng từ từ tắt, ngay cả khi ánh trăng bạc cũng muốn biến mất, anh đã lạnh đến gần như mất đi ý thức.

Tôi kéo anh, muốn đem anh lên bờ. Thế nhưng không cách nào có thể chạm vào anh. Lạc Dư Thần đột nhiên hoảng hốt, khó khăn lắm mới ổn định lại, đột nhiên lấy tay đỡ trán, suy yếu thấy rõ. Sau đó, anh lung lay lao đảo vài bước, dường như muốn tóm lấy vật gì đó để chống đỡ, nhưng không có gì cả, anh giống như mất đi ý thức không còn giấy giữa nữa...lập tức ngã vào trong nước.

Nước chỉ sâu ngang thắt lưng, thế nhưng anh lại giống như đá im lặng trầm vào, không hề đứng lên lại, mặc cho tôi giậm chân kêu khóc, tay điên cuồng cào vòng nước một cách liều mạng, anh ở đây, nhưng tôi không cách nào chạm được!

Anh sẽ chết, tôi vẫn tiếp tục thế này thì anh sẽ chết.

Tôi không thể để cho anh chết được.

29. Chương 29

Thần linh có thể chê cười tôi, nhìn tôi tận mắt chứng kiến người tôi yêu mà tâm đau đớn, nhìn anh tan nát cõi lòng mà thôi thể ôm được, nhìn anh khóc mà không thể thoải mái, nhưng mà anh không thể để cho tôi nhìn thấy anh chết.

Tôi đã từng không có bất cứ thứ gì, tất cả còn sót lại của tôi cũng chỉ có — tôi thương anh.

Tôi có thể hồn tiêu phách tán, cứ một lần cuối cùng như vậy, làm trao đổi, cho tôi chạm được anh một lần cuối cùng.

Tôi quay đầu gào to lên trời, mong muốn rằng ai đó sẽ nghe thấy được thỉnh cầu của tôi. Tôi có thể không vào lục đạo luân hồi, tôi có thể dùng kiếp sau của mình đánh đổi, tôi có thể vĩnh viễn chết đi để có thể có được cơ hội cuối cùng.

Cho tôi được tận mắt gặp anh. Chắp niệm của tôi, lòng tham của tôi, tình yêu của tôi, tại nơi này sẽ vĩnh viễn kết thúc.

Lần đầu tiên, thần nghe được nguyện vọng của tôi.

Tôi cảm thấy dòng nước băng lạnh, cảm thấy được thân thể anh trầm nặng và mái tóc phiêu phù trong dòng nước, dây chuyền của anh quấn lấy ngón tay của tôi.

Tôi ôm lấy anh thật chặt, quần áo bị nước làm cho ướt sũng khiến cho cơ thể anh nặng thêm, tôi kéo anh, cố sức đem anh lên bờ, cố sức kìm lấy ngực anh khiến cho anh nôn ra vài ngụm nước.

Toàn thân anh lạnh lẽo như dòng nước thác tu, nước còn dính trên trán, hô hấp rất yếu, môi còn hơi run lên.

Tôi hôn anh, nhanh chóng hô hấp nhân tạo. Lần này thần linh thật sự nhân từ, không những cho tôi có lại cảm xúc mà còn cả ôn độ. Bây giờ tôi có lẽ còn ấm áp hơn cả anh. Tôi ôm lấy Lạc Dư Thần, đem đầu anh đặt trong ngực tôi, thật sự hạnh phúc nếu có thể giúp anh bớt lạnh.

Tôi đem anh ôm vào trong xe, mở hệ thống sưởi hơi, giúp anh cởi bộ quần áo đã ướt sũng trên người. Trong cốp có khăn bông lớn, tôi lấy ra giúp anh lau lại cơ thể, đem bàn tay lạnh như băng đặt ở trong lòng tôi, sưởi ấm.

Lạc Dư Thần ho nhẹ vài tiếng, lo lắng đến chuyển tỉnh rồi chợt nhìn thấy tôi. Tôi không có chỗ nào để trốn, chỉ có thể bại lộ dưới ánh mắt của anh.

Tôi biết như vậy là sai, tôi đã chết rồi, tôi không nên để cho anh nhìn thấy, không chỉ như người còn sống mà có cả ôn độ.

Tôi không nên để lại cho anh hiểu lầm, khiến anh nghĩ rằng vẫn còn có cơ hội, khiến anh tiếp tục ở trong mắt người ta là một kẻ không bình thường.

Nhưng tất cả đã muộn, tuy rằng anh vừa tỉnh nhưng đầu óc rất rõ ràng. Lạc Dư Thần khàn giọng cắn răng nghiêng lợi nói: “Tiểu Hằng, quả nhiên em không chết.”

Tôi mờ mịt, không biết phải nói thế nào với anh, Lạc Dư Thần nhào tới, anh suy yếu vô cùng, thoáng ôm lấy tôi khiến tôi không cách nào tránh được.

Anh khóc rồi nói tôi đừng dọa anh lần nữa.

Lạc Dư Thần ôm lấy bả vai hung hăng cắn lên một cái. Anh hôn trán tôi, mũi, môi, vì nước mắt mà khiến cho mỗi cái hôn đều trở nên mặn chát.

Mỗi một cái hôn cũng làm cho lòng tôi nhảy loạn, mỗi một cái hôn cũng làm cho lòng tôi sợ hãi, mỗi một cái hôn cũng làm cho lòng tôi đau đớn, mỗi một cái hôn cũng làm cho lòng tôi càng thêm bi thương.

Anh bóp lấy mặt tôi giống như xác nhận tôi vẫn còn sống, sau đó anh nở nụ cười rồi nói: “Không sai được, đây là tiểu hăng của anh.”

Tôi không biết nên nói gì, cũng không biết phải làm gì, anh đang ở ngay trước mắt, anh ôm tôi, anh yêu tôi mà tôi cũng yêu anh nhiều như vậy.

Nhưng mà tôi biết, tốt đẹp một lần thì cuối cùng cũng hoá thành bọt biển. Có lẽ một giây kế tiếp tất cả sẽ kết thúc, có lẽ một giây kế tiếp tôi sẽ trở về với cát bụi.

Mà Lạc Dư Thần hạnh phúc không có gì sánh được, anh bị tôi đè xuống ghế nói nghỉ ngơi nhưng vẫn nắm chặt lấy tay tôi.

Anh nói: “Lần này anh sẽ không bao giờ thả em đi nữa.”

Tôi chưa bao giờ biết, nước mắt của anh trái lại thật động nhân như vậy. Anh không còn lãnh khốc bức người, mị lực mười phần, cũng không phải là một vẻ đẹp xa lạ, mà là một con người yếu đuối như khiến lòng ta muốn vỡ tan.

“Anh vẫn cho là, em sẽ không rời xa anh.” Giọng của anh càng lúc càng khô khốc, mỗi câu chữ nói ra đều rất gian nan, nhưng vẫn cố nói: “Em luôn ở cạnh anh, cái gì cũng chuẩn bị cho anh thật tốt, cái gì cũng làm cho anh thật tốt, làm anh cái gì cũng không biết, không có em anh lại trở nên ngu ngốc như vậy. Em đã sớm biết, nhất định là em đã tính toán rất lâu nên em mới rời khỏi anh, em biết khi đi thì anh sẽ sống không nổi...em thật giỏi hoạt, em xem, em thắng rồi đó...”

Lạc Dư Thần nhìn tôi, rưng rưng mỉm cười thì thảo nói nhỏ.

Trong lòng tôi đau đớn tột cùng, nước mắt cũng không cách nào khống chế mà chảy xuống.

Khi là một linh thể tôi không hề có nước mắt, khó hơn nữa cũng chỉ có thể đau nhói ở tim, không cách nào phát tiết.

Người chết sẽ không bao giờ khóc được, vậy ra đây là cảnh giới nguyên sinh mà mọi người hay nói tới sao.

“Tiểu Hằng, em đừng khóc...” Anh thấy tôi khóc, đau lòng giúp tôi lau nó đi: “Anh nói đùa thôi. Em đừng khóc, em không có sai, em rất tốt, tại anh bất hảo ...là tại anh giả hoạt, anh vẫn biết em tốt với anh cho nên mới chèn ép em, còn nghĩ rằng anh không tốt với em nhưng em sẽ vẫn tốt với anh như cũ...”

“Sau này anh sẽ không như vậy nữa, anh sẽ đối xử tốt với em, anh sẽ quý trọng em thật nhiều chăm sóc em thật nhiều, em đừng khóc, Tiểu Hằng, Tiểu Hằng???”

Tôi nghe thấy anh đang gọi tôi, mà tiếng gọi đó lại không hề chân thật, và rồi tôi nghe thấy ngữ khí kinh khủng của anh khiến tôi bừng tỉnh, tôi thấy anh muốn lau nước mắt cho tôi, nhưng lại không thể chạm được.

Tôi cúi đầu nhìn hai tay mình, nó đã bắt đầu trở nên trong suốt.

Trời ạ...ngay trước mặt anh? ...thật tàn nhẫn!!

Lạc Dư Thần mở to hai mắt, anh từ băng ghế phóng lên muốn ôm lấy tôi, thế nhưng lại phí công vô ích. Tay anh trượt qua thân thể đã gần như trong suốt của tôi, thoát nhìn vô cùng quỷ dị và buồn cười.

Anh nói: “Tiểu Hằng, Tiểu Hằng, em đang đùa đúng không???”

Anh hung hăng cho mình một cái tát, giống như gặp phải ác mộng mà đánh cho mình thức tỉnh.

Phút cuối tôi muốn mỉm cười một chút nhưng nước mắt cứ rơi.

Anh muốn nhào tới ôm lấy tôi mà lại ngã sấp xuống bên cạnh, anh nhìn tôi bằng con mắt đau đớn sợ hãi và mờ mịt.

Tất cả đã kết thúc. Lần nữa lưu luyến, lần nữa chia tay, cuối cùng cũng có ngày từ biệt.

Tôi nhìn anh, thấy anh khủng hoảng mà bất đắc dĩ vô lực, nhẹ nhàng nói: “Lạc Dư Thần, bảo trọng.”

Tay của tôi đã không thể chạm được anh, nhưng tôi vẫn cố gắng đặt tay mình lên tay anh một chút, tôi nghĩ như thế này đã đủ rồi, một người như tôi không nên ôm và hôn anh, tôi chỉ nhìn tay mình nằm trong lòng bàn tay của anh một lần cuối.

Bao nhiêu năm khổ yêu si niệm, nói hàng vạn lời, giờ chỉ còn hoá thành một câu bảo trọng.

Thương tổn hay uỷ khuất, không cam lòng hay hối hận, yêu thương hay áy náy, tất cả đều sẽ đi đến cuối cùng.

Từ nay tôi sẽ không còn tồn tại nữa, tôi nghĩ đã không còn cách nào quanh quẩn bên cạnh anh, mãi mãi cũng không rồi, đúng chứ?

Tôi phải biến mất, sẽ đi về đâu, tình yêu của tôi trao anh sẽ đi về đâu?

Tôi đã từ bỏ kiếp sau, chúng ta vĩnh viễn không còn có thể gặp lại được nữa?

Tôi đã không còn nghe được thanh âm của anh, chỉ có thể nhìn vẻ mặt anh điên cuồng, anh không thể tin được mình không chạm được vào tôi, khuôn mặt anh đã giàn giụa nước mắt.

Lạc Dư Thần, Lạc Dư Thần...

Em thật quyến luyến, thật luyến luyến.

Thật nhớ cái ôm cuối cùng.

Đến phút chót tôi vẫn tham lam như vậy.

Nhưng mà rốt cuộc cũng không có lần sau nữa. Rốt cuộc hoà vào cát bụi, không thể vãn hồi được rồi.

Đến cuối cùng là do anh phát hiện quá trễ, hay là do em buông tay quá sớm?

Từ đầu tới cuối, là ai đã nhìn chúng ta lạc trong ngu muội, mở một trò đùa tà ác?

Tôi chưa bao giờ cho mình là thông minh, tôi rất thiếu quyết đoán, vì sao lúc đó chỉ là nhất thời mà tôi lại quyết liệt như vậy?

Chuyện này, tôi sẽ hỏi, trên trời dưới đất, hữu hình hay vô hình, tôi vẫn sẽ hỏi, bởi vì tôi vĩnh viễn không cam lòng.

Tôi đã không có linh hồn, đã không còn kiếp sau, đã không còn bất cứ cơ hội nào nữa. Thậm chí không cách nào bước lên cầu Nại Hà, tránh đi chén canh của lão bà bà mà đứng đó chờ anh, hứa với anh một kiếp.

Cho nên tôi vĩnh viễn không cam lòng, nhưng tôi vẫn còn mong muốn, Lạc Dư Thần, anh có thể hạnh phúc rồi. Thế giới không có em nữa, sẽ không thể nào canh gác cho anh, mau chóng quên và anh sẽ có hạnh phúc mới.

Như vậy, tôi có thể mỉm cười tan thành mây khói, bởi vì cuối cùng tôi cũng đã an tâm.

Không còn thời gian ích kỷ cho bản thân, tôi rút cuộc cũng có thể cười chúc phúc cho anh và hạnh phúc của người khác.

Tất cả nước mắt đã không còn rõ, trở nên thật kỳ quái, tôi không cách nào nhận rõ được, tôi vốn cũng không thể nghe hay cảm giác.

Chợt lại thấy được, như có giọt mưa, một giọt lại một giọt nóng hổi đập vào trong lòng.

Mặc dù không bao giờ có thể yêu được nữa, không bao giờ đau đớn được nữa, chỉ có cái này, tôi sẽ vĩnh viễn không quên.

Lạc Dư Thần, anh rơi nước mắt vì em...

Cuối cùng tôi cũng tan biến sạch sẽ, hoá thành cát bụi, rơi vào trong màn đêm cô tịch vĩnh hằng...

[HOÀN CHÍNH VĂN]

30. Chương 30: Phiên Ngoại : Khởi Đầu

Editor: Nguyệt Mẫn

“Tiểu Hằng, tiểu Hằng, tỉnh tỉnh, đừng ngủ nữa.” Y lay người tôi khiến tôi nỗ lực mở mắt lần nữa.

Màu trắng của ngọn đèn chói mắt, tôi phải híp lại.

Tôi đang ở đâu đây?

“Đừng làm bộ giả chết, hồn về rồi!” Giọng nói vẫn còn đó.

Mắt thật vất vả mới thích ứng được độ sáng, tôi ngửa đầu men theo thanh âm đó tỉnh lại, anh tuần tiêu sái ngọc thụ lâm phong, trên mặt còn có chút vẻ khinh miệt ác ý, quả nhiên là y.

“Phương Tả Ưc...” Tôi thấp giọng gọi, tiếng nói hơi khô sáp, thanh âm nghe cực kỳ không chân thật, cảm giác như không phải của mình. Tôi giật nảy, tay chân giống như không phải của tôi, không thể nhúc nhích được.

Xảy ra chuyện gì, tôi đang ở đâu, làm cái gì chứ...

“Em thật sự tỉnh rồi.” Y cười với tôi, cười đến nỗi lộ ra hàm răng trắng như tuyết: “Em có biết mình ngủ bao lâu rồi không?”

Tôi bị y hỏi đến mơ hồ, ngay cả tôi bây giờ không biết mình đang nằm ở đâu, bây giờ là ngày tháng năm nào, sớm hay tối, tôi không thể biết được nữa.

Thế nhưng những ký ức ngằn ngủ như một cơn lốc mạnh mẽ tràn về, tôi còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, trong đầu toàn bộ là hình ảnh Lạc Dư Thần nghiêng răng nghiêng lợi và lãnh đạm cao ngạo, còn có cười ngu ngốc, hoặc là cái đáng về thương tâm.

“Lạc Dư Thần...”

Phương Tả Ưc sắc mặt trở nên đen lại, y nói: “Cứu em rồi, vừa tỉnh lại thì nhớ tới thằng nhóc đó!”

“Em...em còn sống...” Tôi đột nhiên tự giác, đột nhiên nhớ tới tất cả những chuyện xảy ra, cái lạnh lẽo của nước, là tự tôi lấy dao cứa vào cổ tay của mình, hay là phút cuối cùng khi tôi kéo Lạc Dư Thần lên mặt nước.

Tôi thử gơ cánh tay mình lên, tựa như xa lạ, vô cùng cứng ngắc, nhưng vẫn miễn cưỡng có thể cử động, thân thể động cũng có chút cố sức, nhưng nhìn thấy hai tay của mình, sinh động, thử một chút, còn mang theo độ ẩm, có thể cầm lấy được đồ vật.

Tôi thật sự còn sống?

Trên cổ tay trái là một đạo dấu vết dữ tợn.

Thì ra vẫn còn.

Tôi nhìn nó, sững sờ.

“Đúng. Nhưng mà anh có dao này, muốn chết thêm lần nữa không?” Phương Tả Ưc vẫn lãnh khốc, quen bỏ đá xuống giếng như cũ.

Tôi còn rất nhiều chuyện không thể hiểu được, thế nhưng không muốn chết thêm lần nữa nên đã lắc đầu.

Tôi chắc chắn đã chết, hơn nữa may mắn không bị đánh tan hồn phách. Làm thế nào đột nhiên thành người sống sờ sờ nằm trên giường như vậy?

Tôi đang mơ sao? Chẳng lẽ những chuyện xảy ra trước đây tất cả chỉ là cơn ác mộng?

Nếu là ác mộng, cũng đừng rõ ràng đến vậy chứ.

Nếu là ác mộng, trên cổ tay cái vết xẹo xấu xí này là cái gì

Cái ôm thống khổ rõ ràng như vậy, yêu thương điên cuồng, bốn tháng qua, mỗi ngày đều trân quý rồi đau lòng một chút. Tại sao tôi có thể bịa đặt chuyện đó được.

Cho nên, tôi chắc chắn đã chết rồi.

Tôi ngẩng đầu, nhìn Phương Tả Ưc, mong y có thể cho tôi một đáp án.

Phương Tả Ưc thấy vẻ mặt nghi hoặc của tôi hừ lạnh nói: “Hôm nay là ngày ba tháng năm, kỷ niệm nửa năm em tự sát.”

Tự sát...tự sát không thành...

Trong đầu tôi như có tiếng nổ tung, nhất thời trống rỗng.

Không thành, không thành tức là không thành công.

Tự sát vẫn chưa chết.

Ha, tôi nở nụ cười.

Tự sát không thành?

“người thực vật?” Tôi nhìn Phương Tả Ưc, ý thức còn đang nằm đâu đâu, chỉ có thể nói ra ba chữ này, tôi kích động muốn chấn kinh, đại não muốn thất bại, thậm chí không thể diễn đạt cái gì.

Bất quá Phương Tả Ưc xem ra đã rõ, y cười lạnh nói: “không tiên tiến vậy đâu. Em chỉ là xem chết và chưa muốn tỉnh dậy mà thôi.”

Ngủ nửa năm, cạnh bên Lạc Dư Thần bốn tháng, bây giờ là đầu tháng năm, lúc tôi rời anh là vào tháng tư...

Những thứ này không thể nói là thông tin phức tạp nhưng lại khiến tôi cảm thấy hỗn loạn, thế nhưng có

một chút ánh sáng lướt qua đầu tôi, đột nhiên có một cách để giải thích.

Tôi vẫn luôn không chết. những ngày tôi ở cạnh Lạc Dư Thần là một sinh linh.

Không phải là âm hồn người chết không siêu thoát được mà đó là linh hồn của người sống bị đẩy ra ngoài.

Tôi không chết mà chỉ ngủ sâu, bởi vì linh hồn tôi đã chạy đến một nơi khác.

Trời ạ.

Tuy rằng tôi đã cầu thần khẩn phạt, thế nhưng thực tế chưa từng có người tin sẽ có loại ‘linh hồn’ như thế này.

Những ngày tôi phiêu đang cạnh Lạc Dư Thần đã tự cho mình là một u linh.

Mãi đến khi phát hiện mình còn sống, đột nhiên cảm thấy rợn da gà, trên thế giới quả thật có chuyện như vậy, hơn nữa chính tôi đã tự mình trải qua.

Bởi vậy, tuy rằng sống sót sau tai nạn nhưng vẫn còn chút thấp thỏm.

Đương nhiên rất nhanh tôi đã quên đi chuyện mình từng là u linh, vì tôi đang đắm chìm vào cảm giác mình vẫn còn sống.

Trên đời này không biết có bao nhiêu người biết được mùi vị sống sót sau tai nạn là thế nào, tôi cũng đã được trải nghiệm lần đầu tiên.

Thế nào nhỉ? Tôi có thể như một người bần cùng đột nhiên trúng số độc đắc.

Khác nhau là dù có nhặt được bao nhiêu tiền cũng không bằng nhặt lại được một cái mạng.

Chỉ có thể vậy mới khiến tôi thật sự muốn cười to, cảm kích ông trời.

Ông trời đã ban cho tôi một chuyện tốt, mà bây giờ tôi chỉ còn một chuyện cần chứng thật là tôi đã có thể cười to ba tiếng, từ này về sau sẽ cực kỳ vui vẻ.

Tôi nín Phươg Tả Ưc, hỏi: “Lạc Dư Thần thế nào rồi?”

Phươg Tả Ưc có chút tức giận cùng bất đắc dĩ nhìn tôi, thống hận tôi không chịu thua thiệt.

“Anh ấy thế nào rồi?” Tôi nóng nảy, lại bắt đầu hoảng.

“Không tốt.” Phương Tả Ưc nói.

Tôi thả tay, yên tâm. Không tốt hai chữ này từ trong miệng Phương Tả Ưc nói ra, so với cái gì càng khiến tôi an tâm lại. Nếu như Lạc Dư Thần xảy ra chuyện gì, Phương Tả Ưc có thể gạt tôi và nói rằng anh vẫn tốt, có lẽ sẽ không bao giờ nói ra chân tướng được. Y chính là người như vậy.

Không tốt, cũng không phải là xấu nhất.

“Bất quá...anh nghĩ đã hần tỉnh lại...” Phương Tả Ưc nhàn nhạt nói.

Tôi không có tí mảy may chú ý Phương Tả Ưc tại sao thái độ thù địch với Lạc Dư Thần đã không còn, cũng không có nghĩ nhiều đến hai chữ ‘tỉnh lại’

Tôi không cần y nói với Lạc Dư Thần tôi đã tỉnh, bởi vì suốt những chuyện đã xảy ra tôi đều ở cạnh Lạc Dư Thần, thấy được tất cả mọi biến cố.

Đối với Phương Tả Ưc mà nói, tôi không còn là Tiểu Hằng thương tâm mà tự sát như nửa năm trước, không hiểu sao nửa năm nay tôi đã thay đổi rất nhiều.

“Em muốn gặp Lạc Dư Thần” Tôi nói.

Phương Tả Ưc nghe thấy lời tôi nói, thở dài một hơi, cố nén không được phát điên. Y biết tôi đã bị treo bên cạnh Lạc Dư Thần dù có cứu xuống cũng không thể cứu được.

Mà tôi biết, tôi muốn lập tức nhìn thấy anh.

Bỏ qua một lần rồi, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai nữa.

Tôi nghĩ cả hai đã chịu đủ những chuyện sai lầm không thể cứu vãn mà đau khổ.

Phương Tả Ưc vì tôi kiên trì gọi điện cho Lạc Dư Thần, rất ngắn gọn, y chỉ nói là ‘Tiểu Hằng đã tỉnh, tới thì tới đi.’ Sau đó cúp điện thoại, thật ra lúc này là nửa đêm, tôi không nên tùy hứng như vậy, thế nhưng tôi chỉ muốn gặp Lạc Dư Thần, tôi nghĩ anh cũng muốn gặp tôi.

Tôi nghĩ, trải qua nhiều chuyện như vậy, không biết khi gặp lại sẽ thế nào đây.

“Lạc Dư Thần và Hạ Minh Tu chia tay rồi.” Phương Tả Ưc nhìn tôi sau đó nói, y tựa bên cửa sổ, nói một

cách chậm rì rì: “Anh nghĩ hẳn chắc là thích em rồi đấy.”

Sau đó anh dù bận vẫn ung dung mà nhìn tôi như nhìn diễn viên nữ trong kịch của Quỳnh Dao.

Đáng tiếc là, Phương Tả Ưc không tìm thấy trên khuôn mặt trấn tĩnh của tôi một chút cảm động chảy nước mắt như đã nghĩ, tôi rất đặc ý, vẻ lãnh tĩnh của tôi khiến y cảm thấy thất bại, mà tôi thì lại rất thích thú nhìn kiểu thất bại đó đó của y.

Phương Tả Ưc nhìn một người đã ngủ nửa năm đột nhiên không còn tình cảm phong phú như trước đây, đột nhiên hỏi: “Nửa đêm tìm hẳn chẳng lẽ đã nghĩ thông suốt muốn chia tay?”

Làm sao có thể, tôi liếc mắt nhìn Phương Tả Ưc. Y nhìn tôi quái đản đến nửa này rồi đột nhiên nói: “Anh cảm thấy em và trước đây không giống nhau.”

Bởi vì a, nửa năm này đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Đứng ở góc độ người xem chứng kiến tất cả, cuối cùng tôi đã hiểu rồi.

Cho nên tôi không muốn làm đường và mắc thêm một lỗi lầm nào nữa.

Không phải vì lạc đường rồi quay lại, mà là một nhiên phát hiện tuy rằng bạn đi nhầm hướng nhưng trái đất hình tròn, bạn có thể đi một vòng thật lớn, trải qua cay đắng đau khổ, cuối cùng cũng tới đích thôi, đó mới là đáng mừng.

Tôi không biết từ bi nhiều đến mức nào, chỉ là muốn thuận theo thiên ý, thế nhưng tôi mong muốn dù cho thế nào, người tôi yêu nhất định phải hạnh phúc.

Tôi sẽ không bội ước một lần nữa.

“Xin lỗi.” Tôi nhìn người anh trai miệng mỉm ác độc nhưng nửa đêm vẫn đến chăm non, thành khẩn nói: “Phương Tả Ưc, em cho anh nhiều phiền toái rồi.”

Tôi cho mọi người quá nhiều phiền toái, tôi khiến mọi người quá nhiều đau thương.

Chờ sau này nhìn thấy Tiểu Lộ, nhìn thấy Hạ Minh Tu, tôi sẽ phải xin lỗi với họ.

Xin lỗi một cách thật chân thành.

“Em coi như hết.” Phương Tả Ưc rõ ràng ngại, nghiêng đầu đi chỗ khác: “Xin lỗi Tiểu Lộ đi, đứa nhỏ đó

khóc thương tâm nhất.”

“Đã như vậy sao anh còn nói với cậu ấy rằng em đã chết?” Tôi đột nhiên nghĩ tới có chút buồn bực, lúc đó Tiểu Lộ như muốn liều mạng với Lạc Dư Thần chứ không phải đùa giỡn.

Nếu như ngay từ đầu biết tôi không chết, khiến mọi người đau khổ như vậy thì mọi chuyện đã không xảy ra.

“Làm sao em biết anh nói với cậu ấy chuyện này?” Phương Tả Ưc quay đầu lại, nghi vấn hỏi.

“Không phải vì Tiểu Lộ khóc đó sao?” Tôi trả lời như vậy, hoàn toàn miễn cưỡng lấp liếm cho qua, nếu nói vì tôi luôn ở cạnh Lạc Dư Thần tận mắt chứng kiến, ai tin?

“Bác sĩ nói cơ hội tỉnh lại của em rất xa vời, vẫn bất tỉnh so với chết thì không khác nhau là mấy.” Phương Tả Ưc thẳng thừng nói rõ như ‘việc này không liên quan đến anh’, sau lại ngụy biện nói: “Hơn nữa em luôn bất tỉnh, ai biết cuối cùng là muốn sống hay muốn chết? Nếu như anh nói cho Tiểu Lộ lại khiến nó mong em sống lại, không phải sẽ càng thương tâm hơn sao”

Miệng lưỡi giảo hoạt, tôi chán nản.

“Huống hồ, thì là em không chết, anh cũng không có thể cho Lạc Dư Thần hẳn được khá giả. Còn nếu chết, cả đời hẳn và Hạ Minh Tu cũng không thể vui vẻ được.” Phương Tả Ưc cười cười lộ ra cái răng nanh, cười đến âm trầm như quỷ hút máu, không biết xấu hổ còn thêm vài phần tự đắc, cuối cùng còn thêm trọng âm: “Anh đây cũng vì tốt cho em”

Y dĩ nhiên là vì đưa em mở rộng chính nghĩa, nghiêm phạt những kẻ phụ lòng tà ác, siêu cấp bao che khuyết điểm cho em trai.

Lần này tôi ghen hòng nhìn trần trời, không thể nói thành lời.

“...Hạ Minh Tu sao rồi?” Tôi nghĩ một chút lại lo sợ hỏi.

Thật có lỗi với cậu ta.

Tuy rằng cậu ta và Lạc Dư Thần đã từng thẹn với tôi, nhưng hiện tại là chúng tôi có lỗi.

Hạ Minh Tu là một người rất nhạy cảm, so với bất cứ ai hẳn cậu ta từ sớm đã nhận ra trái tim Lạc Dư Thần đã không còn như trước.

Tất cả mọi chuyện, đối với Hạ Minh Tu thật không công bằng. Dù vậy, cậu ta vẫn vì tôi mà nói những lời

tốt, còn bản thân chỉ lẳng lặng ở cạnh Lạc Dư Thần, yên lặng từ vị trí tình nhân trở về thành bằng hữu, một câu cũng chưa nói, ngay cả nước mắt cũng không cho Lạc Dư Thần thấy được.

Làm một người như vậy, như vợ, khiến cho tôi ngại ngùng.

Cậu ta, quả thật so với hai chúng tôi hoàn mỹ hơn cả. Xứng đáng được một người tốt hơn bảo vệ chở che.

Tôi vẫn muốn, nếu còn có cơ hội, tôi hi vọng được làm bạn của Hạ Minh Tu, sẽ không để cho đồ kỵ xấu xí quấy phá, đẩy cậu ta ra ngoài vạn dặm.

Cậu ta đã sớm đem tôi xem là một người bạn, đã sớm vươn hai tay, vậy tôi lại không hề phản ứng.

Lần này tôi muốn thật sự trở thành một người bạn, một người bạn thật tốt.

“Cậu ta sẽ không sao...cậu ta luôn luôn kiên cường, hơn hết... » Phương Tả Ưc suy nghĩ một chút lại hơi hơi khó chịu nói : « Còn Tiểu Lộ nữa.”

« Phương Tả Ưc, tại sao lại tốt với em như vậy ? » Tôi nhìn người anh trai không ai bì nổi được, đột nhiên muốn trêu chọc y một chút.

Phương Tả Ưc nhìn vẻ mặt buồn nôn của tôi, đột nhiên lại hỏi y như vậy quả nhiên đã đỏ mặt. Y xoay người, thở gấp nói : « Em là em trai anh. »

« Nhưng mà hai mươi một năm chúng ta còn chưa từng gặp mặt, thậm chí không biết sự tồn tại của đối phương. Anh hoàn toàn không để ý đến em, thật chí còn hận. »

Tôi sớm đã muốn hỏi chuyện này, cuối cùng cũng có cơ hội nói ra.

Tôi không rõ tại sao Phương Tả Ưc lại dung túng với tôi như vậy, hào phóng như vậy.

Bởi vì sự tồn tại của tôi khiến cho y không còn là duy nhất, làm cho gia đình y tan vỡ, khiến cho mẹ y thống khổ, tôi đã tước đoạt tất cả của y, cuối cùng lại để cho y thu thập cục diện rối rắm, vì sao lại tốt với tôi như vậy.

« Vì anh rất hiền lành. » Khuôn mặt luôn lãnh khốc đột nhiên lại nói nên lời thiện lương.

Lúc đó y ho nhẹ một cái..

« Bởi vì khi anh mười sáu tuổi thì biết mình có em trai. Tuy rằng mẹ anh vì chuyện này là làm long trời lở

đắt không biết bao nhiêu lần, thế nhưng lần đầu tiên anh thấy tấm ảnh chụp, đã cảm thấy đứa nhỏ này thật đáng yêu. »

Tôi mà đáng yêu sao ? Trong nháy mắt tôi cực kỳ lo lắng về con mắt thẩm mỹ của Phương Tả Ưc.

« Tiểu Hằng, nếu em không phải em trai anh thì tốt biết bao nhiêu ? » Phương Tả Ưc đột nhiên nhìn tôi, anh mắt dài sáng tỏ tựa như ánh trăng dưới hồ nước, khiến cho lòng tôi muốn nhận nhạo.

Tôi ngây ngẩn cả người, không biết nên nói gì bây giờ.

Tôi thật không ngờ, vốn tưởng Phương Tả Ưc chỉ đơn giản là quan tâm, nhưng không trăm triệu lần không nghĩ tới...

« Ha ha ha ha ha — bị lừa, cuối cùng cũng bị lừa... » Phương Tả Ưc đột nhiên cười to, cười đến muốn ngã lên giường tôi, không một chút hình tượng tựa vào ván giường, cười không thở được : « Em, chỉ tại em ? Ngu ngốc, còn tưởng thật... »

Tôi đen mặt lại, còn nghi ngờ không phải Phương Tả Ưc có phải là cha của Tiểu Lộ hay không.

Y luôn dùng mọi đồ chơi hay những thức khác để tìm cách chọc tôi, đó mãi mãi là thói quen rồi.

« Ai, cái này em đáng là đặc biệt, khi dễ đặc biệt thích, luôn khiến anh cảm thấy vui vẻ. » Phương Tả Ưc cười, cho thấy y không có ý đồ nào khác.

Thế nhưng mặc dù Phương Tả Ưc chọc ghẹo tôi, tôi vẫn biết, tình cảm của anh ấy vụng trộm không ít.

Loại yêu thương này, chính là vô tư của tình thân.

Người yêu của bạn, bởi vì sai lầm mà rời bỏ. Nhưng nhà của bạn, dù cho đó là lỗi lầm gì đi chăng nữa, họ vẫn sẽ nguyện ý ở đây che gió che mưa cho bạn.

Thứ tình cảm này, chúng ta có thể gọi nó là ‘vô tư’

Tôi phát hiện, tôi vẫn bị một người yêu vô tư như vậy.

Một nửa dòng máu của y là anh trai tôi, là người ưu tú nhất mà tôi biết

Tôi vẫn không thể tự chủ được mà cứ tùy hứng tổn thương những người xung quanh, y so với bất cứ ai khác là người chịu tổn thương không ít.

Mười năm, mặc dù tôi tốt với Lạc Dư Thần, nhưng cũng ép buộc y rất nhiều.

Mười năm, tôi cảm nhận được ôn nhu của Phương Tả Ưc, cảm nhận được bảo hộ của Phương Tả Ưc, nhưng y chưa từng nói với tôi bất cứ câu gì.

Tại sao tôi có thể cho rằng, ngoại trừ Lạc Dư Thần trên thế giới này không còn người nào để yêu.

Tôi có Phương Tả Ưc, có Tiểu Lộ, thật nhiều bạn bè, những người thật sự quan trọng.

Tôi bắt đầu dần dần hiểu sự kiên cường của Hạ Minh Tu.

Trước đây mặc dù mắc bệnh nan y nhưng vẫn có ý muốn xa vời, bên cạnh cậu ta còn có cha mẹ, người nhà, có Lạc Dư Thần, còn có một người không tính là quá thành tâm đó là tôi, lúc nào cũng kề cạnh quân tâm và dũng khí, để cậu ta có thể cố gắng chống đỡ, đem khổ phận nắm trong tay.

Cho dù lúc đó, có người sẽ rời đi, có người sẽ bị quên mất, thế nhưng huyết mạch như nước chảy, như dũng khí và tín niệm, lại có thể mãi mãi không thay đổi.

Đây là thức mà Hạ Minh Tu có được, xuyên thấu qua nụ cười của cậu ta dành cho ai cũng đều xán lạn

Mỗi người, dù cho đó là nơi tối tăm sâu thẳm nhất, chỉ cần bạn nhìn bốn phía, luôn sẽ có một người lặng lẽ bên cạnh đốt đèn cho bạn, chỉ dẫn phương hướng.

Luôn sẽ có một người lặng lẽ bên cạnh, mặc dù cậu ta sẽ không nói cái gì, cũng không cần cái gì.

Chỉ biết rằng không chỉ một mình mình phải nhẫn nhịn, mọi người chúng ta đều giống nhau.

Cho nên có thể thấy ánh sáng, cho nên có thể thấy mong muốn, cho nên có thể thấy dũng khí ngưng tụ, mặc kệ đó là cái gì, cũng có thể thử, không cần lo lắng.

Cuối cùng tôi cũng hiểu được kiên cường, bởi vì tôi phát hiện có một người luôn cạnh bên.

Bên cạnh những người tôi yêu, những người tôi quý, tôi chắc chắn sẽ kiên cường, tôi hẳn có đủ dũng khí, tôi hẳn có thể ôm hết nguyện vọng xinh đẹp trong thế giới này.

Không cần ước ao bất luận kẻ nào, không cần đồ kị sinh mệnh của ai khác.

Bởi vì, tôi biết tôi đã trở lại, đã có thể cảm nhận hơi ấm như mọi người.

« Phương Tả Ức, em...tuyệt đối sẽ không làm chuyện điên rồ một lần nào nữa. » Tôi cúi đầu, chấp nhận sai lầm của mình.

« Hừ » Phương Tả Ưc cười : « Em thế nào cũng không liên quan đến anh, lần sau anh sẽ dâng em một đao tuyệt đối, đỡ phải sống kiểu thực vật tốn tiền. »

Tôi bất đắc dĩ nhìn Phương Tả Ưc, thật vất vả với cảm thấy được bầu không khí, tại sao không nói được câu nào cho êm tai ?

Quên đi...

Có một số việc, không nói cũng được, tâm tôi hiểu rồi.

Chúng tôi đều biết là tốt rồi.

31. Chương 31: Phiên Ngoại : Điên Cuồng Quấn Lấy

Tôi nghe được tiếng bước chân, trong đêm khuya tại bệnh viện rõ ràng như vậy.

Tôi nhìn không được tim đập dồn lên, thật là, mười năm, mỗi ngày ngẩng đầu lên đều không thể nhìn thấy, nghĩ đến anh không biết sẽ khẩn trương thế nào.

Khi tôi còn đang rầu rĩ, cửa bị mở ra, Lạc Dư Thần của tôi đang đứng đó, mắt đau đáu nhìn, thở hồng hộc.

Anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, bất quá chỉ nửa năm, bất quá chỉ cách chừng đó thước lại giống như đã mấy đời.

Tôi muốn cười, thế nhưng gương mặt lại cứng ngắc, dĩ nhiên là không cách nào điều khiển như thường được.

Tôi chỉ tham lam mà nhìn anh.

Anh thật gầy quá, thân hình mảnh khảnh nhưng ánh mắt mở to, nhìn tôi sâu đậm nhưng nhớ và hưng phát mừng rỡ như điên.

Tôi cứ cho là anh sẽ nhào tới ôm lấy tôi, nhưng anh chỉ đứng đó, không dám bước thêm một bước nào.

Anh đang nhìn tôi, mắt không dám nháy, không thể tưởng tượng nổi chần chừ đến mức nào.

Sau đó tôi phát hiện anh đang sợ, anh hơi run lên, nhìn tôi, cố gắng tìm đâu đó một chút tin tức.

Tôi không ra hiệu, anh cứ nhiên đáng thương không dám làm gì...

Con người kia luôn luôn kiêu ngạo, luôn luôn tự cao tự đại đó, tôi nở nụ cười.

Tôi đã không còn là tôi của nửa năm trước, mà là vẫn là tôi của nửa năm trước, có thể ghi hận anh, cũng có thể không để ý đến anh.

Anh căn bản đã cắm rễ vào sinh mệnh tôi, sinh trưởng trong cùng máu thịt, lúc nào trừ tận gốc tôi sẽ cùng chết.

Đã bỏ lỡ nhiều như vậy, thiếu chút nữa đã không thể vãn hồi.

Tên ngu ngốc này sợ đầu sợ đuôi, nơm nớp lo sợ.

Tại thời điểm này còn do dự cái gì.

Lạc Dư Thần chưa bao giờ làm chuyện gì khiến tôi vui vẻ.

Làm sao bây giờ, tôi chỉ chấp nhận số phận này.

Lạc Dư Thần vẫn nhìn tôi, biểu tình trên mặt là sự phức tạp chưa từng có hoà lẫn nhớ nhung và uỷ khuất, do dự và bi thương.

Tôi nở nụ cười rồi giang hai tay với anh.

Không giống như tôi nghĩ rằng anh sẽ mau chóng chạy tới, chỉ lảo đảo đi tới, tựa như chim sợ cành cong mà run rẩy.

Được vài bước, lại chần chờ vài giây, cuối cùng cũng đứng trước giường tôi, ta muốn vươn ra chạm lấy nhưng lại lạnh run lui đi.

Tôi lập tức đau lòng, là anh sợ chạm không được, sợ sẽ như lần trước khi tôi đột nhiên biến mất sao?

Sẽ không, sẽ không giờ như vậy nữa.

Tôi nắm chặt tay anh, sau đó kéo nó lên cổ tôi.

Có cảm thấy không? Ấm áp, chính là mạch đập.

Lạc Dư Thần, em rất nhớ anh.

Thật quái lạ, rõ ràng vẫn bên cạnh anh, thế nhưng vẫn cứ nhớ.

Ngón tay của anh lạnh lẽo, đầu ngón tay run rẩy.

Tôi muốn được làm nó ấm áp trở lại. Kể từ bây giờ cho đến tương lai xa, đều có thể.

Sau đó tôi kéo anh qua, hung hăng ôm lấy.

Tuy rằng cơ thể tôi nửa năm không được vận động, còn giống như không phải của mình, thế nhưng ôm anh vẫn không thành vấn đề.

Rốt cuộc anh cũng bằng lòng dịu xuống ôm lấy tôi, liều mạng gọi lên

“Tiểu Hằng Tiểu Hằng Tiểu Hằng Tiểu Hằng...”

Anh dù sao cũng là ca sĩ nên giọng nói rất êm tai, cư nhiên đem tên tôi gọi đến chục lần.

Tôi cũng một tiếng rồi một tiếng ngu ngốc đáp lại.

Có thể cảm nhận được ôn độ, hai tay nắm chặt, Lạc Dư Thần của tôi.

Thật tốt quá, thật sự tốt quá rồi.

Tôi đùa giỡn với mái tóc của anh, bị anh ôm chặt đến không thở được.

Tôi đang hưởng thụ cái ôm này, anh đột nhiên buông ra, vẻ mặt như chú gà con tóm được tôi, vành mắt đỏ lên hung tợn hỏi: “Em sẽ không đột nhiên biến mất nữa chứ?”

Tôi lắc đầu, liều mạng lắc đầu.

Anh nhớ kỹ, thật sự nhớ kỹ mọi thứ.

Nhất định tôi đã khiến anh rất thống khổ, biến mất trước mặt anh, tôi thật sự rất áy náy, thật không biết

về sau đối với anh trời làm sao xanh được.

Tôi nhìn khuôn mặt gầy tiều tuy đi rất nhiều, một trận yêu thương.

Anh vẫn không tin tôi, còn cầm lấy tôi, trừng mắt nhìn từ trên xuống dưới hồi lâu, giống như đang nghiệm hàng xem thử Tiểu Hằng có thiếu thứ gì hay không.

Tôi không khỏi nở nụ cười, tôi nói: “Lạc Dư Thần là đứa ngốc.”

“Đúng, là anh khờ” Lạc Dư Thần rất phối hợp, cúi đầu thừa nhận.

Nhất thời im lặng.

Anh ôm vai tôi đến đau nhức, tôi đem tay anh lấy xuống rồi cầm lại.

Tôi nhiên tôi chú ý đến cổ tay anh có những vết thương lộn xộn dữ tợn.

Tôi sưng sốt, đôi tay này làm sao tôi quên được, tôi ngắm nhìn cung phụng quỳ bái tròn mười năm, vẫn là những khớp xương phân minh tuyết trắng sạch sẽ, căn bản không tỳ một chút vết tích nào.

Lạc Dư Thần không phải là một chủ nhân tốt, có thể huỷ diệt tất cả những thứ tôi để lại.

“Đây là chuyện gì?” Tôi đau lòng rống to.

Đừng, đừng vì tôi mà nghĩ như vậy, đừng vì tôi mà làm như vậy...

Trên tay trái tôi là một đạo vết thương, sáu tháng, tuy rằng xấu xí nhưng bây giờ đã nhọt nhọt.

Mà cổ tay anh, vết thương đó còn hiểm ác hơn lên đáng sợ.

Tôi không tin, không không tin anh đã làm như vậy, Lạc Dư Thần anh ngu ngốc như vậy có đáng không...

Anh không nói lời nào, chỉ chăm chú nhìn vào hõm vai tôi, cái gì cũng không quản.

Tôi nhìn về phía Phương Tả Ưc, y ở đối diện tôi, Lạc Dư Thần phía sau, dùng ngón trỏ phải để lên cổ tay làm một động tác cắt.

Tôi không khỏi thất thanh kêu lên, ôm lấy Lạc Dư Thần, sống chết ôm lấy.

“Lạc Dư Thần, anh làm cái gì vậy?”

Lạc Dư Thần chỉ ôm tôi chặt hơn, không ngẩng đầu lên.

Tôi đẩy mạnh anh ra, cầm lấy cổ tay, mắt anh đỏ bừng như cũ, quật cường quay đi chỗ khác.

Lạc Dư Thần không khóc, vẫn cứ cứng rắn như vậy.

Tổn thương nhiều, là bao nhiêu chứ?

Thê mị như vậy đáng sợ như vậy, chăm chú như vậy hoang đường như vậy.

Nghĩ mà sợ, dường như tính mạng đã bị ông trời sắp đặt cả, tầng tầng lớp lớp vây quanh tôi, không cách nào thối được.

“Lạc Dư Thần, tại sao anh có thể làm như vậy!!!” Tôi rống vào anh.

Tại sao anh làm vậy, Lạc Dư Thần tôi trân trọng nhất đang làm cái gì vậy.

“Em có thể làm sao anh thì không!” Cuối cùng anh nhìn thẳng vào tôi, so với tôi còn hung ác bất bình hơn, so với tôi còn uỷ khuất đáng sợ hơn nữa: “Vì sao em chết mà anh còn phải sống!”

Đây là cái đạo lý quái quỷ gì, vì sao tôi chết còn anh không thể sống?

Tôi cứu anh từ hồ nước lạnh lẽo nhưng không ngờ anh lại có ý nghĩ liều mạng tự sát!

Tôi đương nhiên biết anh sẽ tổn thương và hối hận, anh vẫn nhớ cái chết kia của tôi.

Thế nhưng cứu anh, có thể là ích kỷ, hoàn toàn chỉ muốn tốt cho anh, muốn anh sống thật hạnh phúc...

Nhưng tôi cũng không có cách nào trách cứ anh...

Tôi biết, lúc này đây là cái khiển trách mà Lạc dư Thần chưa từng có, anh không sai, vẫn là anh không sai.

Cho tới bây giờ Lạc Dư Thần vẫn cứ cố chấp như vậy...

Tôi không có cách nào thay đổi anh, chỉ có thể chịu đựng. Chịu đựng cái cố chấp đó, kiên trì đó, anh là người ngoại cương nội yếu.

May là, sai lầm này không lớn.

May là, ông trời còn lòng từ bi, cho chúng tôi cơ hội sống lại lần nữa, anh còn đang trong lòng tôi, còn có thể cười cũng còn có thể khóc, còn cả tiếng tim đang đập.

Biết bao nhiêu, khó khăn biết bao nhiêu...

Để anh lãnh khóc, ngạo mạn, ngoan cố, hết hy vọng mà rời đi lúc này.

Bây giờ, cái thời gian mà tôi yêu anh, anh cũng đã vô cùng lãnh khóc, ngạo mạn, ngoan cố, hết hy vọng.

Có thể trở lại một lần nữa, chính là tôi đã chiếm được cái xa xỉ nhất.

Tuy rằng tôi vẫn có lòng tham, nhưng hiện tại đã vô cùng thoả mãn.

Tôi kéo kéo tay áo của anh, anh đã mạnh mẽ, tôi thì nhận tội, anh đã không còn tiếp tục kiêu ngạo nữa, ngoan ngoãn tựa đầu vào vai tôi.

“Lạc Dư Thần, em rất nhớ anh.” Tôi ghé vào tai anh nhẹ nhàng nói nhỏ: “Em vẫn rất nhớ anh, còn nữa, em yêu anh...”

Không công bằng biết nhường nào, những lời này vẫn luôn là tôi nói.

Trước kia là tôi nói, anh không muốn để ý tôi.

Bây giờ tôi nói, anh ghen ngào không cách nào mở miệng.

Đột nhiên cảm thấy lỗi lớn, thiện lương nói cho anh nghe như vậy, kết quả khẳng định lại bị ăn chắc.

Quên đi, sau này thời gian còn dài, bắt anh đáp lại trăm ngàn lời yêu cũng không muộn.

Sáng sớm hôm say khi Tiểu Lộ đem bữa sáng ‘tình yêu’ tới cũng là lúc Lạc Dư Thần vừa mua bánh bao về, hai người vốn đã ghét nhau từ lâu, Tiểu Lộ cướp bánh bao của Lạc Dư Thần, khinh bỉ nói: “Tiểu Hằng

vừa mới tỉnh, anh để cậu ấy ăn mấy loại thực phẩm bụi bặm này đúng là không có lương tâm.”

Sau đó lại lộ ra nụ cười xán lạn mở thức ăn ‘tình yêu’ của mình ra: “Tớ nấu bữa sáng đầy dinh dưỡng, có hẳn chuyên môn, mau nếm thử đi.”

Lạc Dư Thần ngây ngốc nhìn bánh bao của mình bị cướp, đang muốn phản bác, nhìn Tiểu Lộ đột nhiên mặt lạnh không nói tiếng nào.

“Nhìn cái gì mà nhìn.” Tiểu Lộ bị Lạc dư Thần dùng ánh mắt oán niệm nhìn chằm chằm, cao giọng liếc anh một cái: “Anh nhìn xong làm có được không?”

Tôi nhìn hai người một lúc sau đó nở nụ cười.

“Không làm được chứ gì” Tiểu Lộ cười nhạt, cầm cái muỗng không thèm để ý tôi muốn ăn hay không vẫn cười híp mắt nói: “Trên thế giới này, đàn ông không biết làm cơm thì không phải đàn ông tốt, sau này chuyện cơm nước của Tiểu Hằng cứ để tớ lo.”

Cậu ấy nói, cầm muỗng, không nhìn đến Lạc Dư Thần giận đến nghiến răng nghiến lợi, cứ nhìn về phía tôi cười triu mến: “Thế nào Tiểu Hằng, hay là ngay lúc này vứt hẳn ta đi, tớ có thể thay thế bổ xung mà...”

Lạc Dư Thần rõ ràng bị kích thích mạnh mẽ nhưng lại không cách nào phản bác, tức giận dồn nén anh nói: “Không biết làm cơm thì sao? Tôi học thì không được à?”

Tiểu Lộ khinh miệt liếc anh một cái rồi lộ ra cái dáng cười ác độc, xem ra so với lời nói châm chọc thì kiểu này còn kinh khủng hơn.

Tiểu Lộ không có việc gì ngoài chuyện ác độc châm chọc người khác, bắt quá những lời nói phóng túng này cũng có thể đem người kia cảm thấy áy náy cả đời.

Đúng lúc đó Phương Tả Ưc xuất hiện ở cửa, Tiểu Lộ dời đi dư quang châm chọc buông muỗng quát: “Phương Tả Ưc, anh còn dám tới.”

Là a, Phương Tả Ưc, còn dám đến.

Tôi và Lạc Dư Thần dây dưa cả tối qua (chỉ đơn giản là dây dưa, đừng nghĩ cái khác, bệnh viện là nơi công cộng) đương nhiên không quên được chuyện thăm vấn tên đầu sỏ Phương Tả Ưc, đáng tiếc Tiểu Lộ không được tham gia vụ này, hiện tại cậu ta biết mình bị gạt, bị đá đều như vậy làm sao cười đùa cho được, nên khi thấy Phương Tả Ưc lại lập tức xắn tay áo lên.

Tôi nhìn hồ ly Phương Tả Ưc xông cửa chạy trời chết, trong lòng suy nghĩ chuyện y tạo nghiệt.

Tối hôm qua nửa đêm tôi đã biết khi tôi biết mất, trong một tháng đó chuyện gì đã xảy ra.

Trong đêm tôi cứu Lạc Dư Thần từ trong hồ rồi sau đó biến mất đã cho anh đả kích rất lớn, anh không thể tin tưởng mà đi hỏi Phương Tả Ưc, nhưng y chỉ nói là tôi đã chết rồi.

Lạc Dư Thần hỏi vậy thứ anh thấy là cái gì, Phương Tả Ưc trả lời đó là quỷ hồ, cậu có muốn ra mộ em ấy thắp hương không?

Tận mắt nhìn thấy, cuối cùng cũng không thể tin tưởng được chuyện gì xảy ra, Lạc Dư Thần lạc vào vòng luẩn quẩn, tất nhiên vì vậy mà làm chuyện điên rồi.

May mà Hạ Minh Tu sớm phát hiện được.

Sau ở trong bệnh viện, Lạc Dư Thần như điên rồi, không ngừng làm những chuyện giống vậy.

Tôi nghe đến đó không thể tưởng tượng ngay tràng cảnh thê thảm đến mức nào, chỉ có thể ôm lấy anh.

Chuyện Lạc Dư Thần tự sát Phương Tả Ưc lập tức biết được, cuối cùng y cũng không muốn cho thêm một người nào chết nữa, đành nói rằng tôi còn sống, chỉ là không biết bao giờ mới tỉnh dậy.

Tôi nghe những lời hứa hẹn của Phương Tả Ưc, nhìn vết thương và một Lạc Dư Thần tiêu tụy, mặc dù cảm động nhưng cũng không đến mức nửa đêm mưu sát thân huynh.

Phương Tả Ưc cũng biết mình làm hơi quá, ngẫm đầu nghe tôi quở trách cả một đêm, bất quá không có hiệu quả gì, bởi vì y cũng không có thừa nhận mình sai, còn không ngừng gây xích mích ly gián, nói nếu Lạc Dư Thần không phụ lòng tuyệt tình như vậy thì tôi đã không tự sát, nếu tôi không tự sát thì y cũng không thuận miệng nói xạo, nếu không phải vì Lạc Dư Thần đột nhiên trở nên lương thiện, cũng không làm mấy chuyện điên rồi. nói chung, y tổng kết, tất cả do Lạc Dư Thần dựng nên, tất cả do Lạc Dư Thần tạo nghiệt, chỉ là y thuận gió đẩy thuyền thôi.

khi y giải thích thao thao bất tuyệt thì tôi cũng đã mài dao chém cho được hồ ly, bất quá lần này Lạc Dư Thần thật sự khoan hồng, còn lôi kéo tôi nói suy nghĩ một chút.

Bây giờ, anh do dự mãi mới cướp phần Tiểu Lộ dứt bữa sáng cho tôi ăn.

Chờ ăn xong anh vẫn cúi đầu không dám ngẩng, hình rất dễ thương, khiến tôi nhị không được mà nhồm tới trộm hôn một cái.

“Ngghĩ gì vậy?” Tôi nhìn anh có chút âm trầm, tay để trên mái tóc tán loạn của anh.

“Đêm đó...đúng là em...” Anh rút cuộc cũng hỏi, đốt ngón tay cũng trở nên trắng : « kéo anh từ trong hồ ra... »

Tôi không biết trả lời thế nào, vốn là quá lý kỳ, nếu không tự mình thử cũng không biết, vì vậy hỏi dò anh : « Anh tin không ? »

« Đó là cái gì U linh sao ? » Tôi không nghĩ tới Lạc dư Thần lại đột nhiên nhảy dựng, cố sức cầm bả vai tôi giọng nói còn có điểm sợ hãi.

Tôi không biết nên nói thế nào, Lạc Dư Thần có sợ u linh không ?

Anh thấy tôi ngẫm thừa nhận, đột nhiên ngồi xuống ghế một phút sau đó ha hả nở nụ cười : « Em nói làm sao anh không nằm trong tay em được ? Oán niệm em mạnh đến nỗi trở thành u linh... »

Giọng của anh là cười, nhưng vẻ mặt lại muốn khóc.

Tôi biết đây không phải là một câu chuyện buồn cười, chấp niệm sâu nặng này của tôi chỉ e làm anh sợ.

Lạc Dư Thần cười một chút, lại đứng lên cầm lấy tay tôi nói : « Sau này, không cho phép em làm vậy, không cho phép em thích anh như thế, không có phép em nghĩ anh quan trọng hơn bản thân. »

Tại sao không cho phép tôi thích anh ?

Tôi thật sự muốn hiểu anh đang muốn cái gì, chỉ ngơ ngác nói thật : « Nhưng mà...em đã thành thói quen... »

Lạc Dư Thần nghe xong lời này hiển nhiên rất vô lực.

« Anh không cho phép ! » Nhưng Lạc Dư Thần vẫn kiên trì, gần như là rống lên.

” Anh làm gì !!” Tiểu Lộ vừa vặn đi vào, nhìn thấy tình cảnh lập tức xông tới lấy tư thế chuẩn bị chiến đấu đứng chắn trước Lạc Dư Thần, bảo vệ tôi phía sau.

Lạc Dư Thần bị đẩy bên tường, vẻ mặt không cách nào vừa hung ác vừa uỷ khuất.

Tôi đột nhiên hiểu được ý tứ của anh, tôi không thể vì anh mà xem nhẹ mình.

Đây chính là lý do mà anh ‘không cho phép’

Là anh đang sợ, anh sợ đột nhiên tôi quyết liệt, sợ tôi sẽ không muốn sống nữa.

« Phương Tả Ưc, anh nói hần hoi cả cái gì, tôi nhìn không ra ? » Tiểu Lộ hùng hổ, quay đầu nhìn Phương Tả Ưc quần áo rất không chỉnh tề tựa đầu vào cửa : « Tôi vừa liếc mắt đã biết hần đang khi dễ Tiểu Hằng. »

Lạc Dư Thần muốn nói lại thôi, bất an nhìn tôi.

Nhìn cái gì ? Tôi biết anh quan tâm nên mới nói vậy, cũng sẽ không oan uổng anh.

Đừng đem vẻ mặt uỷ khuất của con dâu như vậy.

Tôi kéo kéo Tiểu Lộ rồi dựa sát vào, cười cười tính toán một chút.

Sau đó tôi lại đột nhiên cái gì cũng không nói nữa.

[HOÀN PHIÊN NGOẠI]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-ai-nhi-phi>